

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

BOŽIĆNA PORUKA VOJNOG ORDINARIJA SVETA STOLICA	5
“Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri” (usp. Kol 2, 7)	11
“Samo jedna obitelj”	16
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
Europa ima potrebu za Bogom	18
Pozdrav predsjednika HBK đakovačko-osječkog nadbiskupa Marina Srakića na otvaranju Plenarnog zasjedanja CCEE-a	21
O demografiji i obitelji	22
Priopćenje s XLI. plenarnog zasjedanja HBK	23
Otkrijmo iznova snagu koja vraća nadu	25
Papa Benedikt XVI. pohodit će Hrvatsku iduće godine	27
Mito, korupcija i klima u društvu	27
Poruka pomorcima i ribarima uz blagdan sv. Nikole 2010.	30
Obitelj treba biti prva škola ljubavi, vjere i života	31
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	32
Iz zapisnika s konzultativnog sastanka vojnog ordinarija sa Zborom savjetnika Vojnog ordinarijata u RH	33
Zaključci s konzultativnog sastanka vojnog ordinarija sa Zborom savjetnika Vojnog ordinarijata u RH	34
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	35
Susret s brigadirom vojske SAD-a	35
Osnivanje kapelanije i uvođenje kapelana u službu	36
Proslava Dana kapelanije i uvođenje kapelana u službu	37
Pješice od sv. Ilije u Petrinji do Marije Bistrice	37
18. vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bisticu	38
Duhovne vježbe za svećenike Vojne biskupije	40
Pripremna konferencija za hodočašće u Lourdes 2011.	41
Uvođenje kapelana u službu u Šibeniku	42
Osnivanje kapelanije i uvođenje kapelana u službu	42
Misa na Dušni dan u Vojnom ordinarijatu	43
20. obljetnica osnutka 1. gardijske brigade “Tigrovi”	44
Susret dekana i savjetnika Vojne biskupije s mons. Jezerincem	45
Dan kapelanije i uvođenje kapelana u službu	45
Uvođenje u službu policijskog kapelana u PU istarskoj	46
“Istinovati u ljubavi”, duhovne vježbe za djelatnike Vojne biskupije	47
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	49
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	62
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD)BISKUPIJA	94
Sveci unose Kristovo svjetlo na tamne stranice povijesti	94
Uloga katoličkog sveučilišta u visokom obrazovanju - zauzimanje za čovjeka i za sve što je ljudsko	96
Pozdrav mons. Ivana Šaška na početku Prve akademske godine na Hrvatskom katoličkom sveučilištu	98

Božić i mir su nerazdvojni

Pozdravljam vas Kristovim pozdravom: mir vama! Ovu božićnu poslanicu pišem vama, dragi svećenici, pomoćnici i djelatnici, koji ste u poslanju i službi Vojne biskupije, vama, poštovani časnici i dočasnici Oružanih i Redarstvenih snaga Republike Hrvatske, svima vama, dragi vjernici koji ste mi povjereni u duhovnoj i pastoralnoj skrbi. Neka vas, živu Crkvu, koja djeluje u vojnim i redarstvenim kapelanijama naše biskupije obuzme snaga mira!

Potrebni smo mira. A čini se da nedovoljno činimo da mir obitava u nama, da djeluje po nama i bude vidljiv u našim postupcima. Koliko je mir bitan za pojedinca, ljudsku zajednicu i svijet u cjelini, svjedoči nam božićna poruka neba koju nam je donio anđeo miroobjavitelj. U njoj Bog očituje i predaje svoj dar zemlji: „...mir ljudima...“. Ovaj anđelov navještaj poduprla je „...silna nebeska vojska hvaleći Boga i govoreći: ‘Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim’“ (Lk 2, 13-14).

Eto nove vojske koja u Isusu Kristu i u njegovom pojavku među nama prepoznaje izvor i prisutnost mira za nas. Možda bi upravo danas bilo dobro da ovaj evanđeoski tekst razumijemo tako da je od božićne noći pa do kraja vremena uloga svake vojske širiti snagu mira. Ova nova vojska bira „mir“ kao „oružje osvajanja“ svijeta. Osim poruke mira, ovi navjestitelji posvemašnje novosti, zajedno s porukom mira, hvale i slave Boga govoreći: „Slava na visinama Bogu!“. I doista on je „na visinama“. Stoluje u nedostupnim prostranstvima, ničim dokučiv. Istovremeno, posve je tu među nama u Isusu Kristu svome Sinu (v. Mk 1, 1). Ime mu je „s nama Bog“ (Mt 1, 23). Konačno znademo da Bog ima izgled čovjeka i da je posve u njemu. Dogodilo se to kada „Riječ koja bijaše Bog (...) tijelom postade“ (Iv 1, 1.14). Da nije Bog nagnuo nebesa i sišao (usp. 2 Sam 22, 10), nikada ga čovjek ne bi „dokučio“. Kardinal Joseph Ratzinger, sadašnji papa Benedikt XVI. u svojoj knjizi „Bog je s nama, Euharistija: središte života“, tumači ovo zbivanje misterija: „...ovo Božje pokazivanje samoga sebe, po kojemu on nije naša misao nego naš Gospodin, s pravom tvori središnju točku naše vjere: priznavanje Božje povijesti unutar ljudske povijesti ne proizlazi iz jednostavnosti našega

vjerovanja u Boga, nego je njegov nutarnji uvjet. Zbog toga je središte svih naših ispovijesti 'da' Isusu Kristu: 'On je uzeo tijelo po Duhu Svetome od Djevice Marije i postao čovjekom'. Pri ovoj rečenici prigrabimo koljena, jer se na ovome mjestu otvara nebo, kida koprena Božje skrivenosti i tajna nas neposredno dodiruje. Daleki Bog postaje naš Bog, postaje 'Emanuel' - 'Bog s nama' (Mt 1, 23)".

Događaj Božića kao i očitovanje njegovog značenja za Zemlju pokazuju da mir spada na njegovu bitnu poruku svijetu. I doista, mir je veliki Božji dar i blagoslov za svijet. On je dar Božji i zato je velik. Plodno obitava u „kući“ dostojnoj mira (usp. Mt 10, 12-13). Djeluje poglavito u srcima staloženih i uravnoteženih ljudi čije postupke odlikuje trijeznost. Njihovo je svojstvo pozitivna otvorenost prema pozitivnim procesima i zbivanjima s kojima su životom i poslanjem sudbinski povezani. Ljudi „dobre volje“, kako ih oslovljava liturgijska pjesma „Slava“, redovito nađu načina da se u njihovoj prisutnosti ugodno osjećaju i oni koji nisu „dobre volje“. „Dobra volja“ nije prvenstveno plod tuđih raspoloženja, nego je govor sređene i osmišljene vlastite nutrine i njezine odnošajnosti. Upravo toj „dobroj volji“ valja dati više značenja i prostora u nama i među nama. Omogućiti mir sebi znači biti nutarnje zdrav. A omogućiti mir drugima znači biti mjesto na kojemu će oni naći uporište u postizanju nutarnjeg zdravlja.

Isus Krist je došao mirom prožeti i spasiti Zemlju

Nutarnji mir i sređenost čovjeka svakako se reflektira na cijelo naše okruženje uključujući i prirodni okoliš. Zahvaća sve s čime je čovjek u odnosu. Ove godine svijet je proslavio 40. obljetnicu „Dana planeta Zemlje“ (1970-2010). Smještajući svjetski Dan planeta Zemlje u mjesec travanj (22. travnja), nesvjesno se reklo kako je upravo uskrsli Krist, čije uskrsnuće slavimo redovito u tom godišnjem dobu, jamac očuvanja izvornosti i budućnosti Zemlje te na taj način Krist-novost biva izazov i pokazatelj današnjem čovjeku da uoči potrebu vlastitog okretanja prema toj novosti među nama. Dubinska je povezanost Zemlje s čovjekom i s uskrsnim Kristom. I mi, kao i onaj povijesni i danas uskrsli Krist, boravimo na Zemlji koju je Bog, njegov i naš Otac, stvorio za obitavanje, a povjerio ju je i blagoslovom potkrijepio svojoj slici, mužu i ženi te im naložio da se na njoj množe, da je napuče i sebi podvrgnu (usp. Post 1, 27-29); dao im je također nalog da ju „obrađuju“ (usp. Post 3, 24). Tako radeći čovjek obilježen „blagoslovom“, „prokletstvom“, „mukom“ i

„znojem“ čini zemlju izvorom života za sve koji joj pripadaju. Dobro je ovdje uočiti da je ne samo „blagoslov“ i prosperitet zemlje (usp. Post 1, 28), nego i njezina propast i „prokletstvo“ (usp. Post 3, 17) povezano s čovjekom i njegovim odnosom prema izvornom smislu što ga Bog daje svemu što stvori. Upravo čovjekov izbor ili odbijanje tog izvornog smisla sudbonosan je za budućnost i čovjeka i Zemlje. Danas je Zemlja zajedno s čovjekom ušla u stanje svoje nesigurnosti.

Kao da se upravo u ovom povijesnom času ostvaruje govor drevne Judite: „Planine će se iz temelja s vodama potresti, hridi će se pred tobom kao od voska istopiti...“ (Jdt 16, 15). Ili onaj Jobov iskaz o trešnji Zemljinog stupovlja (usp. Job 9, 6). Uz sudbinu Zemlje vezana je i sudbina nebesa, pa nam David govori da se „uzdrmaše temelji nebesa“ (2 Sam 22, 8). Čovjek je zagadio Zemlju. Ona „udiše“ zagađeni zrak što joj ga obilno nudimo misleći pri tome samo na svoju sebičnost. Njezina utroba joj je nemirna i sve praznija. Krivotok joj je sve slabiji, a njezin pokrivač sve je nesigurniji. Biljni i životinjski svijet sve je rjeđi, jer biljne i životinjske vrste nestaju. Ona živi gotovo od prisjećanja na svoje davnine. Nezadovoljna je sa svojim sada. Horizonti su joj sve tmurniji. I temelji nebesa su joj „uzdrmani“, a ona ih je davno s ponosom i povjerenjem motrila. Danas se tresu jer su puna raznih nosača smrti. „Anđeli“ koji danas „lete“ po tim nebesima nemaju istu poruku kao ona „silna nebeska vojska“ one božićne noći. Vapaji zemlje su uznemirujući i govore nam o nutarnjoj patnji kolijevke svega živoga. Zemlja se boji svojega „sutra“. Njezin strah nije zbog nje, jer je kroz svoju dugu povijest formiranja prikladnog čovjekovog obitavališta navikla na svoje razboje. Ali, ovi su se razboji događali kako bi čovjek na njoj imao mir i prirodne izvore svojeg održanja. Stoga, ona danas strahuje zbog čovjeka kojemu je predana u ruke da bi na njoj bio, množio se, rastao i do dana uskrsnuća tijela u njoj svoj mir našao.

Dragi vjernici, ova moja poslanica vama je božićna. Obilježena je stvarnošću otajstva Božjega među nama. Upravo zato razmišljamo o Zemlji i o vremenu prosvjetljeni božićnim govorom otajstva Božjega. Božić nam govori da je Druga božanska osoba, Sin Božji, postao tijelo u Isusu Kristu, i tako u svom tijelu uzeo na sebe materiju kako bi njezine sastojke, uskrsnućem oslobođene raspadljivosti, vječno sačuvao u svojoj uskrsloj stvarnosti. Time je Isus Krist Spasitelj Zemlje. Uskrsnuće ljudskog tijela govori nam da se spasenje Kristovo ne odnosi samo na našu dušu. Ono je spasenje čitavog čovjeka, pa stoga i svega onoga s čime smo sudbinski povezani kako bismo mogli postojati.

Isus Krist je Spasitelj čovjekovih vjekova

Živimo u XXI. stoljeću. U vremenu koje je zbir vremena. Onih od pamtivijeka do današnje „digitalne civilizacije“. Ova nam „digitalna civilizacija“ po svom nazivu (digitus znači prst) evocira u sjećanje Mikelandelovo „Stvaranje“ sa stropa Sikstinske kapele u kojemu dominira dodir Božjeg i ljudskog prsta. Dodir Božjeg prsta prelijeva život u oblikovanog i beživotnog Adama. Smisao dakle ove civilizacije trebao bi biti, barem slijedeći njezino digitalno obilježje, unos života i potisak smrti.

Povijesno gledajući, ogroman je i raznolik „kapital“ u današnjem „zbiru vjekova“: od onoga što ga je čovjek stvarao u praskozorju svoje hominizacije, preko osviještenja svoje racionalnosti te umnog i svakog drugog stvaralaštva do otvorenosti posvemašnjoj novosti vjere i poruci Evanđelja. Danas smo slijednici sveukupne baštine pređa, pa nas ne treba čuditi niti naša nemoć, ali ni mogućnosti koje ovaj naraštaj nosi u svome pologu.

Ovaj XXI. vijek neposredni je slijednik nevjerojatnih ljudskih promašaja XX. stoljeća. Njegova događanja, s časnim izuzetcima, trebala bi nam služiti više kao zbivanja – mjesta trajnog srama, negoli pokazatelji dosega dostojnih čovjeka. Sva se ta negativna zbivanja temelje uglavnom u ljudskoj neotkupljenoj egzistenciji i sebičnoj samodostatnosti. Uzrok ovakvog stanja svakako je čovjekovo pretjerano uvjerenje i povjerenje u ispravnost i isključivost vlastitih nauma i pristu-

pa. Naumi postadoše sustavi mišljenja – ideologije, a sustavi mišljenja stvorise strukture moći koje izvršise svoje razorne zadatke. Ako samo letimično bacimo pogled na Europu koja se danas oblikuje, zamijetit ćemo da čini određene korake kako bi zaboravila svoju sramotnu prošlost. Čini se da ona danas nastoji graditi barem nekakvo zajedništvo među ljudima za razliku od konfliktne Europe dobrog dijela XX. stoljeća s naslijedom određene diskriminirajuće ideologije. Crkva i narod u državi Hrvatskoj posebno su kroz prethodnice Domovinskog rata, a naročito kroz svoj obrambeni Domovinski rat doživjeli brutalnost nadmoći političko-vojne nepravde agresora koji je imao za cilj učiniti nas narodom bez države i Crkvom bez nade. U sveukupnosti neposredne prethodne povijesti pokazala se daleko veća eruptivna snaga zla na površini nego u utrobi Zemlje. Tako, mnoštvo i različitost negativnih zbivanja kao što su ratovi, progoni, logori; mržnja, diskriminacija i nepravедna podjela dobara Zemlje; terorizam, nasilje i monopol medija; postupno nestajanje čovjekove intime i merkantilnost čovjekovih potreba, požuda i slabosti; sumrak ljudskog identiteta i kreativnog značenja spolnosti; degradacija onih vrijednosti koje su održale Zemlju i njezine žitelje u „kozmičkoj“ ravnoteži ljudskog bića i planeta, kao i druga doista nebrojena zla, upravo danas u svojim dalekosežnim posljedicama ubiru pune plodove smrti.

Sve nam ovo govori kako je čovjek sa svojim sebičnim i neodgovornim stavovima i odnosima uzrok „poljuljanosti“ Zemlje i nemoći vjekova. Možda nam se ponekad činilo kako suvre-

meni razvoj civilizacije obećava više od svođenja ljudskog bića na predmet potrošnje. Ipak, sve više izmiče mogućnost da suvremeni čovjek postane konstruktor sretne budućnosti ljudi i Zemlje. Već je gotovo iznemogao i promukao vapaj za potrebom moralnog i duhovnog zaokreta u ljudskoj vrsti. Neodgodiva je sveukupna potreba obraćenja odnosno spasenja čovjeka i njegovih vjekova. Krist Isus, Sin Božji, postavši čovjekom u povijesnom vremenu (usp. Mt 2, 1; Lk 1, 5), a kao izdanak ljudskih vjekova (usp. Mt 1, 1-16), među nama je kako bismo mi u miru srca i konačno svojim očima vidjeli spasenje svoje te spoznali svjetlost koja prosvjetljuje narode (usp. Lk 2, 29-32). Tako da današnji ljudski naraštaj, oblikovan tom univerzalnom spoznajom novoga, nikada više ne gradi crne ni crvene logore smrti, ni nasilne ideologije ni zlorabe vjere, ni pražnjenje čovjeka od svojeg izvornog identiteta, ni njegovo srozavanje na puku biološku razinu „potrebe“, na egzistenciju bez vertikalnih okosnica koje bi ga mogle održati uspravnim tijekom XXI. stoljeća. Vjekovi trebaju svoje otkupljenje.

Isus Krist je s nama da opstanemo i da se ostvarimo

„Nećete da dođete k meni da život imate“ (Iv 5, 40). U kontekstu poučavanja svojih učenika o naravi njihovog odnosa s onima koji vjeruju u Isusa, Isus iznosi slijedeće pravilo: „Tkogod u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik. A tko na vrata

ulazi, pastir je ovaca. Tome vratar otvara i ovce slušaju njegov glas. On ovce svoje zove imenom pa ih izvodi. A kad sve svoje izvede, pred njima ide i ovce idu za njim jer poznaju njegov glas...“ te zaključuje: „Ja sam vrata ovacama. Svi koji dođu prije mene, kradljivci su i razbojnici“ (Iv 10, 1-8). Njegovo biti s nama je nuditi život u izobilju (usp. Iv 10, 10).

Upravo u vremenu u kojemu vam pišem ovo pismo zasuti smo informacijama o onima koji u „ovčinjak“ društva ne uđu „na vrata“ nego „negdje drugdje“. Taj njihov prolaz možemo nazvati egoističnim interesom čiji je cilj doći do nezakonitog imutka na račun „demokratskog služenja“. Ne želimo ovim reći da smo podložni medijskim informacijama i da uzimamo sve „zdravo za gotovo“. Istovremeno ne možemo vam čestitati Božić, a da ne ukažemo na nezrelost onih pojedinaca i skupina koje na račun zakonitog i časnog poslanja demokratskog služenja podlegnu napasti iskorištavanja svog položaja na štetu društva koje ih je izabralo za svoju dobrobit. To zadobiva još veću težinu ako se dotični ljudi drže kršćanima. Kakvo je i koliko takvo kršćanstvo ima svoj objektivni temelj dostatno je pročitati navedeni tekst iz Ivanovog evanđelja.

Uz ovu javnu ranu našega društva, ukazujem također i na sve veću pojavu rezignacije među nama, osobito s obzirom na osjećaj nemoći sada i beznađa u budućnosti. Mnoštvo je pokazatelja koji govore da stvari među nama nisu takve da ih prešutimo: oskudica financijskih oslonaca za dostojanstveni život pojedinca

i obitelji, nedostatak posla i uskraćivanje prava da čovjek svojim rukama stvara uvjete svoje egzistencije, sve veća upitnost mladih glede smisla studija kao izvora posla, netolerancija u obiteljima i srozavanje roditeljskog autoriteta u formaciji djece, maloljetnička delikvencija koja se očituje u neviđenom psihičkom i fizičkom nasilju, indiferentnost za potrebama ljudske topline i razumijevanja prema nemoćnima, bolesnima i starijima, sve veća napetost međugeneracijskog suživota, itd. Ovo i sve drugo što nije navedeno ovdje smatramo velikim iskušenjima i za ljude vjere, jer postavljaju pitanje o Božjem očinstvu u koje vjerujemo. Iako je božićno ozračje, ipak u traženju odgovora ne smijemo zaobići osloboditeljsku snagu križa. Ona se pokazala i u samom pojavku Sina Božjega koji je izabrao pojaviti se u liku nemoćnog djeteta i u potpunoj prepuštenosti ljudskoj sudbini. Isus nas uči da možemo dalje unatoč svemu. Povjerujemo u tu poruku, jer ona nam neće dopustiti da klonemo u svojoj nemoći.

Pozivam vas, dragi vjernici, da se okrenemo Isusu koji „život svoj polaže za ovce“ (Iv 10, 11). Učimo se od njega kako opstati i kako se ostvariti bilo kao pojedinci, obitelji i društvo. Egoizmom, bez obzira na kojoj se razini pokazivao, on uvijek ostaje sebičnost i njime se ne gradi civilizacija dostojna čovjeka. Budućnost ćemo imati ako uspijemo usvojiti Isusovu poruku o smislu osobne i kolektivne egzistencije i razumjeti ju kao mogućnost pružanja uporišta za život drugih (usp. Iv 10, 11-25). Upravo ovakav zaokret prema Kristovom obliku života i

njegovom odnosu prema čovjeku i Zemlji omogućit će Zemlji da opstane, a čovjeku da pomiren s njome na njoj spokojno živi i gradi onaj svijet koji će u svojim vrijednostima jednostavno prijeći u novost vječnoga svijeta. Zato nam je doista potrebna stalna promjena „srca“, razmišljanja i obraćanja.

Isus Krist je s nama da se cjelovito duhovno obnovimo

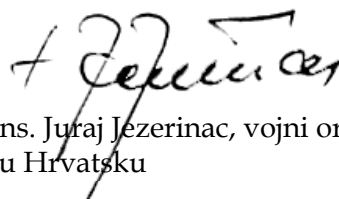
Kad je Albert Camus 1957. godine u Stokholmu primao Nobelovu nagradu, rekao je da njegova generacija ima zadaću sačuvati mir. Bilo je to u jeku „hladnog rata“, koji je svijetu prijetio nuklearnim uništenjem. Iako danas uglavnom nema „hladnog rata, ne znam koliko je današnja situacija u tom pogledu povoljnija. Zahvalni smo Bogu da ga nema! Ali nas je u Hrvatskoj zapala jedna nepredvidiva i još manje očekivana dužnost obrane Domovine. Nismo mislili da ćemo ju doslovno morat braniti od uništenja. I za tu obranu zahvaljujemo Bogu i ogromnoj ljubavi branitelja. Sada nam pada u zadatak njezina izgradnja u zemlju slobode i mira. Neki drugi put niti nam treba niti ga tražimo. Zemlja slobode i mira je prostor i stanje u kojemu se ljudska osoba osjeća dostojanstveno i kreativno. Stoga, ne preostaje nam drugo, ako želimo dobro sebi i svome narodu, nego radikalizirati nastavak njezine obnove kako u materijalnom tako i u gospodarskom i političkom smislu. Prioritet, čini nam se, trebao bi biti moralno-odgojno područje: zahvatiti u čovjekovu

promjenu iznutra, a to će se onda odlično odraziti i na svijet njegove odnošajnosti. Uvjereni smo da nisu dovoljne puke izvanjske promjene, kao što to mogu biti demokratske smjene ili ili one političke vlasti ili promjena zakonodavstva, plasiranje nekih novih stavova: potreban je novi način razmišljanja i vrednovanja. Riječ je svakako o složenom procesu koji najprije iznutra zahvaća naše biće koje će snagom svoje obraćene novosti poći u navještaj i ostvarivanje novoga. Uvjereni smo da je neodgodiv ozbiljan i strukturiran pristup k potrebi duhovne obnove. S njom danas valja započeti i ne bi bilo dobro da zbog određenih omalovažavanja ili marginaliziranja ovakvih stavova podlegnemo napasti njezine odgode ili potiskivanja. Svi su pokazatelji da je neodgodiva. Ona treba zahvatiti pojedinca, obitelj, sustav izobrazbe, odgojne ustanove i druge ustanove te društvo u cjelini. Dio njezinog programa svakako je promišljanje nosivih vrijednosti odgovornog izrastanja čovjeka i građanina. Ona, stoga, nije isključivo pitanje Crkve ili religiozno-vjerskih ustanova i programa. Uključuje također građansku i društvenu odgovornost. Ta već je 1956. godine Robert Schuman, jedan od utemeljitelja procesa ujedinjavanja Europe, izrekao misao kako treba sve poduzeti da duhovni napredak ide paralelno s materijalnim napretkom, te nastavio da se u tom zadatku i procesu imaju prepoznati prvenstveno kršćani, jer oni svojim djelovanjem grade Kraljevstvo Božje na zemlji. Potrebna nam je jača svijest o poveznici onoga što ovdje stvaramo i onoga što će ostati u vječnim vjekovima.

Isus nas poziva i ohrabruje da se velikodušno uključimo u duhovnu i moralnu obnovu samih sebe, svojih obitelji, svoje Crkve, svoga društva. On nam i pomaže tako što nas obdaruje novošću spoznaje po vjeri i snagom milosti kojom ćemo uspjeti nadići sve apetite sebičnosti. Neka nam ova njegova božićna prisutnost doista pomogne postati i biti ljudi one novosti koja dolazi od Boga, a u njoj prepoznamo i svoju budućnost, novu i punu nade. Žarko se nadamo da ćemo u tom duhu čuti, primiti i ostvariti one poruke Svetog Oca Benedikta XVI. koji će s puno nade u lipnju slijedeće godine doći u Hrvatsku kako bi nam pomogao da kao kršćani i narod odgovorno budemo i svjedočimo snagu Božju u svijetu koji danas osjeća oskudnost svjetla.

Braćo i sestre, Bog se udomio među nama te tako naši stanovi, kuće i domovi postadoše Božje obitavalište. Taj događaj posebno slavimo u božićnim danima kojima idemo ususret. Ali, neka se utjelovljeni i u božićnoj noći rođeni Krist, nastani u svima nama! S tim mislima i željama čestitam svima sretan Božić i Novu 2011. godinu.

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij za Republiku Hrvatsku

U Zagrebu o 1. nedjelji Došašća, 28. studenog

“Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri” (usp. Kol 2, 7)

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan mladih 2011.

Dragi prijatelji, često razmišljam o Svjetskom danu mladih u Sydneyu 2008. Ondje smo doživjeli istinsko slavlje vjere, gdje je Duh Sveti snažno djelovao i stvorio snažno zajedništvo među sudionicima iz svih krajeva svijeta. Taj je skup, kao i svi prethodni, urodio bogatim plodovima u životima mladih ljudi i u životu same Crkve. Sada svoj pogled upiremo prema slijedećem Svjetskom danu mladih koji će se održati u Madridu u kolovozu iduće godine. Godine 1989., nekoliko mjeseci prije povijesnog pada Berlinskog zida, mladi su hodočastili u Španjolsku, u Santiago de Compostelu. Danas, kada Europa ima silnu potrebu ponovno pronaći svoje kršćanske korijene, za odredište svjetskog susreta mladih odredili smo Madrid. Tema tog susreta će biti: “Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri” (usp. Kol 2, 7). Pozivam vas zato na taj susret u Madridu, koji je od iznimne važnosti, kako za Crkvu u Europi, tako i za opću Crkvu. Volio bih da svi mladi, kako oni koji dijele našu vjeru

u Isusa Krista, tako i oni koji oklijevaju, sumnjaju ili ne vjeruju, mogu doživjeti iskustvo Gospodina Isusa uskrslog i živog i njegove ljubavi prema svima nama, koje može biti presudno za život.

1. Na izvorima vaših najdubljih težnji

U svakom povijesnom dobu, pa tako i u ovom našem današnjem u kojem živimo i djelujemo, mladi osjećaju duboku želju da međuljudski odnosi budu protkani iskrenošću i solidarnošću. Mnogi pokazuju jasnu želju da izgrađuju istinske prijateljske odnose, upoznaju pravu ljubav, zasnuju vlastitu obitelj, postignu osobnu stabilnost i stvarnu sigurnost – sve ono što može jamčiti vedru i sretnu budućnost. Prisjećajući se svoje mladosti, znam da stabilnost i sigurnost nije ono što najviše zaokuplja misli mladog čovjeka. Nema sumnje da su posao i siguran krov nad glavom veliki i žuran problem, no istodobno je mladost doba u kojem je čovjek u traženju većega života.

U doba moje mladosti i mi, tadašnji mladi, tražili smo nešto novo, ne pristajući na prosječnost i malograđanštinu. Htjeli smo ono što je veliko i novo. Htjeli smo pronaći život u svojoj njegovoj širini i ljepoti. Naravno, to je bilo povezano i s tadašnjom situacijom u kojoj smo živjeli. Tijekom nacional-socijalističke diktature i rata bili smo, da tako kažem, "sputani" od tadašnjih vlasti. Zato smo se silno željeli osloboditi tih okova i istražiti sve mogućnosti koje se pružaju čovjeku u svojoj širini. No smatram kako je ta želja mladog čovjeka da se izdigne iznad svakodnevice prisutna u svakom dobu. Mladom je čovjeku svojstveno željeti nešto više od uobičajene svakodnevice, nešto više od sigurnog zaposlenja i osjećati težnju za onim što je doista veliko. Je li to samo isprazni san koji nestaje kada čovjek odraste? Ne nipošto! Čovjek je stvoren za ono što je veliko, za beskonačno. Sve drugo je nedovoljno. Sveti Augustin bio je u pravu kada je rekao: nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi, Bože. Težnja za većim životom ukazuje na činjenicu da smo Božja stvorenja, da nosimo njegov "otisak". Bog je život i zato svako biće toliko snažno teži životu; napose čovjek, stvoren na sliku i priliku Božju, žudi za ljubavlju, radošću i mirom. Tako shvaćamo da je besmisleno težiti tome da se ukloni Boga kako bi čovjek mogao živjeti! Bog je izvor života; ukloniti ga znači odvojiti se od toga izvora i, neizbježno, ostati bez punine i radosti: "stvorenje naime iščezava bez Stvoritelja" (Drugi vatikanski koncil, konst. Gaudium et spes, 36). Današnja kultura, u nekim dijelovima svijeta, posebice na Zapadu, teži isključiti Boga ili vjeru promatrati kao čisto privatni čin, koji nema nikakvog značenja u društvenom životu. Premda sve vrijednosti koje su u temelju društva – kao što su ljudsko dostojanstvo, solidarnost, obitelj, rad – proizlaze upravo iz Evanđelja, svjedoci smo svojevrsnog "iščeznuća Boga", nekog zaborava, ako ne čak i pravog odbacivanja kršćanstva i nijekanja blaga primljene vjere, što za sobom povlači opasnost gubitka vlastitog dubokog identiteta.

Zato vas, dragi prijatelji, pozivam da učvrstite svoju vjeru u Boga, oca našeg Gospodina Isusa Krista. Vi ste budućnost društva i Crkve! Kao što je apostol Pavao nekoć pisao Kološanima, bitno je imati korijene, čvrste temelje. To osobito vrijedi danas kada mnogi nemaju čvrsta uporišta na kojima graditi život te tako postaju duboko nesigurni. Rašireni relativizam, prema kojemu sve isto vrijedi i ne postoji nikakva istina i nikakav apsolutna referentna točka, ne vodi pravoj slobodi, već nestabilnosti, izgubljenosti, prilagođavanju trenutačnim modama. Vi mladi imate pravo primiti od naraštaja koji su vam prethodili čvrsta uporišta kako biste mogli donositi vlastite odluke i graditi svoj život, kao što mlada biljka

treba hranjivu podlogu kako bi njezino korijenje moglo rasti te da bi tako kasnije postala snažno stablo, kadro davati plodove.

2. Ukorijenjeni i nazidani na Kristu

Da bi istaknuo važnost vjere u životu vjernika, želim nešto reći o svakom od tri izraza koje sveti Pavao koristi u ovom svom izričaju: "Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri" (usp. Kol 2, 7). U tome možemo razabrati tri slike: izraz "ukorijenjeni" doziva u svijest sliku stabla i korijenja koje ga hrani, izraz "nazidani" odnosi se na građenje kuće, dok riječ "čvrsti" upućuje na tjelesni i duhovni rast. Riječ je o vrlo rječitim izrazima. Prije nego što ih počnem tumačiti, treba primijetiti kako su u izvornom tekstu ta tri izraza, gramatički gledano, u pasivu: to znači da je sam Krist taj koji ukorjenjuje, naziđuje i učvršćuje vjernike.

Prva slika je stablo koje je čvrsto prionulo uz tlo pomoću korijenja, koje mu daje čvrstoću i koje ga hrani. Bez snažnih korijena lako bi ga odnio vjetar i ne bi preživjelo. Koji su naši korijeni? To su, naravno, naši roditelji, obitelj, kultura naše zemlje, koji su vrlo važna sastavnica našeg identiteta. Biblija otkriva i drugu sastavnicu. Prorok Jeremija piše: "Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Jahvu i kome je Jahve uzdanje. Nalik je na stablo zasađeno uz vodu što korijenje pušta k potoku: ne mora se ničeg bojati kad dođe žega, na njemu uvijek zelenilo ostaje. U sušnoj godini brigu ne brine, ne prestaje donositi plod" (Jr 17, 7-8). Za proroka pustiti korijenje znači staviti svoje pouzdanje u Gospodina. Od njega crpimo svoj život. Bez njega ne bismo mogli istinski živjeti. "Bog nam je dao život vječni; i taj je život u Sinu njegovu" (1 Iv 5, 11). Sam Isus se predstavlja kao naš život (usp. Iv 14, 6). Zato kršćanska vjera nije samo vjerovanje u određene istine, već je prije svega osobni odnos s Isusom Kristom, to je susret s Božjim Sinom, koji životu daje novu snagu. Kada stupimo u osobni odnos s njim, Krist nam otkriva naš identitet i, u prijateljstvu s njim, život raste i ostvaruje se u punini. Postoji trenutak u mladosti u kojem si svatko od nas postavi pitanje: koji smisao ima moj život, koju svrhu, kako ga usmjeriti? Ta temeljna pitanja ponekad dugo zaokupljaju čovjekov duh. Postavljamo si pitanje kojim se poslom baviti, kakve društvene odnose uspostaviti, koje osjećaje produbljivati... U vezi s tim ponovno se prisjećam svoje mladosti. Na neki sam način već prilično rano znao da Gospodin želi da budem svećenik. No kasnije, nakon rata, kada sam u sjemeništu i na fakultetu bio na putu prema tom cilju, morao sam iznova zadobiti tu sigurnost. Brojna pitanja zaokupljala su mi misli i srce: je li to sigurno put kojim želim ići? Je li to sigurno Božja volja za mene?

Hoću li mu moći biti vjeran i biti potpuno raspoloživ za njega u njegovoj službi? Takvu odluku nije nimalo lako donijeti, ona zahtijeva mnoga trvenja i borbe. Drukčije i ne može biti. No zatim se javila sigurnost: dobro je tako! Da, Gospodin me želi, zato će mi dati i snagu. Kada ga slušam, kada zajedno s njim kročim postajem doista to što jesam. Nije važno ispunjavati svoje vlastite želje, već njegovu volju. Tako život postaje autentičan.

Kao što korijeni drže stablo čvrsto zasade-no u tlu, tako temelji daju kući trajnu stabilnost. Po vjeri smo nazidani na Kristu (usp. Kol 2, 7). U svetoj povijesti imamo brojne primjere svetih ljudi, koji su svoje živote gradili na riječi Božjoj. Prvi od njih je Abraham. Praotac naše vjere je poslušao Gospodina kada je od njega zatražio da napusti zemlju svojih predaka i zaputi se u nepoznato. "Povjerovala Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji postao" (Jak 2, 23). Biti nazidan na Kristu znači na konkretan način odgovoriti na Božji poziv, uzdajući se u njega

i provodeći u djelo njegovu riječ. Sam Isus opominje svoje apostole: "Što me zovete 'Gospodine, Gospodine!', a ne činite što zapovijedam?" (Lk 6, 46); i, pribjegavajući slici građenja kuće, dodaje: "Tko god dolazi k meni te sluša moje riječi i vrši ih... sličan je čovjeku koji gradi kuću pa iskopa u dubinu i postavi temelj na kamen. A kad bude poplava, nahrupi bujica na tu kuću, ali je ne može uzdrmati jer je dobro sagrađena" (Lk 6, 47-48).

Dragi prijatelji, gradite svoje kuće na stijeni, poput čovjeka koji "iskopa u dubinu". Trudite se i vi svaki dan slijediti Kristovu riječ. Doživljajte ga kao pravog prijatelja s kojim ćete zajedno putovati na vašem životnom putu. Dok je on uz vas moći ćete se hrabro i s nadom suočavati s teškoćama i problemima, razočarenjima i porazima. Neprestano vam se nude lakše ponude, ali vi primjećujete da se one pokazuju lažnima, ne daju vam vedrinu i radost. Jedino nam Božja riječ pokazuje pravi put, samo je vjera koja nam je prenesena svjetlo koje prosvjetljuje put. Zahvalno

WYD 2011 MADRID

*PLANTED AND BUILT IN JESUS CHRIST,
FIRM IN THE FAITH (SAINT PAUL)*

**WORLD YOUTH DAY
MADRID 2011**

16-21 AUGUST

MADRID11.COM

primite taj duhovni dar koji ste primili od svojih obitelji i trudite se odgovorno odgovoriti na Božji poziv, postanite zreli u vjeri. Ne vjerujte onima koji vam kažu na ne trebate druge da izgradite svoj život! Pronađite, naprotiv, oslonac u vjeri vama bliskih osoba, u vjeri Crkve i zahvaljujte Gospodinu što ste je primili i što ste je prigrlili!

3. Čvrsti u vjeri

Budite "Ukorijenjeni i nazidani na Kristu, čvrsti u vjeri" (Kol 2, 7). Poslanicu iz koje je preuzet ovaj tekst sveti Pavao je pisao da odgovori na točno određenu potrebu kršćana grada Kolosa. Ta je zajednica bila izložena prijatni određenih kulturnih strujanja, koje su odvrćale vjernike od evanđelja. Naše današnje kulturno okruženje, dragi prijatelji, ima mnoge sličnosti s onim u kojem su živjeli onodobni Kološani. Naime, u njemu postoji snažna struja laicizma koji želi potisnuti Boga na margine čovjekova života i društva općenito, nudeći i nastojeći stvoriti "raj" bez njega. No, iskustvo nas uči da se svijet bez Boga pretvara u "pakao" u kojem prevladavaju sebičnosti, podjele u obiteljima, mržnje među ljudima i narodima i u kojem nema ljubavi, sreće i nade. Nasuprot tome, tamo gdje ljudi i narodi prihvaćaju Božju prisutnost, klanjaju mu se u istini i slušaju njegov glas, ondje se na konkretan način gradi civilizacija ljubavi, u kojoj se svakoga poštuje u njegovu dostojanstvu, raste zajedništvo, s plodovima koje ono sa sobom nosi. Postoje međutim i kršćani koji su dopustili da ih zavede laicistički način razmišljanja ili ih privlače vjerske struje koje udaljavaju od vjere u Isusa Krista. Neki drugi, opet, premda nisu podlegli zovu istih, jednostavno su dopustili da im se vjera ohladi, što za sobom neizbježno povlači negativne posljedice na moralnom planu.

Braći zaraženj idejama koje su tuđe evanđelju, apostol Pavao doziva u pamet moć umrlog i uskrslog Krista. To otajstvo je temelj našega života, središte kršćanske vjere. Sve filozofije koje to zanemaruju, smatrajući to "ludošću" (1 Kor 1, 23), pokazuju svoje ograničenosti kada se nađu pred velikim pitanjima koja prebivaju u čovjekovu srcu. Zato i ja, kao nasljednik apostola Petra, želim učvrstiti vas u vjeri (usp. Lk 22, 32). Mi čvrsto vjerujemo da se Isus Krist prinio na križu da nam dadne svoju ljubav; u svojoj mucu ponio je naša trpljenja, preuzeo na sebe naše grijeha, podario nam oprostjenje i pomirio nas s Bogom Ocem, otvorivši nam put vječnoga života. Na taj smo način oslobođeni od onoga što nas najviše smeta u životu: ropstva grijeha, i možemo ljubiti sve, pa čak i neprijatelje, i dijeliti tu ljubav s najsiromašnijom braćom i braćom u nevolji.

Dragi prijatelji, križ nas često plaši jer kao da nekako poništava život. No križ je zapravo nešto sasvim suprotno! On je Božje "da" čovjeku, najveći izraz njegove ljubavi i vrelo iz kojeg izvire vječni život. Samo nas uskrsli Krist može spasiti, osloboditi od zla i uspostaviti Kraljevstvo pravde, mira i ljubavi. Naime, iz Isusova otvorenog srca na križu je potekao taj božanski život, koji je uvijek dostupan onome koji prihvati podići oči prema Raspetom. Pozivam vas zato da prihvatite Isusov križ, taj znak Božje ljubavi, kao izvor novoga života. Izvan Krista umrlog i uskrslog nema spasenja! Samo on može spasiti svijet od zla i učiniti da poraste Kraljevstvo pravednosti, mira i ljubavi kojem svi težimo.

4. Vjerovati u Isusa Krista, a ne vidjeti ga

U Evanđelju nam je opisano vjersko iskustvo apostola Tome u prihvaćanju otajstva križa i Kristova uskrsnuća. Toma je jedan od dvanaestorice apostola; slijedio je Isusa na njegovu putu; izravni je svjedok njegovih čuda i ozdravljenja; slušao je njegove riječi; iskusio strah zbog njegove smrti. Isus se uvečer prvoga dana u tjednu ukazao apostolima, no Toma nije bio prisutan, a kada su mu ostali apostoli saopćili kako je Isus živ i da se ukazao, izjavljuje: "Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati" (Iv 20, 25).

I mi bismo htjeli vidjeti Isusa, moći razgovarati s njim, još snažnije osjetiti njegovu prisutnost. No, velikom broju današnjih ljudi teško je doprijeti do Krista. Kruže tolike slike Isusa koje se predstavljaju kao znanstveno utemeljene i oduzimaju mu njegovu veličinu, jedincatost njegove osobe. Zato je, tijekom dugih godina proučavanja i razmišljanja, u meni sazrela misao da prenesem drugima nešto od svojeg osobnog susreta s Isusom u jednoj knjizi, gotovo da im pomognem vidjeti, čuti, dotaknuti Gospodina, u kojem nam je Bog došao ususret kako bi ga upoznali. Sam Isus, naime, ukazavši se iznova učenicima nakon osam dana, kaže: "Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran" (Iv 20, 27). I mi možemo imati opipljiv kontakt s Isusom, dodirnuti, da tako kažem, rukom biljege njegove muke, znakove njegove ljubavi prema nama: on nam je u sakramentima posebno blizak, daruje se nama. Dragi mladi, naučite "vidjeti" i "susresti" Isusa u euharistiji, u kojoj je prisutan i toliko blizak da nam se daje za hranu na našem životnom putu; u sakramentu pokore, u kojem nam Gospodin očituje svoje milosrđe nudeći nam uvijek svoje oprostjenje. Prepoznajte i služite Isusu također u siromašnima, bolesnima, braći koja su u nevolji i trebaju pomoć.

Otpočnite i njegujte osobni dijalog s Isusom Kristom u vjeri. Upoznajte ga preko čitanja Svetog pisma i Katekizma Katoličke crkve. Razgovarajte s njim u molitvi, pouzdajte se u njega: on vas neće nikada izdati! "Vjera je prije svega čovjekovo osobno prijanjanje Bogu, istodobno, neodvojivo od toga, jest i slobodan pristanak uza svu istinu što ju je Bog objavio" (Katekizam Katoličke crkve, 150). Tako ćete moći postići zrelu i čvrstu vjeru, koja se neće temeljiti samo na nekom vjerskom osjećaju ili na nejasnom sjećanju na ono što ste u djetinjstvu pročitali u katekizmu. Moći ćete upoznati Boga i živjeti istinski s njim, poput apostola Tome, kada snažno očituje svoju vjeru u Isusa: "Gospodin moj i Bog moj!"

5. Poduprti vjerom Crkve, da bi bili svjedoci

U tome trenutku Isus je uskliknuo: "Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju" (Iv 20, 29). On pritom ima pred očima Crkvu, koja se temelji na vjeri očevidaca: njegovih apostola. Shvaćamo onda da je naša osobna vjera u Krista, rođena iz razgovora s njim, vezana uz vjeru Crkve: nismo izolirani vjernici, već smo, po krštenju, članovi te velike obitelji, a vjera koju ispovijeda Crkva daje sigurnost našoj osobnoj vjeri. Vjerovanje koje molimo na nedjeljnoj misi štiti nas upravo od opasnosti da vjerujemo u nekog boga koji nije Bog kojeg nam je objavio Isus: "svaki je vjernik kao kolut u dugom lancu onih koji vjeruju. Ja ne mogu vjerovati, ako nisam podržan vjerom drugih, a svojom vjerom pridonosim da se podupre vjera drugih" (Katekizam Katoličke crkve, 166). Budimo uvijek zahvalni Gospodinu za dar Crkve: ona nam pomaže kročiti naprijed sa sigurnošću u vjeri, koja nam daje pravi život (usp. Iv 20, 31).

U povijesti Crkve sveti i mučenici iz slavnoga su Kristova križa crpili snagu da ostanu vjerni Bogu sve do potpunog samopredanja; u vjeri su pronalazili snagu da pobijede vlastite slabosti i prevladaju sve protivštine. Naime, kao što kaže apostol Ivan, "tko to pobjeđuje svijet ako ne onaj tko vjeruje da je Isus Sin Božji?" (1 Iv 5, 5). A pobjeda koja proizlazi iz vjere je pobjeda ljubavi. Koliko je samo negdašnjih i današnjih kršćana koji su živi svjedoci snage vjere koja se izražava u ljubavi: oni su mirotvorci, promicatelji pravde i začetnici boljeg, humanijeg svijeta, svijeta u skladu s Božjim naumom. Ti su ljudi svojom kompetentnošću i sposobnošću u različitim područjima društvenog života djelotvorno pridonijeli dobiti čitave zajednice. Ljubav koja izvire iz vjere dovela ih je do vrlo konkretnog svjedočanstva, u djelima i riječima: Krist nije dobro samo za nas

same, on je najdragocjenije dobro koje moramo dijeliti s drugima. U dobu globalizacije budite svjedoci kršćanske nade u čitavom svijetu: mnogo je onih koji žele prigrлити tu nadu! Pred grobom prijatelja Lazara, koji je ležao već četiri dana mrtav, Isus, prije nego će ga ponovno dozvati u život, reče njegovoj sestri Marti: "budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju" (Iv 11, 40). Tako i vi, ako budete vjerovali i svakoga dana svjedočili svoju vjeru, postat ćete oruđa koja će drugim mladima poput vas pomoći pronaći smisao i radost života, koja izvire iz susreta s Kristom!

6. Na putu prema Svjetskom danu mladih u Madridu

Dragi prijatelji, još vas jednom pozivam da dođete na Svjetski dan mladih u Madridu. Očekujem svakog od vas s dubokom radošću: Krist vas želi učvrstiti u vjeri po Crkvi. Odluka o vjerovanju u Isusa Krista i njegovu nasljedovanju nije laka; stoje joj na putu naše nevjere i mnogi glasovi koji pokazuju lakše putove. Ali ne dajte se obeshrabriti, već radije tražite potporu vjerničke zajednice, potporu Crkve! Pažljivo se pripremajte tijekom ove godine za susret u Madridu sa svojim biskupima, svećenicima i odgovornim osobama za pastoral mladih u biskupijama, župnim zajednicama, udrugama i pokretima. Kvaliteta našeg susreta ovisit će ponajprije o duhovnoj pripravi, molitvi, zajedničkom slušanju riječi Božje i uzajamnoj potpori.

Dragi mladi, Crkva računa na vas! Treba vašu živu vjeru, kreativnu ljubav i snagu vaše nade. Vaša prisutnost obnavlja, pomlađuje i daje novi polet Crkvi. Zato su svjetski dani mladih milost ne samo za vas, nego za cijeli Božji narod. Crkva u Španjolskoj se aktivno priprema da vas ugosti i doživi s vama radosno iskustvo vjere. Zahvaljujem se biskupijama, župama, svetištima, redovničkim zajednicama, crkvenim udrugama i pokretima, koji velikodušno rade na pripremi toga susreta. Gospodin će ih sigurno za to blagosloviti. Neka vas Djeвица Marija prati u tim pripremanjima. Ona je, na Anđelov navještaj, s vjerom prihvatila Božju riječ; s vjerom je pristala da Bog izvede u njoj ono što je naumio. Izgovorivši svoj "da", primila je dar beskrajne ljubavi, koja ju je potaknula da preda samu sebe Bogu. Neka ona zagovara za svakog od vas, mladići i djevojke, kako bi na idućem Svjetskom danu mladih mogli rasti u vjeri i ljubavi. Jamčim vam svoj očinski spomen u molitvi i od srca vas blagoslivljam. ■

*Papa Benedikt XVI.
Iz Vatikana, 6. kolovoza 2010., na blagdan
Preobraženja Gospodnjega*

“Samo jedna obitelj”

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan selilaca i izbjeglica 2011.

Draga braćo i sestre!

Svjetski dan selilaca i izbjeglica pruža čitavoj Crkvi mogućnost razmišljati o temi vezanoj uz sve rašireniju pojavu selilaštva i moliti da se srca otvore kršćanskom gostoprimstvu i rade na tome da u svijetu bude više pravednosti i ljubavi, tih stupova na kojima počiva istinski i trajni mir. “Ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge” (Iv 13, 34) je poziv koji nam Gospodin snažno upućuje i neprestano ponavlja: ako nas Otac poziva da budemo ljubljena djeca u njegovu ljubljenom Sinu, poziva nas također da jedni druge priznamo braćom u Kristu.

Na toj dubokoj povezanosti svih ljudi nadahnjuje se tema koju sam ove godine izabrao za naše razmišljanje a ona glasi: “Samo jedna obitelj”, jedna jedincata obitelj braće i sestara u društvima koja su sve više multietnička i interkulturalna, gdje su također ljudi različitih religija potaknuti na dijalog, koji ima za cilj ostvariti ozbiljan i plodonosan suživot u poštivanju legitimnih razlika. Drugi vatikanski koncil kaže da su “svi... narodi jedna zajednica; imaju isti iskon jer je Bog sav ljudski rod nastanio po svojoj površini zemaljskoj (usp. Dj 17, 26); svima je jedan posljednji cilj, Bog, čija se providnost, svjedočanstvo dobrote i naum spasenja protežu na sve” (Deklaracija *Nostra aetate*, 1). Tako, mi “ne živimo jedni pokraj drugih slučajno; svi idemo istim putem kao ljudi pa tako i kao braća i sestre” (Poruka za Svjetski dan mira 2008., 6).

Put je isti, to jest put života, ali situacije kroz koje prolazimo na tome putu su različite: mnogi se moraju suočiti s teškim iskustvom selilaštva, u njegovim različitim inačicama: postoji tako interna ili međunarodna migracija, stalna ili povremena, ekonomska ili politička, dragovoljna ili prisilna. U nekim slučajevima odlazak iz vlastite zemlje je potaknut raznim oblicima progona, tako da bijeg postaje nužan. Sama pojava globalizacije, tako karakteristična za naše doba, nije samo društveno-ekonomski proces, već povlači također za sobom činjenicu da je “čovječanstvo sve više međusobno povezano”, nadilazeći zemljopisne i kulturne granice. U vezi s tim Crkva ne prestaje podsjećati da duboki smisao toga epohalnog procesa i njegov temeljni etički kriterij pruža upravo jedinstvo ljudske obitelji i njezin

razvoj u dobru (usp. Benedikt XVI., enc. *Caritas in veritate*, 42). Svi su, dakle, dio iste obitelji, doseljenici i mjesno pučanstvo koje ih prima, i svi imaju jednako pravo koristiti prirodna dobra, koja su namijenjena svima, kao što to uči socijalni nauk Crkve. Tu imaju svoj temelj solidarnost i dijeljenje.

“U društvu koje se svakim danom sve više globalizira, zajedničko dobro i zauzimanje za njega nužno mora poprimiti dimenzije svekolike ljudske obitelji, to jest zajednice narodâ i nacijâ, gradeći tako jedinstvo i mir zemaljskoga grada i čineći ga u nekoj mjeri anticipacijom, odnosnom pralikom nebeskoga grada koji ne poznaje granica” (Benedikt XVI., enc. *Caritas in veritate*, 7). Iz te perspektive treba promatrati također stvarnost selilaštva. Naime, kao što je već primijetio sluga Božji Pavao VI., “pomanjkanje bratstva među ljudima i narodima” je razlog nerazvijenosti (enc. *Populorum progressio*, 66) i – možemo dodati – snažno utječe na pojavu selilaštva. Ljudsko bratstvo je, katkad iznenađujuće, iskustvo odnosa koji nas povezuje, duboke povezanosti s drugim, koji je različit od mene, utemeljene na jednostavnoj činjenici da smo svi ljudi. Kada se ono prihvati i odgovorno živi, tada potiče zajedništvo i dijeljenje sa svima, na osobit način sa seliocima; potpomaže darivati sebe drugima, njihovu dobru, dobru svih, u lokalnoj, nacionalnoj i svjetskoj političkoj zajednici.

Sluga Božji Ivan Pavao II., u prigodi toga istog dana slavljenog 2001. istaknuo je kako “[univerzalno opće dobro] obuhvaća cijelu obitelj naroda, iznad svake nacionalističke sebičnosti. U tom se kontekstu mora promatrati pravo na iseljništvo. Crkva ga priznaje svakom čovjeku u dvostrukom vidiku mogućnosti izlaska iz zemlje i mogućnosti ulaska u drugu zemlju u potrazi za boljim životnim uvjetima” (Poruka za Svjetski dan selilaca i izbjeglica 2001., 3; usp. Ivan XXIII., enc. *Mater et Magistra*, 30; Pavao VI., enc. *Octogesima adveniens*, 17). Istodobno, države imaju pravo regulirati migracijske valove i braniti vlastite granice, uvijek jamčeći poštivanje koje se duguje dostojanstvu svake osobe.

Selioci, osim toga, imaju dužnost integritati se u zemlju koja ih prima, poštujući njezine zakone i nacionalni identitet. “Izazov se dakle sastoji u povezivanju nužnosti prihvaćanja svako-

ga ljudskog bića, osobito ako je u potrebi, s vrednovanjem neophodnih uvjeta za dostojanstven i miran suživot mjesnog pučanstva i pridošlica" (Poruka za Svjetski dan mira 2001., 13).

U tome kontekstu, prisutnost Crkve, kao Božjeg naroda koji putuje kroz povijest usred svih drugih naroda, je izvor povjerenja i nade. Crkva je, naime, "na neki način znak i sredstvo najprisnijeg sjedinjenja s Bogom i jedinstva cijeloga ljudskog roda" (Drugi vatikanski koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 1); i, zahvaljujući djelovanju Duha Svetoga u njoj, "nije uzaludan napor oko uspostave sveopćeg bratstva" (Isto, past. konst. *Gaudium et spes*, 38). Sveta euharistija predstavlja, u srcu Crkve, neiscrpno vrelo zajedništva za čitavo čovječanstvo. Zahvaljujući njoj, Božji narod obuhvaća "svaki narod, i pleme, i puk, i jezik" (Otk 7, 9) ne s nekom vrstom svete moći, već s uzvišenom službom ljubavi. Naime djela ljubavi, učinjena osobito siromašnjima i slabima, je kriterij koji dokazuje autentičnost euharistijskih slavlja (usp. Ivan Pavao II., apost. pismo *Mane nobiscum Domine*, 28).

U svjetlu teme "Samo jedna obitelj" treba promotriti napose situaciju u kojoj se nalaze izbjeglice i drugi selioci koji su prisilno napustili svoje domove, a koji imaju važan udio u pojavi selilaštva. U vezi tih osoba, koje su pobjegle od nasiljâ i progonâ, međunarodna je zajednica preuzela na sebe točno određene obaveze. Poštivanje njihovih prava, kao i opravdana zabrinutost za sigurnost i društvenu koheziju, potpomažu stalan i skladan suživot.

I u slučaju selilaca koji su prisiljeni napustiti svoje domove solidarnost se nadahnjuje na "zalihî" ljubavi koja se rađa iz uvjerenja da smo jedna obitelj i, za vjernike katolike, udovi Kristova Mističnog Tijela: nalazimo se u situaciji da ovisimo jedni o drugima, svi smo odgovorni za našu braću i sestre u ljudstvu i, za onoga koji vjeruje, u vjeri. Kako što sam već imao priliku reći, "prihvatiti izbjeglice i pružiti im gostoprimstvo je za sve obavezna gesta ljudske solidarnosti, kako se oni ne bi osjetili izoliranima zbog nesnošljivosti i ravnodušnosti" (Opća audijencija od 20. lipnja 2007.: *Insegnamenti* II,1 (2007), 1158). To znači da će se onima koji su prisiljeni napustiti svoje domove i svoju zemlju pomoći da pronađu mjesto gdje će živjeti u miru i sigurnosti, gdje će raditi i preuzeti na sebe prava i obaveze koji vrijede u zemlji koja ih prima, pridonoseći općem dobru, ne zaboravljajući pritom ni vjersku dimenziju života.

Posebnu misao, također praćenu molitvu, želim uputiti na kraju stranim studentima, čiji je broj također u sve većem porastu u sklopu velike pojave selilaštva. Riječ je također o značajnoj društvenoj kategoriji u perspektivi njihova povratka - kao ljudi koji će jednog dana obnašati odgovorne službe u zemlje - iz kojih su došli. Oni predstavljaju kulturne i ekonomske "mostove" između tih zemalja i zemalja domaćina i sve to ide upravo u pravcu oblikovanja "samo jedne obitelji". Na tome se uvjerenju mora temeljiti zauzimanje za strane studente i pozornost za njihove probleme, kao što su to ekonomska oskudica ili nevolje koje ih snalaze kada se moraju sami suočiti s društvenom i sveučilišnom sredinom, kao i teškoće uključivanja u novo društvo. U vezi s tim, sviđa mi se podsjetiti da "pripadati sveučilišnoj zajednici... znači stajati na raskrižju kulturâ koje su oblikovale suvremeni svijet" (Ivan Pavao II., američkim biskupima krajevnih Crkava Chicaga, Indianopolisa i Milwaukeea u pohodu "ad limina", 30. svibnja 1998., 6; *Insegnamenti* XXI,1 [1998.], 1116). U školi i na sveučilištu oblikuje se kultura novih naraštaja: o tim institucijama u velikoj mjeri ovise hoće li oni biti kadri promatrati čovječanstvo kao jednu obitelj pozvanu biti jedinstvo u različitosti.

Draga braćo i sestre, svijet selilaca je golem i raznolik. Poznaje divna i obećavajuća iskustva, kao i, nažalost, mnoga druga dramatična iskustva nedostojna čovjeka i društva koji se nazivaju uljuđenima. Za Crkvu ta stvarnost predstavlja rječiti znak našega doba, koji snažnije iznosi na vidjelo poziv čovječanstva da tvori samo jednu obitelj i, istodobno, teškoće koje, namjesto da je ujedinjuju, dijele je i razdiru. Ne gubimo nadu i molimo zajedno Boga, Oca svih, da nam pomogne da budemo, svaki ponaosob, muškarci i žene sposobni uspostaviti bratske odnose; te da na društvenom, političkom i institucijskom planu porastu razumijevanje i poštivanje među narodima i kulturama. S tim željama, zazivajući zagovor Presvete Marije, Zvijezde mora, zazivam od srca apostolski blagoslov na sve, a na osobit način na selioce i izbjeglice kao i na sve one koji djeluju na tome važnom području. ■

*Iz Castel Gandolfa, 27. rujna 2010.
Papa Benedikt XVI.*

Europa ima potrebu za Bogom

Uvodno izlaganje predsjednika Vijeća Europskih biskupskih konferencija kardinala Petera Erdöa na 40. plenarnom zasjedanju CCEE-a u Zagrebu, 30. rujna 2010.

Uzorita i prečasná gospodo, dragi prijatelji! Prošla je godina dana od našeg plenarnog zasjedanja u Parizu, gdje smo se bavili nekim aspektima odnosa Crkve i države. Tajništvo je prikupilo tekstove i svima je poslalo po primjerak te malene publikacije, koja sadrži i transkript naše rasprave. Zahvalni smo Gospodinu za iskustvo zajedništva i za rezultate toga važnog susreta.

Ponovno se nalazimo danas u Zagrebu, u ovoj europskoj zemlji gdje su se stoljećima susretali narodi i gdje je katolička vjera bila kadra pustiti tako duboke korijene da unatoč mnogim podnesenim protivštinama opstaje sa svojom velikom životnom snagom. Toj zemlji, tome narodu, dobro pristaju sljedeće Gospodinove riječi: "Tko god sluša ove moje riječi i izvršava ih, bit će kao mudar čovjek koji sagradi kuću na stijeni. Zapljušti kiša, navale bujice, dunu vjetrovi i sruče se na tu kuću, ali ona ne pada. Jer - utemeljena je na stijeni" (Mt 7, 24-25). Molimo Gospodina da i naša vjera i vjera onih koji su povjereni našoj pastirskoj skrbi bude snažno ukorijenjena u Kristu koji je stijena.

1. Stanje u Europi

No, što je s Europom? I što je s Europljanima i sa svakom osobom koja živi u Europi? Zacijelo nije lako iznijeti ovdje sveobuhvatni sud, a možda ovo i nije pravo mjesto za to. Ipak, primjenjujući kategoriju zajedničkog razlučivanja koju je usvojio Drugi vatikanski koncil, a koja je osobito prisutna u pastoralnoj konstituciji *Gaudium et spes*, možemo i danas ustanoviti koje su to "radosti i nade, žalosti i tjeskobe ljudi našega vremena" (Drugí vatikanski koncil, *Gaudium et spes*, 1). Kritički vrednujući stanje čovjeka i društva u kojemu živi, Crkva nikada ne prestaje ukazivati kako na pozitivne vidove tako i na negativne. Ne da bi došla do neutralne bilance, nego upravo zato što je u Božje djelo, premda je ono u sebi uvijek dobro, grijeh unio sjenu. Ta metoda, na koju podsjeća Drugi vatikanski koncil i koja je u

svakom slučaju dio velike tradicije Crkve, i nama pokazuje put kojim nam je ići kad nastojimo, kao Crkva, ustanoviti što je to duša Europe. Možemo stoga, i moramo, izbjegavati kako jednostrani pesimizam kao i nerealni optimizam. Naš pogled ne odvija se prema pukim sociološkim mjerilima, premda ona mogu biti od pomoći, nego je gledamo očima vjere i nade, drugim riječima, očima Božjim.

Europa, taj kontinent na kojemu su tolike kulture pronašle evanđelje, i odakle su pošli toliki misionari kako bi naviještali Riječ do na kraj zemlje, danas prolazi kroz krizu identiteta. I ta se kriza ne odnosi na pojedine naše zemlje, nego dotiče i zajednički europski projekt. Kad se pod svaku cijenu želi nijekati Božje postojanje, kao što nastoje činiti neke skupine, uvijek se na kraju zaniječe mogućnost da se na nečemu postojanom utemelje život i društvene strukture, na nečemu što se ne zasniva na pukom mišljenju nekih ili na prividnom trenutačnom konsenzusu nekolicine zastupnika. Europa ima potrebu za Bogom, potrebu prisjetiti se vlastitih korijena, kako bi u budućnost gledala s realizmom i s nadom. Nažalost, stanje nipošto nije lagano za brojne kršćane koji svojim životom nastoje dati svjedočanstvo vjere i nade koja je u njima, također i tako što usvajaju način života koji često i za druge postaje izazov. S druge strane, nije li možda i sam Gospodin navijestio da život njegovih sljedbenika neće biti lagan (usp. Mt 10, 16-23)? Zbog promicanja veće osviještenosti o oblicima nesnošljivosti i diskriminacije kojima su izloženi neki kršćani u Europi, i u skladu s odlukama prethodnih naših zasjedanja, sretan sam što vam mogu navijestiti rođenje Opservatorija nesnošljivosti i diskriminacije kršćana u Europi. Taj opservatorij ne želi biti oruđe polemike, nego pomoć u stvaranju društva koje će više poštovati vjersku slobodu, koje će biti sposobnije razumjeti i prihvatiti kako vlastite korijene tako i pluralističku stvarnost u zdravoj laičnosti. U konačnici, s jedne je strane riječ o pomoći suvremenoj evangelizaciji, a s druge o

pomoći razvoju istinske demokracije na našem kontinentu, koja se zasniva na jednakosti. Prava vjerska sloboda - kao što kaže Ivan Pavao II. - jest središnje ljudsko pravo. Ona je također pokazatelj koliko su prihvaćena sva druga prava. Gdje su moguće kampanje kolektivne mržnje protiv neke vjerske zajednice ili neke etničke skupine, sutra će biti moguće i protiv drugih skupina.

2. Evangelizacija i traženje sreće

Točno je: svi tražimo sreću! I u Europi! Podsjetio je na to već Platon u svojem Dijalogu "Symposion", rekavši upravo da pitanje ne smije glasiti želimo li biti sretni, zato što to svi žele, nego u čemu se ta sreća sastoji i kako je možemo postići (Usp. Platon, Simposium, 204E-205). Sveti Otac je na svojem nedavnom putovanju u Ujedinjeno Kraljevstvo rekao: "Sreća je nešto što svi želimo, no jedna od velikih tragedija ovoga svijeta jest da je toliki nikada ne mogu pronaći, jer je traže na pogrešnim mjestima. Rješenje je vrlo jednostavno: pravu sreću treba tražiti u Bogu. Potrebna nam je hrabrost da svoje najdublje nade položimo isključivo u Boga: ne u novac, u karijeru, u svjetovni uspjeh, ili u naše odnose s drugima, nego u Boga. Samo on može zadovoljiti najdublju potrebu našega srca" (Papa

Benedikt XVI., učiteljima i redovnicima, kapela St. Mary's University Collegea).

No, suvremeni čovjek - poput vječnog adolescenta - želi biti neovisan i sve sam riješiti, te vjeruje da će na taj način pronaći ako li ne sreću, a onda barem trenutke sreće. Agnosticizam, koji je tako raširen u našem vremenu, nije samo pitanje vjere, nego sa sobom nosi i sumnju u našu sposobnost spoznaje. Zbog toga mnogi vjeruju da je najvažnija vrijednost trenutni "feeling" (osjećaj), a ne Istina. No, trenutak ne poznaje odnose, on je svrha samome sebi. Tako život biva lišen smisla koji bi bio kadar objediniti sve njegove aspekte i trenutke, te se gubi osjećaj odgovornosti, a nestaje i ideja da može postojati postojana sreća. Eto zašto je potrebna nova evangelizacija. Ona je uvijek bila prvotni cilj CCEE-a, a kako danas ne osjetiti posebnu potrebu za njom? Novi dikasterij koji je nedavno osnovan jest jasan znak o tome kako Sveti Otac prosuđuje tu potrebu.

3. Evangelizacija i obitelj

Jasna posljedica teškog stanja našeg društva prisutna je i u pitanju s kojim se dublje želimo pozabaviti ovih dana. To je demografski problem i njegova nužna povezanost s pitanjem obitelji. Zdravstveno stanje obitelji stoga je slika zdrav-

lja društva, i obrnuto. Ako već svi, pa i oni koji vladaju, prepoznaju da postoji demografski problem, naša je zadaća promatrati ga polazeći od vjere i od sigurnosti u Božju ljubav. Stoga ga uspoređujemo s Božjim planom koji je u potpunosti objavljen u Isusu Kristu.

Obitelj i život sastavni su dijelovi Božjega plana te predstavljaju način na koji nam Bog daje da unaprijed iskusimo potpuno zajedništvo s njime. Ljepota ljubavi između muškarca i žene koji se ujedinjuju za čitav život te svoju ljubav pretvaraju u dar kako bi prihvaćali i odgajali nove osobe, jest i uvijek će biti najljepša Božja slika. Vidimo, međutim, da se danas širi kultura koja nije kadra gledati na stvarnost s te perspektive. Zbog toga često nema spremnosti da se kaže "da" životu. Organizacija suvremenog urbanog života otežava uzdržavanje brojne obitelji. Žene nisu dovoljno vrednovane u svome materinstvu. Gospodarska kriza i nezaposlenost ulaze u domove mnogih obitelji i sa sobom nose tolike tjeskobe i strahove. Ne možemo a da ne zamijetimo pojavu da se u našim danima osporava i sam pojam obitelji te smo ozbiljno zabrinuti zbog načina na koji se ugrožava ljudski život, osobito u trenucima njegove najveće ranjivosti, tj. prije rođenja i kad se približava njegov svršetak. Kriza obitelji je nadasve jedan od vidova kulturne krize. Naime, ako živimo u trenutku i za trenutak, gubimo ne samo intelektualnu, nego i biološku i psihološku sponu s budućnošću te se ne osjećamo vezanima za cjelinu stvorenja, niti od nje podržavanima.

No, može li išta promijeniti takvo stanje? Crkva poziva da se uvedu politike koje odgovaraju stvarnim potrebama obitelji te zahtijeva da mjere konkretne pomoći budu sve djelotvornije i sve više u skladu sa stvarnošću obitelji. No, možda ono što najvećma nedostaje u našem društvu i u našim obiteljima, nisu samo mjere da bi se riješila neposredna pitanja - premda to katkada može biti od najveće važnosti - nego nadasve nedostaje oduševljenja, energije koju nam Bog daje ako u njemu živimo. Čovjek kojega Bog nadahnjuje uspijeva biti pun radosti, a time i nade, te prihvatiti odgovornost za život, uspijeva raditi za dobro svijetu, prihvatiti trajne kompromise i promicati život.

Sutra ćemo imati mogućnost pobliže osmotriti svu širinu toga problema. No, jedno se čini vrlo očitim: demografski problem poziva na skrb za obitelj, na pastoralnoj razini, ali i na političkoj i zakonodavnoj. Zato je ta skrb autentična prigoda za evangelizaciju te od svijetu nas traži osobitu pozornost. S druge strane, tješi nas činjenica da nismo sami u toj skrbi. Između Katoličke crkve

i pravoslavnih Crkava postoji doista veliko suglasje kako antropoloških tako i teoloških razloga koji idu u prilog kršćanskom viđenju obitelji i hitnoj potrebi da se ona zaštiti. Svjedoči o tome i tema 1. katoličko-pravoslavnog foruma "Obitelj, dobro za čovječanstvo".

4. Pogled na minulu pastoralnu godinu

Do mjeseca lipnja opća je Crkva proživljavala Svećeničku godinu. Molili smo za naše svećenike. Nastojali smo ih, zajedno s papom, učvrstiti u radosti života darovanog Bogu i službe koja nudi prigodu da se Bogu prinese novi život tolikih osoba koje se približe Crkvi.

Europe se tiče i mnoštvo drugih tema i izazova koji i dalje od Crkve traže da bude živa i aktivna. Sa svoje strane CCEE je nastojao dati svoj doprinos u onome što je njegovo osobito poslanje: organizirati susrete na kojima naše biskupske konferencije mogu podijeliti i razvijati načine suradnje, s ciljem promicanja osobnog susreta s Bogom i kulture života i ljubavi. Mislimo na ekumenske odnose na europskoj razini, bilo putem našeg trajnog dijaloga s KEK-om (Konferencijom europskih Crkava), bilo putem bilateralnog dijaloga s pravoslavnima u okviru Forumu koji će se za petnaest dana po drugi puta susresti. Podsjećam na tri događaja koji su ove godine bili osobito važni u radu CCEE-a. Mislim na zasjedanje biskupa odgovornih za medije koje je održano u Vatikanu u studenom protekle godine, kako bi se raspravljalo o novoj digitalnoj kulturi i o izazovima koje ona postavlja pred Crkvu. Tu je i 8. kongres o migracijama koji je održan u Malagi, a raspravljalo se o izazovima koje nameće kretanje osoba a tiču se obitelji, zajednica i čitavoga društva. Naposljetku, podsjećam na lijepo hodočašće za očuvanje stvorenja, koje je započelo u Ostrogonu kako bi preko Bratislave i St. Pöltena stiglo do Mariazellu.

Putem svih svojih susreta CCEE nastoji dati doprinos kako promišljanju tako i pastoralu. No, upravo zato moramo malo promisliti o našem ustroju, o našim komisijama, našim financijama i našim metodama. Ne zato što bismo bili u krizi, nego upravo zato što smo živi i što se moramo trajno prilagođavati stvarnosti kako bismo bolje odgovorili na Gospodinov poziv.

Još jednom zahvaljujem uzoritom kardinalu Bozaniću i prečasnom mons. Srakiću na njihovom pozivu da ovaj naš godišnji skup održimo u ovom prekrasnom gradu. Nadamo se da ćemo u njemu proživjeti dane intenzivnog promišljanja, ali i molitve i prijateljstva. ■

Pozdrav predsjednika HBK đakovačko-osječkog nadbiskupa Marina Srakića na otvaranju Plenarnog zasjedanja CCEE-a

Zagreb, 30. rujna 2010.

Uzorita gospodo kardinali, preuzvišena gospodo nadbiskupi i biskupi, predsjednici Biskupskih konferencija, Vaša ekselencijo predsjednice Vlade Republike Hrvatske gospođo Jadranka Kosor, poštovani tajnici i ostali suradnici.

Sve Vas pozdravljam na početku Plenarnog zasjedanja CCEE koje se održava ovdje u Zagrebu, metropoli Republike Hrvatske i sjedištu Hrvatske biskupske konferencije. Naša konferencija je veoma počašćena odlukom da se ovo zasjedanje održi upravo ovdje. Primite pozdrave svih članova naše biskupske konferencije.

Hrvatska biskupska konferencija. Htio bih predstaviti našu konferenciju. Nakon što se raspala Jugoslavija koju su – bez volje naroda – u dva navrata stvarale međunarodne sile, i nakon što je međunarodna zajednica priznala Republiku Hrvatsku kao samostalnu državu, Sveta Stolica je, na molbu hrvatskih biskupa, odobrila Statut i ustanovila Hrvatsku biskupsku konferenciju 1993. godine.

Prema zadnjem popisu stanovnika (2001.) Hrvatska ima 4,437.000 stanovnika od kojih su se deklarirali da su 87,8 % katolici, 4,4 % pravoslavni, 3 % druge kršćanske zajednice i muslimani, te 4,6 % agnostici i nepoznato.

Hrvatsku biskupsku konferenciju tvore 16 biskupija i jedan Vojni ordinarijat. Biskupije su uključene u četiri metropolije: Đakovačko-osječku, Riječku, Splitsko-makarsku i Zagrebačku. Zadarska nadbiskupija izravno je podložna Svetoj Stolici. Osim šesnaest dijecezanskih (nad)biskupa imamo četiri pomoćna biskupa i tri biskupa u mirovini.

Odnos između Crkve i države i Ugovori sa Svetom Stolicom. Odnos države prema Crkvi u Hrvatskoj je uglavnom korektan. Kroz ankete što ih provode i institucije koje nisu naklonjene Crkvi saznajemo da ona uživa visoki moralni ugled u našem društvu. Republika Hrvatska sklopila je sa Svetom Stolicom četiri

međunarodna ugovora: Ugovor o pravnim pitanjima, Ugovor o suradnji na području odgoja i kulture, Ugovor o dušobrižništvu oružanih i redarstvenih snaga RH i Ugovor o gospodarskim pitanjima. Između ostaloga Ugovorom je zajamčen vjeronauk u svim osnovnim i srednjim školama, a u predškolskim ustanovama vjerski odgoj ako roditelji to zatraže. Vjeronauk je, nakon što ga učenici i roditelji izaberu, izjednačen sa svim ostalim školskim predmetima, a vjeroučitelji vrednovani kao i ostali učitelji i u plaći i u zaduženjima. Vjeronauk pohađa veoma visok postotak učenika, tj. oko 92 % u osnovnim školama i 83 % u srednjim školama.

Katoličko školstvo. U Hrvatskoj imamo tri teološka fakulteta koji djeluju u sklopu državnih sveučilišta. Postoji još Filozofski fakultet i Filozofsko-teološki institut Družbe Isusove, te Visoka bogoslovna škola u Zadru. Od ove jeseni počinje djelovati i Katoličko sveučilište. Nakon Drugog svjetskog rata sve su katoličke škole dokinute. Od toga se još nismo uspjeli oporaviti, pa u ovom trenutku imamo svega desetak srednjih škola i samo dvije osnovne škole.

Ekumenizam. Naša biskupska konferencija uspostavlja dijalog s drugim kršćanskim Crkvama i vjerskim zajednicama uglavnom putem Vijeća za ekumenizam i dijalog te putem Biskupske komisije HBK za dijalog sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom. S najvišim predstavnicima Srpske Pravoslavne Crkve sastajali smo se i prije i za vrijeme i poslije nedavnoga rata.

Europska unija. Hrvatska se pripravlja za ulazak u Europsku uniju. Iako Hrvatska još nije ušla u Europsku uniju, često se u našem društvu, pa i od odgovornih ljudi u državi čuje: „Europska unija traži ovo traži ono“.

O situaciji s obzirom na demografiju u našem društvu imate priloženi izvještaj i glavne natuknice od strane relatora.

Uzorita i preuzvišena gospodo, dobro nam došli i ugodno se osjećali. ■

O demografiji i obitelji

Proglas s 40. plenarnoga zasjedanja CCEE-a održanog od 30. rujna do 3. listopada u Zagrebu

Predsjednici biskupskih konferencija europskih zemalja, okupljeni u Hrvatskoj u Zagrebu na 40. plenarnom zasjedanju Vijeća europskih biskupskih konferencija (CCEE), bavili su se temom demografije i obitelji. Istraživanje koje je napravljeno pri biskupskim konferencijama u 47 zemalja potvrđuje nedvojbeno demografsko opadanje. Na nj zacijelo utječu obiteljske politike koje provode pojedine zemlje, no čini se da to nije dovoljno da bi se objasnio težak i opći pad broja rođenih koji se opisuje i kao "demografska zima". Opće kulturno ozračje, naime, podosta utječe na osobne i društvene obrasce ponašanja.

Što se tiče katolika, nužno je rasti u svjesnijoj i argumentiranijoj vjeri da bi se kritički mogla vrednovati prevladavajuća kultura koja dovodi u pitanje vrijednosti kao što su ljudski život od njegova početka do naravne smrti, osoba u njezinom naravnom ustrojstvu, sloboda kao moralna odgovornost, vjernost, ljubav, obitelj. Vrlo je zabrinjavajuća, primjerice, rasprava koja se ovih dana vodi u Vijeću Europe, koja želi ograničiti priziv na savjest od strane medicinskog osoblja, kako bi se olakšao pristup pobačaju.

Sve to pokazuje da je, osim potrebe da vjera bude ukorijenjena i živa, potrebno vjerovati u sposobnost razuma da otkrije istinu stvari u njima samima i etičku istinu. Čini se da je načelno

nepovjerenje u ljudski razum obilježje takozvane postmoderne. Prisutnost Katoličke crkve u tom ozračju mora biti nadahnuta nadom: naša je nada Isus Krist, i ona treba biti kadra zapaziti znakove skrbi i povjerenja, čak i kad su oni izraženi u prikrivenom obliku.

Uvjereni smo da je ljudska savjest kadra otvoriti se vrijednostima koje su prisutne u našoj naravi, koju je Bog stvorio i otkupio po Isusu Kristu. Crkva, svjesna svojega poslanja da naviještanjem Krista Spasitelja služi čovjeku i društvu, podsjeća na antropološke i društvene implikacije koje iz Krista proizlaze. Zbog toga ne prestaje zastupati temeljne vrijednosti života, braka između jednoga muškarca i jedne žene, obitelji, slobode vjeroispovijesti i slobode odgoja: vrijednosti na kojima se zasnivaju i u kojima nalaze jamstvo sve druge vrijednosti primijenjene na društvenom i političkom polju.

Mnoge obitelji koje prihvaćaju prisutnost Isusa Krista te žive u skladu s istinom o obitelji, daju trajno svjedočanstvo o ljepoti navještaja Crkve i o njegovoj usklađenosti s ljudskim srcem, pokazujući da je moguće živjeti u obitelji u skladu s Kristovim pozivom. U svjetlu ove teme svom se silinom nametnula odgojna zadaća Crkve, koju joj povjerava njezina tisućljetna tradicija; zadaća koja u Kristu - pravom Bogu i savršenom čovjeku - nalazi svojega Učitelja, uzor i izvor milosti". ■

Priopćenje s XLI. plenarnog zasjedanja HBK

Lovran, 19.-21. listopada 2010.

Pod predsjedanjem mons. Marina Srakića, nadbiskupa đakovačko-osječkog, predsjednika HBK, od 19. do 21. listopada 2010. godine u Domu pastoralnih susreta u Lovranu u Riječkoj nadbiskupiji održano je XLI. plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije. Uz aktivne članove HBK na zasjedanju su sudjelovali mons. Ante Jurić, nadbiskup splitsko-makarski u miru i mons. Antun Bogetić, biskup porečkopoljski u miru. Zbog pohoda hrvatskim svećenicima i vjernicima u Australiji na zasjedanju nije sudjelovao mons. Antun Škvorčević, požeški biskup.

Na zasjedanju su sudjelovali i mons. Ratko Perić, biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski, kao delegat BK BiH, mons. Đuro Gašparović, biskup srijemski i mons. Ivan Penzeš, subotički biskup.

Na početku je sve nazočne pozdravio i želio dobrodošlicu domaćin mons. Ivan Devčić, riječki nadbiskup i metropolit. Podsjetio je da se zasjedanje održava u godini kada Riječka nadbiskupija slavi desetu obljetnicu pod sadašnjim imenom koju je proslavila Euharistijskim kongresom i nadbiskupijskim hodočašćem u Rim.

Otvarajući zasjedanje predsjednik HBK mons. Srakić pozdravio je sve nazočne, napose novoga člana HBK pomoćnog biskupa zagrebačkog mons. Miju Gorskoga te ukratko prikazao najvažnije teme zasjedanja.

U radnom dijelu najprije su kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i potpredsjednik CCEE-a, te nadbiskup Srakić, izvijestili o 40. plenarnom zasjedanju Vijeća europskih biskupskih konferencija (CCEE) koje je od 30. rujna do 3. listopada održano u Zagrebu. Istaknuli su kako je to bio iznimno važan događaj za Crkvu i za Republiku Hrvatsku. Na zasjedanju je bilo 75 sudionika, najviše do sada, od kojih 10 kardinala, 18 nadbiskupa i 16 biskupa iz cijele Europe. Glavna tema zasjedanja "Demografija i obitelj" bila je razmotrena s teološkog i sociološkog aspekta. Dotaknute su i mnoge druge aktualne europske teme. Na početku zasjedanja sudjelovala je predsjednica Vlade RH Jadranka Kosor, a sudionike je u predsjedničkim dvorima primio predsjednik RH Ivo Josipović. Sa zasjedanja je upućen završni proglas u kojem se upozorava na "demografsku zimu" u Europi

čiji su uzroci obiteljske politike pojedinih zemalja i opće kulturno ozračje koje utječe na osobne i društvene obrasce ponašanja. No, biskupi vide nadu u životnom svjedočenju vjernika koji prihvaćaju prisutnost Isusa Krista u svojem životu i pokazuju da je moguće živjeti u obitelji u skladu s Kristovim pozivom. Istaknuto je da su crkveni mediji objektivno popratili zasjedanje, dok se na osnovu izvješća svjetovnih medija moglo zaključiti da su oni ignorirali taj važan događaj. Istaknuto je da su poslije zasjedanja stigla brojna pisma zahvale sudionika Hrvatskoj biskupskoj konferenciji i Zagrebačkoj nadbiskupiji za gostoprimstvo i iznimnu organizaciju.

Biskupi su prihvatili dodatak "Ratio studiorum" koji je sastavni dio temeljnog dokumenta o formaciji svećeničkih kandidata "Ratio fundamentalis nationalis Croatiae".

Mons. Valter Župan, predsjednik Vijeća HBK za obitelj, istaknuo je da se nastavljaju pripreme za "Dan obitelji" koji se planira održati 15. svibnja 2011. godine u Zagrebu.

Na zasjedanju je razmotrena i tema Hrvatskog socijalnog tjedna. S poviješću takvih okupljanja u Hrvatskoj i mogućnostima organizacije toga događaja koji u našoj domovini nije organiziran već nekoliko desetljeća biskupe su upoznali dr. Stjepan Baloban, pročelnik katedre socijalnog nauka Crkve na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu i dr. Gordan Črpić, pročelnik Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve HBK. U želji da se nastavi tradicija četiri dosad održana Hrvatska socijalna tjedna biskupi su realizaciju toga projekta povjerali Centru za promicanje socijalnog nauka Crkve HBK. Hrvatski socijalni tjedan održat će se od 21. - 23. listopada 2011. godine u Zagrebu.

U osvrtu mons. Ante Ivasa, predsjednika Odbora HBK za mlade, i mons. Želimira Puljića, zadarskog nadbiskupa, na Nacionalni susret hrvatske katoličke mladeži koji je u svibnju održan u Zadru istaknuto je da je to bio najbrojniji susret do sada na kojem se okupilo više od 30 tisuća mladih iz cijele Hrvatske, BiH te iz iseljeništa. Susret je bio vrlo uspješan u sadržajnom i organizacijskom dijelu o čemu najbolje govore iznimno dobri dojmovi sudionika. Posebno je istaknuto gostoprimstvo na koje su mladi naišli

u obiteljima i župnim zajednicama. Potvrđen je već najavljeni idući susret u Sisku, 5. i 6. svibnja 2012. godine.

Predsjednik Vijeća HBK za laike mons. Devčić predstavio je dorađeni dokument o vjericima laicima u našoj Crkvi. Nakon rasprave zaključeno je da se radi o iznimno vrijednom dokumentu u koji treba uvrstiti još neke preinake.

Biskupi su razmotrili prijedlog o pokretanju procesa kanonizacije ubijenih svećenika, redovnika i redovnica u vrijeme totalitarnih režima 20. stoljeća. Odlučeno je da se osnuje komisija koja će sustavno raditi na prikupljanju dokumentacije i sastavljanju popisa svih stradalih.

Izvješće o djelovanju Hrvatskog Caritasa podnijeli su predsjednik HC-a mons. Josip Mrzljak i v. d. ravnatelj Fabijan Svalina. Istaknuta je iznimno važna uloga Caritasa u Crkvi i društvu za dobro najpotrebnijih.

Ravnatelj Papinskih misijskih dijela dr. Milan Špehar podnio je izvješće o svojem petogodišnjem mandatu. U tom razdoblju zamijećen je znatan napredak u animiranju Papinskih misijskih djela osobito na širenju misijske svijesti. Primijećen je i znatan rast u prikupljanju sredstava za misije. Biskupi su na kraju izvješća zahvalili dr. Špeharu, na svemu što je učinio u promicanju misija u Crkvi u Hrvata. U novije vrijeme pojavile su se organizacije i udruge koje provode razne misijske aktivnosti te na taj način prave pomutnju među svećenicima i vjericima na što mons. Slobodan Štambuk, predsjednik Vijeća HBK za misije, ističe da se sve misijske kolekte trebaju prikupljati isključivo preko Papinskih misijskih djela - nacionalnog ureda. Biskupi preko Vijeća HBK za misije pozivaju svećenike i vjernike da se ravnaju prema Zakoniku kanonskog prava (osobito kanonu 1265 § 1) i odredbi mjesnog biskupa.

Predsjednici pojedinih tijela HBK podnijeli su izvješća o svojem području djelovanja. Određeni su i delegati HBK na zasjedanjima drugih biskupskih konferencija u 2011. godini.

Produžen je mandat članovima više tijela HBK, a u nekim su tijelima imenovani novi članovi.

Izabran je novi potpredsjednik HBK kardinal Bozanić. Mons. Marin Barišić, splitsko-makarski nadbiskup i mons. Devčić, riječki

nadbiskup, ponovno su izabrani za članove Stalnog vijeća HBK. Imenovani su novi članovi Biskupske komisije HBK za odnose s državom: kardinal Bozanić, predsjednik komisije, te članovi komisije mons. Puljić, mons. Ivas, mons. Vjekoslav Huzjak i tajnik komisije mons. Enco Rodinis, generalni tajnik HBK. Nakon desetogodišnjeg zauzetog rada mons. Ivasa, novim predsjednikom Odbora HBK za mlade imenovan je mons. Gorski. Za novog predsjednika Odbora HBK za pastoral osoba lišenih slobode imenovan je mons. Nikola Kekić, vladika križevački.

Biskupi su obaviješteni o tijeku gradnje zgrade HBK na Ksaveru koja uglavnom ide svojim predviđenim tijekom.

Usuglašen je i dogovoren kalendar susreta u idućoj godini. Izvanredno plenarno zasjedanje HBK održat će se 25. siječnja u Zagrebu. Proljetno plenarno zasjedanje HBK održat će se od 29. do 31. ožujka u Zagrebu, a jesensko od 18. do 20. listopada u Varaždinu.

Zajednički susret HBK i BK BiH bit će 24. siječnja 2011. u Zagrebu. Godišnji susret HBK s Hrvatskom konferencijom viših redovničkih poglavara (HKVRP) održat će se 1. lipnja 2011. godine.

Zajedničko hrvatsko-slovensko hodočašće najavljeno je za 2. srpnja 2011. godine u marijanskom svetištu na Ptujskoj gori u Sloveniji.

Ranije najavljeni pastoralno-katehetski kolokvij za svećenike u organizaciji Vijeća HBK za kler i Vijeća HBK za katehizaciju održat će se 22. i 23. ožujka 2011. godine u Zagrebu.

Članovi HBK na kraju zasjedanja susreli su se u Lovranu s nadbiskupom mons. Dominiqueom Mambertijem, tajnikom Svete Stolice za odnose s državama. U pratnji mons. Mambertija bili su apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup mons. Mario Roberto Cassari te savjetnik u Odjelu za odnose s državama u Državnom tajništvu Svete Stolice mons. Henryk Jagodzinski. Predsjednik HBK je u svojem govoru podsjetio na poziv koji su hrvatski biskupi u nekoliko navrata uputili Svetome Ocu da pohodi Hrvatsku te je zamolio mons. Mambertija da i on taj poziv i želju hrvatskih biskupa i svih hrvatskih vjernika prenese Svetom Ocu.

U riječkoj prvostolnici sv. Vida nadbiskup Mamberti u zajedništvu sa svim sudionicima zasjedanja predsjedao je euharistijskom slavljju. ■

Otkrijmo iznova snagu koja vraća nadu

Poruka biskupa Hrvatske biskupske konferencije, Lovran, 21. listopada 2010.

1. U povjerenjenu nam biskupskoj službi, u građanskoj odgovornosti i u ljubavi prema hrvatskoj domovini, u brizi za katoličke vjernike te u nastojanju oko dobra svih ljudi koji žive u Hrvatskoj, zabrinuti smo zbog stanovitih pojava u našem društvu koje obilježuju političko, gospodarsko i kulturalno ozračje. Ovo nam je vrijeme Bog darovao i pozvao upravo nas da u njemu živimo u prepoznavanju znakova toga vremena u svjetlu Radosne vijesti.

Svjesni da se ova poruka može doživjeti kao preopćenit poziv i kao načelni poticaj, upućujemo je upravo zato jer su posrijedi načelna pitanja. Premda se naš govor u društvu najčešće pokušava zanemariti ili diskreditirati, smještajući ga u neku političku opciju, mi ne progovaramo iz političkih interesa niti iz htijenja koja proizlaze iz stranačke opredijeljenosti. Obraćamo se javnosti jer nismo ravnodušni prema zbivanjima i okolnostima u kojima živimo.

Ne možemo biti zadovoljni ni mirni pred stvaranjem ozračja nesigurnosti, dezorijentiranosti, nepovjerenja, razjedinjenosti, širenja straha, izgubljenosti kriterija, neprepoznavanja vrijednosti...

2. Podupirući nastojanje mjerodavnih ustanova da se iz našega društva otkloni bezakonje i nepravda te da se jača vladavina prava i promicanje dostojanstva ljudske osobe, molimo svjetlo Božjega Duha, hrabrost i ustrajnost za odgovorne u tim nastojanjima.

Uz takvu zauzetost postoje istodobno i oni pokušaji koji, na svim razinama, namjerno pojačavaju dojam nestabilnosti i beznađa u hrvatskom društvu. To nipošto nije samo plod legitimnog demokratskog natjecanja nego ponajviše interesno nametanje naglasaka u hrvatskoj javnosti. Veliku odgovornost u tome imaju masovni mediji koji svojim odabirom nerijetko zanemaruju događaje i sadržaje koji pomažu u izgradnji nosivih društvenih vrijednosti. Takva je selektivnost pogubna za zdrav nacionalni duh.

Koliko god imali opravdanih želja da se cijeli medijski prostor usmjeri prema dobru, znamo da logika zarade to ne omogućuje. Mi pozivamo katolike u svim medijima da ne prihvaćaju kršćanstvu neprihvatljiv način djelovanja. No, svi smo odgovorni za medijsku sliku, a osobito za javne medije koji imaju obvezu raditi na dobro

hrvatskoga društva. U konačnici, to su mediji koji žive i od financijske potpore hrvatskih građana. Svakoga smo dana suočeni s nezadovoljstvom ljudi koji u njihovu djelovanju ne prepoznaju istinske interese hrvatskoga čovjeka i naroda.

3. Razmatrajući sadašnje poteškoće, ne smijemo zanemariti one vrijednosti koje su utkane u dobro ostvareno tijekom dvadeset godina hrvatske samostalnosti, ne zaboravljajući pritom da su razni oblici današnje društvene krize niknuli iz korijena koji seže iz totalitarnoga komunističkog sustava.

Vežanost uz spomen, ne samo u obliku obilježavanja važnih događaja nego uz duh koji im je dao nutarnji smisao i nosio povijesno značenje, omogućuje nam da se i danas oslonimo na vitalne temelje dobra i da se lakše suprotstavimo svemu što obescjenjuje iskrenost žrtve, zalaganja i nesebičnosti.

A što nam govori hrvatski spomenar ispišan tijekom posljednjih dvaju desetljeća? Je li u njemu uistinu vidljiv samo trag crnila zloporaba i djela nedostojnih časnoga hrvatskog imena? Ili smo dopustili da sjaj istine toliko potamni da ga ne uspijevamo vidjeti pod gustim namazima sadašnjih problema? Moguće je, doduše, i dalje dodavati razloge nezadovoljstva, jer se oni lako pronalaze ili nametnu, ali smo više pozvani ponovno otkriti snagu koja je vraćala nadu i oduševljavala za dobro.

4. Kad je bilo najteže, kad su mnogi predviđali slom hrvatske slobode i priželjkivali neuspjeh naših napora, progovaralo je zajedništvo, sloga i jedinstvo prožeto evanđeoskim vrijednostima koje su otvarale hrvatske domove i srca svima koji su bili u raznim opasnostima, ne mareći je li riječ o prijateljima ili neprijateljima. Takav polog solidarnosti i dobra ne smije nestati kao pokretač suvremene Hrvatske. Umjesto isticanja takve paradigme, niz godina u predstavljanju Hrvatske, naročito na kulturnoj i umjetničkoj razini (književnosti, filmskoj umjetnosti, kazališnoj), pokazuju se sumorni tonovi, mučnina i gušenje ljepote ljudskosti na kojoj je Hrvatska stasala.

Mogu se neprestano ponavljati poznati slučajevi nedjela i iz nedavne prošlosti, za koja nitko istinoljubiv neće tvrditi da nisu vrijedna osude; može se pokušati na njima oblikovati memorija do te mjere da izgleda da su bezvrijedne stotine tisuća žrtava i čovjekoljublja, hrabrosti i junaštva

hrvatskih ljudi, počevši od branitelja dragovoljaca. Može se o vlastitoj domovini govoriti na različite načine, ali se ne bi smjela zanijekati istina. A istina o temeljima suvremene Hrvatske u sebi nosi ponajprije ponos, a ne sram; velikodušnost, a ne očaj. Čak i onda kad to drugi svjedoče o nama, mi smo skloni sebe obescijeniti. To vrijedi kako za hrvatske dužnosnike, tako i za svakoga kome je povjereno da bude nositelj govora o Hrvatskoj. Uvjerili smo se toliko puta u svojoj povijesti da je svaki put, kada je glas dobra tih ili ugušen, ta tišina dala prostora buci neistine koja može zagaditi živote naraštaja desetljećima.

5. Valja se zapitati komu je stalo da se hrvatski ljudi pred izazovima danas ne nađu zajedno i u slozi ne pronalaze odgovore na pogibeljnosti. Dok smo svjedoci koliki u našem narodu trpe, traže posao, načine preživljavanja svojih obitelji, ne zaboravimo da smo se susreli s rješenjem toga pitanja, i to u ljubavi i spremnosti na djelatnu sućut koja je znala tješiti, odreći se svojih komotnosti za dobro drugoga, boriti se u svojoj sredini za zajedničko dobro. Znamo: Dok bližnji nije sretan, i naša je sreća umanjena.

Kao Crkva, koju neki nevjerojatnom lakomćom optužuju za neosjetljivost prema siromašnima, za bogatstvo i sebičnost, znamo da je naše pravo bogatstvo u vjericima koji svoju vjeru istinski svjedoče te savjesnim radom i marljivošću postaju primjerom domoljublja.

Imamo se pravo pitati: Zar je postojalo neko vrijeme za koje možemo reći da nam je bilo lako? Pa, ako smo tada znali čuvati plog nade, zar nam to danas nije moguće? Ili je ipak nekome važno da nestane hrvatske sloge?

6. Bolno je vidjeti vrtnju u krugu sterilnih i samodopadnih političkih poigravanja koja ozbilj-

ne teme i zbiljske nacionalne interese pretvaraju u neukusno zabavište kratkoga daha, bez vidljive želje za stvaranjem i podupiranjem zajedničkih projekata, stavljanjem u središte brige za budućnost. Potrebna su nam gospodarska traženja i iskoraci u nama ostvarivim okvirima, na temelju darova koje nam pruža domovina, ali nam je nužan poglavito odgoj i obrazovanje djece, podupiranje obitelji, čuvanje nacionalnog blaga.

Danas nije teško suvremenim sredstvima komunikacija unijeti sumnju, razoriti povjerenje, poljuljati pošten rad pojedinaca i institucija, neodgovorno etiketirati, optužiti i osuditi. To se najčešće čini bez težnje za istinom i boljitkom. Ponekad je dostatno ne dopustiti da se pogled odmakne s površine. Žao nam je kada se na površan način pristupa djelovanju Crkve, ali vidimo da se slično događa i s drugim institucijama koje, bez obzira na mnoštvo zapreka, čuvaju u sebi snagu društvene preobrazbe.

Ova je poruka ujedno i poziv da se noseve institucije našega društva, osobito obrazovne, odgojne, znanstvene i kulturne, u susretu s plemenitim i ostvarivim gospodarskim ciljevima združe u jedinstvenom radu na dobro domovine. Za svaki takav iskorak potreban je napor koji ne posustaje pred nametnutim prividom. Ako smo pred najvećim prijetnjama znali prepoznati i živjeti dubinu koja je raspršila nevjerodostojnu sliku o Hrvatskoj, možemo to i sada.

Ne dopustimo da prevlada kušnja malodušnosti. S pouzdanjem u Božju providnost, moleći za ljudski odgovor vođen Duhom ljubavi, zazivamo na vas i na našu domovinu nebeski blagoslov. ■

U Lovranu, 21. listopada 2010.

Vaši biskupi

Papa Benedikt XVI. pohodit će Hrvatsku iduće godine

Papa Benedikt XVI. prihvatio je poziv Hrvatske biskupske konferencije, Predsjednika RH i Predsjednice Vlade RH da posjeti Hrvatsku, objavili su 29. listopada predsjednik HBK đakovačko-osječki nadbiskup Marin Srakić, zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić i predsjednik RH dr. Ivo Josipović u Uredu predsjednika RH.

“To je veliki događaj za Hrvatsku”, rekao je predsjednik RH dr. Ivo Josipović te izrazio veliko zadovoljstvo zbog pohoda Svetoga Oca, istaknuvši kako će taj posjet biti poticaj da se ustraje u reformama i ujedno jasna poruka Europi da Hrvatska jest europska zemlja koja će svojom kulturom i tradicijom pridonijeti boljitku našega kontinenta.

Pohod Svetoga Oca jednoj državi i Crkvi uvijek je radosna vijest, osobito za vjernike, rekao je kardinal Josip Bozanić podsjetivši kako su poziv papi uputili Hrvatska biskupska konferen-

cija, predsjednik RH i predsjednica Vlade RH. Kardinal je dodao da će papa doći u Zagreb, i to najvjerojatnije u prvoj polovici 2011. godine, te da će u sklopu pohoda Svetoga Oca biti održan Nacionalni obiteljski dan. Kardinal Bozanić je uz to rekao da je papa u svojem pismu istaknuo kako će tijekom svojega posjeta Hrvatskoj hodočastiti na grob bl. Alojzija Stepinca.

Predsjednik HBK nadbiskup Marin Srakić istaknuo je da su hrvatski biskupi pozvali papu da nas posjeti upravo u Godini obitelji i da će u tom smislu papin pohod biti veliki znak i poticaj našim obiteljima. Papa dolazi da nas ohrabri, da ohrabri svećenike, Crkvu i naš narod te da nam pruži podršku i potporu na putu prema Europi, rekao je nadbiskup Srakić, istaknuvši kako će i taj pohod kao i prethodna tri sluge Božjega pape Ivana Pavla II. zlatnim slovima biti upisan u povijest našega naroda. ■

Priopćenje Tiskovnog ureda HBK

Mito, korupcija i klima u društvu

Izjava komisije “Iustitia et pax” Hrvatske biskupske konferencije

Imajući u vidu našu društvenu situaciju i hvale vrijednu akciju borbe protiv korupcije, oslanjajući se na poruku biskupa sa zasjedanja u Lovranu od 21. listopada 2010. godine, držimo potrebnim upozoriti na činjenice, društvene procese, koji nam mogu pomoći u uspješnijoj borbi protiv društvenog zla mita i korupcije, ali i na procese koji u opravdanoj borbi protiv korupcije dovode do toga da se izgube iz vida pravedni ciljevi te se pozitivni rezultati pretvore u suprotnost koja prijete da se prometne u lijek gori od bolesti.

1. Korupcija i mentalitet

Mito i korupcija nisu nastali u suvremenoj hrvatskoj državi kako se to danas (nažalost opet zbog plitkih dnevnopolitičkih razloga) želi katkad prikazati ili kako to izgleda u medijski atraktivnim prezentacijama. Mito i korupcija u hrvatskom društvu imaju dugu povijest kako to pokazuju mnogi analitičari hrvatskog društva i potvrđuju recentna istraživanja. Dakle, ri-

ječ je o društvenom fenomenu i problemu koji se na toj razini treba percipirati i rješavati. To je stvar naslijeđenog mentaliteta koji moramo mijenjati.

2. Europsko društvo – mito i korupcija

Kod nas se često može čuti kako će nas “Europa”, misleći na EU, “izliječiti” od mnogih naših “bolesti”, pa tako i od mita i korupcije. To je višestruko pogrešna pretpostavka. Mito i korupcija devijantne su društvene pojave od kojih nisu izuzeta ni suvremena europska društva. Teološki rečeno, tu je riječ o grešnoj naravi čovjeka, odnosno o strukturama grijeha, od kojih se čovjek na osobnoj razini i društvo na strukturalnoj razini može i mora čistiti i oslobađati. To je trajni proces i zahtjev od kojega ni jedan čovjek ni društvo nisu i nikada neće biti amnestirani. Ne treba, dakle, očekivati da ćemo ulazeći u EU ući u savršeno društvo koje nema tih problema. Ima ih, ali se s njima suočava i bori. Katkad s više, katkad s

manje uspjeha. No borba protiv tih zala trajni je zahtjev za društvo koje želi biti uređeno po načelima zajedničkog dobra, što znači da se svakom pojedincu na najbolji mogući način omogućiti da razvije svoje kvalitete i sudjeluje u društvenom životu.

Mi u Hrvatskoj – uz razvijenu ideologiju mesijanizma koja traži laka rješenja svih, napose teških društvenih pitanja, i vidi to u nekoj „sili“ koja će doći i sve popraviti, bili to mladi, obrazovani, dijaspora, EU, NATO... – imamo razvijenu još jednu snažnu i moćnu mitologiju koja nas priječi da se ozbiljno suočimo s problemima, da ih možemo ozbiljnije postaviti i zatim primjereno rješavati. To je mitologija „žrtvenog jarca“. Ideja koja leži u pozadini relativno je jednostavna i religijski snažna. Osjećamo nepravdu, osjećamo problem. Pronađemo nekoliko krivaca, „žrtvenih jaraca“, žrtvujemo ih i živimo kao da smo riješili problem. No problemi time ne prolaze nego se samo umnažaju. To se, držimo, upravo danas događa s borbom protiv zala mita i korupcije. Umjesto da se orijentiramo na bit problema, orijentiramo se na progon i etiketiranje pojedinaca i skupina. Progon pojedinaca i skupina osumnjičenih za kriminal posao je policije i pravosuđa. Na društvenoj razini potrebno je pokrenuti mehanizme koji će dekonstruirati generatore takvih ponašanja, a to sigurno ne mogu policija i pravosuđe. Njihove ovlasti imaju, i moraju imati ograničen doseg, jer u protivnom ulazimo u veliku opasnost ograničenja slobode, a time i demokracije kao poželjnog političkog sustava.

3. Politička, gospodarska i pravna nesigurnost

Ovakav koncept borbe protiv mita i korupcije rađa političkom, a onda i pravnom i gospodarskom nesigurnošću. Ako vlast obećava uhićenja i procese, oporba još više uhićenja i procesa, ako mediji donose presude i vode „procesu“ ljudima, što se kod nas već duže vrijeme događa, tada je rezultat takve djelatnosti opet društvena nesigurnost koja rađa političku nestabilnost, pravnu nesigurnost i gospodarsku stagnaciju. Nesigurnost rađa nepovjerenjem. U društvu bilježimo stalni pad povjerenja u društvene institucije te Hrvata u Hrvate. U takvoj klimi niskog povjerenja nemoguće je ostvariti bilo kakav, a pogotovo ne brz, gospodarski razvoj i oporavak. Gospodarstvo ne ovisi samo o ekonomskim čimbenicima. Ključni čimbenik za razvoj oporavka je čovjek, a čovjek je biće koje živi od povjerenja. Aktualna gospodarska situacija u društvu sigurno je, i to značajnim di-

jelom, uvjetovana niskim povjerenjem i njegovom kontinuiranom erozijom.

4. Porast razine korupcije

Ako nastavimo s borbom protiv mita i korupcije tako da je reduciramo na opisane procese, onda nam se može dogoditi da nam lijek uistinu bude gori od bolesti, odnosno da uzrokuje opću društvenu nestabilnost prouzrokujući porast, a ne pad, zala mita i korupcije u društvu.

Stoga pozivamo sve političare, intelektualce, a posebno medije, da ne stvaraju društvenu moralnu paniku, da ne osuđuju ljude kojima krivnja nije dokazana. Posebno ovdje valja pozvati na razboritost i građansku kulturu da se ne progone i ne prozivaju članovi obitelji osumnjičenih, pa i osuđenih, za neke kriminalne radnje. Na tom smo području bili svjedoci uistinu neprimjerenih komentara i vijesti. Za podsjetiti je da je u dobroj tradiciji očuvanja ljudskih prava i građanskih sloboda zapadnih demokracija, osumnjičenik nevin dok se ne dokaže suprotno. Kad je, i ako je, netko pravomoćno osuđen, to ne znači da s njime mora biti osuđena i njegova obitelj ako nije dokazano da je sudjelovala u kriminalnim djelima. To bi nas vratilo u mračna vremena klanovskih, plemenskih osveta koje su tijekom totalitarnih sustava zadobile samo nove forme, gdje su cijele obitelji stradavale zbog pojedinih članova obitelji koji su prekršili neku društvenu normu ili su se, češće, jednostavno našli u krivo vrijeme na krivoj strani. Nije dobro da taj primitivni klanovsko-plemenski model koji se modernizirao u totalitarizmu, ali u biti je ostao isti, doživi novu metamorfozu i razvije se kao „naš demokratski model“. Zakon linča nikad nikome nije ništa dobra donio, neće ni danas Hrvatskoj, pa je bolje da ga se odrekne, da ne idemo dalje u tom smjeru. U tom kontekstu pozivamo medije da zaštite dostojanstvo obitelji osumnjičenih ili osuđenih za kriminalne radnje, te također pozivamo hrvatskog zakonodavca da bolje riješi zaštitu ljudskih prava i građanskih sloboda građana koji su podvrgnuti medijskom linču, kada im je jedina krivica to što su djeca, supružnici, rođaci osumnjičenih ili osuđenih građana Hrvatske.

5. Podrška institucijama

Bez namjere da se bilo koga amnestira od odgovornosti, bilo političke bilo kaznene, držimo da je svakoj vlasti i oporbi, političkim elitama u Hrvatskoj, jedan od primarnih zadataka

da institucijama u društvu pomognu da rade svoj posao, a ne da ih u tome opstruiraju. Nadalje, borbu protiv zala mita i korupcije treba proširiti na razinu društva, suočiti se s posljedicama mentaliteta koji je nastao u određenim društveno-povijesnim uvjetovanostima u kojima je živio hrvatski narod u posljednjih ne samo 20, 50, 70 godina, već u posljednjih 200 godina u kojima se događa modernizacija u razvoju europskog, pa i hrvatskog, društva s dobrim i lošim posljedicama. U lošima možemo pratiti nasljeđe mentaliteta povezanog uz mito i korupciju od ostataka feudalnog i komunističkog predmoderniteta pa do novijeg suvremenog hrvatskog društva koje se tih predmoderniteta još uvijek nije riješilo. Nije se s njima ozbiljno ni suočilo, što bi bio preduvjet njihova konačnog nadilaženja. Temeljna institucija koju u ovom kontekstu moramo poštivati je hrvatska država. Pozivamo one koji obnašaju visoke državne službe da s više razboritosti i otmjenosti nastupaju u javnosti, posebice kada predstavljaju državu u inozemstvu. U svijetu, pa i među članicama Europske unije, postoji korumpiranijih

zemalja od Republike Hrvatske, pa predstavnici tih država ne ocrnjuju svoje države jer znaju da im time ne bi pomogli. Borba protiv korupcije vodi se radom na dobrim i pravednim zakonima, povećanjem kompetencije državnih službenika, odgojem građana, napose onih koji se bave zahtjevnim poslom političara, da budu spremni preuzeti odgovornosti, pa i za teške i rizične odluke koje je potrebno donijeti kako bi se razriješili neki problemi, a ne posramljivanjem vlastite države. Borba protiv zala mita i korupcije vodi se jačanjem institucija, ne samo represivnih institucija društva, već jačanjem osnovnih društvenih institucija, obitelji, škole i poštivanjem vlastite države, toga najšireg okvira u kojemu smo pozvani razvijati svoje talente, ali i rješavati svoje probleme. U nadi za općim napretkom naše zemlje, pozivamo vjernike na molitvu za Domovinu. ■

U Zagrebu, 8. studenoga 2010.

*mons. dr. Vlado Košić,
predsjednik Komisije "Iustitia et pax" HBK*

Poruka pomorcima i ribarima uz blagdan sv. Nikole 2010.

Poštovani štovatelji sv. Nikole, dragi naši pomorci i ribari!

Obraćam vam se i ove godine o blagdanu sv. Nikole, vašeg velikog Zaštitnika, blagdanu što ćete ga moći radosno slaviti sa svojim dragima ovdje u domovini, drugi pak negdje na pučini oceana ili u dalekim lukama svijeta. Bit ćemo ipak, svi mi Svečevi štovatelji, tog dana na osobit način duhovno povezani – osobito u molitvama i slavljima – misleći na sve naše “ljudе od mora”, koji “i u dobru i u zlu” ustraju u svom poslu, zarađujući tako za sebe i svoje obitelji taj “kruh sa sedam kora”.

Ove godine uz blagdan sv. Nikole rado mislimo na jubilej 90. obljetnice postojanja i djelovanja (1920 – 2010) “Apostolata mora”, organizirane konkretne službe Katoličke crkve diljem svijeta koja promiče – osobito u većim lukama – pastoralnu i drugu skrb za pomorce. Svećenici “lučki kapelani”, zajedno sa svojim suradnicima u Apostolatu mora, susreću se s pomorcima, ribarima i drugima koji tu rade i od mora žive. Susreću se u crkvama, na hodočašćima, u obiteljima, na stručnim skupovima... a najdraži su susreti upravo na brodovima u lukama gdje se pomorcu, često ranjivom, umornom, iskorištavanom i zaboravljenom, pruža pažnja i ohrabrenje, a može se možda tihim načinom pridonijeti također da se poboljša i sam odnos prema pomorcima. U tom smislu vrlo je rječito svjedočanstvo jednog našeg pomorca za posjeta svećenika brodu: “Hvala vam što ste me pažljivo slušali i što za vrijeme razgovora niste gledali na sat.”

Sveti Nikola, čiji blagdan slavimo, ostao je živ u memoriji kršćana sve do danas upravo stoga jer je u svakom potrebniku s kojim se je susretao, vidio nadasve – čovjeka. A znamo kako je to u svakom vremenu i prostoru (je li na osobit način baš u pomorskom svijetu?) važ-

no, vidjeti u nekome ne tek zaposlenika, radnu snagu, broj... nego – čovjeka. Sveti Nikola bio je nadasve čovjek srca. Smijemo željeti i apelirati, osobito na najodgovornije, da se na svakog pomorca i ribara gleda također srcem, da se u njemu ponajprije vidi čovjeka. Sigurno to znači da pomorci i ribari i sami jedni na druge tako gledaju i međusobno se tako odnose. Težina, naponi i jednoličnost posla mogu ljude nekad učiniti da postanu nalik stroju... Kako je za dušu upravo ozdravljujuće kad doživimo da nas netko znade pogledati okom čovjeka i prijatelja, okom srca! Doista, uvijek će svijetu biti najviše potrebni ljudi koji će imati srca za druge, koji će u svakoj prigodi poput sv. Nikole u svima oko sebe znati vidjeti čovjeka, bližnjega, po evanđelju upravo – brata!

Dragi pomorci, vi plovite morima svijeta, izloženi danonoćno velikim opasnostima, da biste osigurali sebi i svojim obiteljima dostojan život. Radite često u vrlo lošim uvjetima, ne uvijek i dostojno plaćeni za svoj rad, upućeni na same sebe, daleko od svojih najdražih. Često okruženi nepoznatim osobama, s različitih kontinenata, naroda, rasa i vjera. Ipak, baš u toj različitosti možete doživjeti kako smo svi djeca Božja. Kad vas bura i oluja tuče, daleko na pučini usred bezdana, svi ste u istoj opasnosti. Vjerojatno se svatko na svoj način utječe Bogu za pomoć. Mi se kao vjernici katolici Bogu obraćamo najviše preko našeg moćnog zaštitnika sv. Nikole.

Dragi pomorci, neka vas sv. Nikola prati i čuva na svim vašim putovanjima te vas uvijek sretno dovede vašim obiteljima, prijateljima i dragom kraju! ■

Poruka porečko-pulskoga biskupa Ivana Milovana, predsjednika Odbora HBK za pastoral pomoraca

Obitelj treba biti prva škola ljubavi, vjere i života

Poslanica predsjednika Hrvatskog Caritasa varaždinskog biskupa Josipa Mrzljaka za Nedjelju Caritasa 12. prosinca 2010.

Draga braćo i sestre!

Treća je nedjelja došašća – radosna u liturgiji Crkve, a u našoj domovini i nedjelja Caritasa. Na pola puta smo do slavlja rođenja djeteta Spasitelja, a danas na poseban način mislimo i na potrebne u našim obiteljima, u našoj župnoj zajednici, u Domovini, u svijetu. Sredstva prikupljena danas usmjerit ćemo u sve vrste potreba socijalno ugroženih pojedinaca i obitelji, kojima na osobit način pomažu župni, biskupijski i nacionalni Caritas.

Iščekujući rođenje Isusovo, a u pastoralnoj godini koju smo mi biskupi posvetili temi obitelji, pripremajući svoje srce za njegov dolazak, cijelim svojim bićem, osjećamo uzbuđenje, nemir, tjeskobu i zabrinutost. Svatko na svoj način osjeća krizu. Kriza u gospodarstvu, kriza vrednota, u međuljudskim odnosima, u obitelji. Konzumerizam, koji se na poseban način osjeća u adventu, i individualizam, sve se više uvlače u sve pore društvenog života, a na osobit način putem raznih medija u obiteljski život. Tako mediji, koji nam pružaju gotovo neograničene mogućnosti informiranja, obrazovanja, pa čak i društvenog rasta, često nameću sadržaje moralno dvojbenih obrazaca ponašanja i življenja. Pred nama su izazovi prihvaćanja roditeljstva, odgoja za kršćanske vrijednosti, društveno odgovorna djelovanja u svijetu te života u molitvi – sve to u krugu naše vlastite obitelji i Crkve. Nadahnuti riječima iz današnjeg čitanja „Recite preplašenim srcima: ‘Budite jaki, ne bojte se!’“ (Iz 35, 4), sjetimo se toga, mislimo na to svakoga dana; Isus dolazi osposobiti čovjeka za vjernu i strpljivu ljubav, za praštanje i pomirenje, da ojača naša srca i duše. Isus dolazi ozdraviti čovjeka u srži njegova srca: da ljubi i da bude ljubljen.

U takvom, možda pomalo i turobnom, razmišljanju posebno nas je obradovala vijest o dolasku Svetog Oca u našu Domovinu iduće godine na proslavu dana obitelji. Dolazi sve nas ohrabriti i na poseban način blagosloviti obitelji.

Obitelj treba biti prva škola ljubavi, vjere i života; učenje prihvaćanja, praštanja i poštivanja drugih. Kako će dijete odrasti u osobu koja zna voljeti i živjeti u obitelji ako to ne doživi u vlastitoj obitelji? Djeca usvajaju u svoj život najviše ono što doživljavaju, a tek onda ono što čuju, što im se govori. A što doživljavaju uz nas odrasle da-

nas, uz svoje obitelji danas? Ovo pitanje zahtijeva odgovor svakoga od nas. Premalo je vremena za smirenost, opuštenost, toplinu, ljubav obiteljskog doma. Roditelji su često u velikom sukobu i rascjepu između potreba svog posla, potreba svog djeteta, te osobnih potreba. Poslodavci traže sve dulji rad, koji je teško odbiti ako želimo imati osigurana sredstva za život. Na kraju dana ili negdje usput, premoreni očevi i majke, ‘odrađuju’ i obveze koje imaju prema svojoj djeci, nerijetko ih viđajući tek prije spavanja. Nema više vremena, a čini se niti strpljenja, za odgoj kakav bismo željeli. Evo prostora za karitativno djelovanje poslodavaca i svih koji sudjeluju u odgoju mladih, od kojih očekujemo bolju i sretniju budućnost.

Kako se ne zamisliti i ne zapitati o onome što činimo pred uzorom Svete Obitelji, primjera roditeljske žrtve? Sveta Obitelj podnijela je sve kušnje života jer je bila čvrsta, povezana, te nikada nije gubila nadu, ljubav, povjerenje u Božji plan za njih. Možemo biti umorni od životnih bujica, ali nemamo pravo predati se! Kao katolici, po krštenju smo uronjeni u život Crkve, a naše je pravo i obveza djelovanje u svijetu. Imamo dužnost da se zalažemo za vrijednosti obitelji, i to kršćanske obitelji, koju čine muškarac i žena, bračni drugovi, i njihova djeca. Naša je obveza da dignemo glas protiv zlostavljanja i zanemarivanja prava slabijih – poglavito djece, žena i starijih osoba. Prirodno pravo roditelja je da sami odgajaju svoju djecu, a ne da to čine neki mediji, često iskrivljujući sliku o čovjeku, njegovu dostojanstvu i pozivu. Naša je dužnost da budemo aktivni članovi građanskog društva i da promičemo vrednote kojima nas uči vjera, naše je pravo da zahtijevamo uvođenje vrijednosnih elemenata u sustav obrazovanja naše djece.

Neka nam izazov svjedočenja vjere djelima prema onima koji su u potrebi bude potaknut riječima iz poslanice Efežanima 5,1-2: „Budite dakle nasljedovatelji Božji kao djeca ljubljena i hodite u ljubavi kao što je i Krist ljubio vas“!

Neka Marija, kraljica obitelji, zagovara sve naše obitelji da u njima vlada roditeljska ljubav prema životu, da u njima raste vjera u Božju pomoć i blagoslov pri odgoju novih naraštaja. ■

*Josip Mrzljak, biskup varaždinski
predsjednik Hrvatskog Caritasa*

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o osnivanju policijskih kapelanija

Temeljem Posebnog dijela Pravilnika o ustrojstvu i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj za Ministarstvo unutarnjih poslova Vojni ordinarij osnovao je dekretom Policijsku kapelaniju "**Sv. Marko Križevčanin**" za Policijsku upravu koprivničko-križevačku sa sjedištem u Koprivnici. Kapelanija je započela s radom 1. listopada 2010. godine.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Vlč. Joško Listeš, svećenik Porečko-pulske biskupije, koji je obavljao službu policijskog kapelana u Policijskoj kapelaniji "**Sv. Mauro**" u Policijskoj upravi istarskoj sa sjedištem u Puli, 30. rujna 2010. godine razriješen je službe.

O. Jakov Mamić, svećenik Hrvatske karmelske provincije Svetog Josipa, dekretom Vojnog ordinarijata imenovan je 1. listopada 2010. godine biskupijskim vikarom za pastoral Vojnog ordinarijata u RH.

Vlč. Ivan Borić, svećenik Vrhbosanske nadbiskupije na službi u Porečko-pulskoj biskupiji, imenovan je policijskim kapelanom Policijske kapelanije "**Sv. Mauro**" 1. listopada 2010. godine, za Policijsku upravu istarsku sa sjedištem u Puli.

Vlč. Ozren Bizek, svećenik Varaždinske biskupije, imenovan je policijskim kapelanom poslužiteljem Policijske kapelanije "**Sv. Marko Križevčanin**" 1. listopada 2010. godine, za Policijsku upravu koprivničko-križevačku sa sjedištem u Koprivnici.

Mons. Josip Šantić, generalni vikar Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, bit će razriješen službe 1. siječnja 2011. godine zbog odlaska u mirovinu. Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac zahvaljuje mons. Šantiću za trinaest godina nesebične brige, ljubavi i stručnosti koje je u ovoj odgovornoj službi vršio kroz formiranje i pastoralno djelovanje Vojnog ordinarijata među vojno-redarstvenim snagama Republike Hrvatske.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjev u radu na dobrobit povjerenih im duša.

IZ ZAPISNIKA S KONZULTATIVNOG SASTANKA VOJNOG ORDINARIJA SA ZBOROM SAVJETNIKA VOJNOG ORDINARIJATA U RH

Članovi Zbora savjetnika Vojnog ordinarijata u RH na poziv vojnog ordinarijata mons. Jurja Jezerinca održali su konzultativni sastanak u sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu 25. listopada 2010. godine. Sastanak je održan na temu „Duhovno-pastoralna situacija u vojnim i policijskim kapelanijama“.

Pri sagledavanju stanja i rješavanja pitanja vezanih uz vojne kapelanije najprije je izviješteno o stanju i mogućnostima kapelanske filijale „Sv. Franjo Asiški“ u Gospiću gdje je novim Preustrojem OS RH predviđena vojna kapelanija. Istaknuta je i potreba za policijskim dušobrižništvom u PU ličko-senjskoj. Što se tiče liturgijskog prostora u Gospiću tijekom 2009. godine dogovarana je obnova „Domobranske kapele“ iz 19. st. u vojarni „Eugen Kvaternik“ koja je spaljena u Domovinskom ratu. Za povremeno djelovanje u filijali sada je zadužen pomoćnik vojnog kapelana iz Slunja stn Jurica Hećimović dok je mjesto kapelana upražnjeno. Ako bismo za PU gospićko-senjsku imali svećenika ne bi bilo problema da isti pokriva i vojsku. I sada neki vojni kapelani pokrivaju i policiju. Lika je danas pokrivena s nekoliko kapelanija.

Oko pitanja vezanih uz vojne kapelanije „Uzvišenje sv. Križa“ i „Gospe Velikog Zavjeta“ u Kninu istaknuta je potreba za barem jednim kapelanom u Kninu. Stoga je potrebno razgovarati s ordinarijima u Gospiću i Šibeniku o angažiranju dodatnih svećenika. Potrebno je držati se i Apostolske konstitucije pape Ivana Pavla II. *Spirituali militum curae* (čl. 4.) koji govori o jurisdikciji Vojnog ordinarijata kao vlastitoj ali skupnoj s vlašću mjesnog ordinarijata. Zaključeno je da premještanje vojnih kapelana treba izbjegavati sve dok je Preustroj u tijeku.

Raspravljano je i pitanje sakralnog prostora Vojne kapelanije „Bl. Ivana Merza“ u Slunju. Kamen temeljac za kapelicu položen je 2005. godine ali je izgradnja ubrzo stala zbog pitanja lokacije. Službi za nekretnine, graditeljstvo i zaštitu okoliša MORH-a dostavljeni su planovi za gradnju i za lokaciju te je potrebno od strane Vojnog ordinarijata inicirati nastavak razgovora. Potrebno je zatvoriti i financijsku konstrukciju za gradnju. S Glavnim stožerom usuglašeno da se rade tipske

kapеле, iste površinom. Uvjeti koje postavlja Vojni ordinarijat su isti gabariti svih kapela, a sama kapela mora se uklopiti u prostor.

Kod sagledavanja stanja pastoralna u vojnim i policijskim kapelanijama istaknuto je da je pastoral Vojne biskupije usmjeren na radni tjedan dok je u klasičnim biskupijama koncentriran na vikend. Pokrenute su tribine, duhovne vježbe, bračni vikendi, susreti s djecom i mladima, izdavaštvo. Generalni vikar mons. Josip Šantić istaknuo je da među svećenicima treba poticati korištenje Dokumentata Vojnog ordinarijata. Vojni ordinarijat predlaže pastoralne planove, a pri dekanskim vizitacijama kapelanija neka se donešu prijedlozi za rad koje bi se saželo u Vojnom ordinarijatu i pripremlilo za provedbu.

Sagledavanje stanja pastoralna i pastoralnih programa u vojnim i policijskim kapelanijama, osim po redovitim Izvješćima, najkvalitetnije će se dobiti putem Dekanske pastoralne vizitacije. Svi dekani okupiti će se na sastanku s Vojnim ordinarijem i dogovoriti provedbu vizitacije. Uslijedit će dekanska vizitacija kapelanija, a zaključke dekani dostavljaju u Vojni ordinarijat.

U razgovoru o potrebi povremenog upućivanja dodatnog vojnog kapelana u Mirovnu misiju ISAF u Afganistanu predloženo je neka Vojni ordinarijat kontaktira odgovorne o mogućnostima te neka se razmotri mogućnost uključivanja policijskih kapelana u misiju. Za djelovanje Radne skupine za Afganistan predložen je reizbor članova te je usuglašeno da će se u rad skupine uključiti novi vikar za pastoral o. Jakov Mamić, dok članovima ostaju vlč. Rajić, vlč. Mandura i o. Topalović. Kao gosti u rad će se uključivati zadnji kapelan koji se vratio iz Afganistana i prvi koji će biti upućen u misiju.

Za novog predstavnika Vojnog ordinarijata u Povjerenstvo za suzbijanje ovisnosti MORH-a predložen je vojni kapelan o. Zoran Vujičić.

Na završetku sastanka savjetnici su izrazili želju za češćim susretanjima Zbora savjetnika i Prezbiterskog vijeća te pozvali neka se provode Statuti Vojnog ordinarijata. ■

(klasa: 130-01/10-01/01; urbroj: 512-07-10-13, u Zagrebu 26. listopada 2010.)

VOJNI ORDINARIJAT U REPUBLICI HRVATSKOJ
Zagreb, Ksaverska cesta bb, tel.: (01)46 70 659, 46 70 660
faks: (01)46 70 662
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

KLASA: 130-01/10-01/01
URBROJ: 512-07-10-14
Zagreb, 26. listopada 2010.

ZAKLJUČCI S KONZULTATIVNOG SASTANKA VOJNOG ORDINARIJA SA ZBOROM SAVJETNIKA VOJNOG ORDINARIJATA U RH

Zaključci sa sastanka Zbora savjetnika donose se prema predloženom i prihvaćenom Dnevnom redu susreta kako slijedi:

1. Sagledavanje i prijedlozi rješavanja nekih pitanja vezanih uz vojne kapelanije:

1.1. Filijala „Sv. Franjo Asiški“ u Gospiću: Preustroj OS RH koji predviđa vojnu kapelaniju u Gospiću je u tijeku. Posebnim dijelom Pravilnika o ustrojstvu i djelovanju Vojnog ordinarijata za MUP predviđen je i osnutak policijske kapelanije za PU ličko-senjsku. Vojni ordinarij kontaktirat će mjesnog ordinarija o osobi svećenika za obje službe.

1.2. Vojne kapelanije „Uzvišenje sv. Križa“ i „Gospa Velikog Zavjeta“ u Kninu: Objе kapelanije su bez kapelana. Potrebno je žurno imenovati barem jednog kapelana u Kninu (u zapovjedništvu gmtbr). Potrebno je konzultirati mjesnog ordinarija o osobi za tu službu. Druga je mogućnost premještaj nekog od vojnih kapelana u Knin.

1.3. Sakralni prostor Vojne kapelanije „Bl. Ivana Merza“ u Slunju: Potrebno je nastaviti razgovore s mjerodavnicima u Službi za graditeljstvo MORH-a o lokaciji za kapelu i o materijalno-tehničkim sredstvima za gradnju.

2. Sagledavanje stanja pastoralna u vojnim i policijskim kapelanijama i Pastoralni programi: Vjernici Vojne biskupije profesionalci su s radnim vremenom od ponedjeljka do petka. Stoga je pastoral Vojne biskupije usmjeren na radni tjedan. Postoji više projekata poput tribina, duhovnih vježbi, bračnih vikenda, susreta s djecom i mladima, izdavaštva i treba inzistirati kod kapelana da ih provode. Kapelani su dužni slati Vojnom ordinarijatu programe za slijedeću godinu te izvještavati o učinjenom. Potrebno je izvidjeti stanje na terenu po dekanatima. Stoga je zaključeno neka se Vojni ordinarij susretne s dekanima i savjetnicima, a potom uslijede dekanatski sastanci na kojima će se promotriti stanje i potrebe s terena. Potom će dekani izvršiti vizitaciju svih kapelanija i o tome izvijestiti Vojnog ordinarija. Izvještaji će biti sažeti u Vojnom ordinarijatu te će biti dopunjen Pastoralni plan. O provedbi istog brigu će voditi Vojni ordinarij.

3. Vojni ordinarij kontaktirat će odgovorne u MORH-u i GS OS o potrebi za povremenim upućivanjem dodatnog vojnog kapelana u Mirovnu misiju ISAF u liturgijski jaka vremena (Božić, Uskrs) uz trajno inzistiranje na potrebi toga povremenog upućivanja. Predložen je reizbor članova Radne skupine za Mirovnu misiju u Afganistanu (ISAF) te je Vojnom ordinariju predloženo da se u rad skupine uključi novi vikar za pastoral, dok članovima ostaju vlč. Rajić, vlč. Mandura i o. Topalović. Kao gosti u rad će se uključivati zadnji kapelan koji se vratio iz misije i prvi koji će biti upućen u misiju. Sastanke Radne skupine sazivat će voditelj (vikar za pastoral) u dogovoru s Vojnim ordinarijem.

4. Za novog člana Povjerenstva za suzbijanje ovisnosti MORH-a (imenuje ga Vojni ordinarijat) predložen je vojni kapelan na HVU o. Zoran Vujičić kojega će Vojni ordinarij konzultirati i ponuditi mu obnašanje navedene službe.

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Susret s brigadirom vojske SAD-a

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac susreo se u četvrtak 23. rujna u Vojnom ordinarijatu s brigadirom Brianom R. Van Sickleom, kapelanom i zapovjednikom američkih vojnih kapelana za U.S. European Command. Susretu su nazočili i pukovnik Calvin Carlsen, američki vojni ataše i bojnik Petar Klarić, načelnik MORH-ova Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom. Posjet je iniciran od američke strane i dio je programa posjeta vojnim biskupijama regije. Kapelan Van Sickle, koji obnaša funkciju zapovjednika kapelana vojske SAD-a za Europu od ljeta 2009., naglasio je svoju želju poboljšanja suradnje s Vojnom biskupijom u RH koju nakon obilaska regije vidi kao "nadu pomirenja u regiji."

Pozdravivši goste biskup Jezerinac se prisjetio lurdskih i drugih susreta s američkim vojnim nadbiskupom i biskupima te podsjetio na "važnost dušobrižništva u vojsci i zajednički cilj očuvanja mira, cilj koji dijele svi dušobrižnici vojnika i policajaca".

Kapelan Van Sickle je pozvao biskupa na 22. međunarodnu konferenciju vojnih kapelana

koja će se održati u Pragu od 31. siječnja do 4. veljače 2011. Biskup je istaknuo kako suradnja s SAD-om svakako spada u naše prioritete, no znatnim smanjenjem proračunskih stavki zbog antirecesijskih mjera Vojna biskupija u RH trenutno teško nalazi način za projekte na međunarodnoj razini.

Bojnik Klarić upoznao je goste s poviješću i projektima Vojne biskupije istaknuvši sudjelovanje vojnih kapelana u misiji ISAF i iskustvo Domovinskog rata kojeg su prošli naši vojnici. "Za vrijeme Domovinskog rata hrvatski vojnik je doslovno s prve crte bojišta išao na hodočašće u Mariju Bisticu i isti dan se vraćao na prvu crtu", istaknuo je Klarić. Nadovezujući se na Klarića kapelan Van Sickle je ponudio biskupu i vojnim kapelanima u RH susret s američkim vojnim kapelanima koji imaju ratna iskustva stradavanja iz Iraka i Afganistana, kao i iskustvo u dušobrižništvu osoba s PTSP-om.

Na kraju je biskup rekao da će nastojati da netko iz Vojne biskupije u RH sudjeluje na 22. međunarodnoj konferenciji vojnih kapelana u Pragu, ili 2012. u Sarajevu. ■

Osnivanje kapelanije i uvođenje kapelana u službu

U utorak 28. rujna u kapelaniji "Majke Božje Kamenitih vrata" u Petrinjskoj 20 u Zagrebu uveden je u službu policijski kapelan za PU zagrebačku vlč. David Klarić.

Svečanosti su nazočili načelnik PU zagrebačke Tomislav Buterin, njegov zamjenik Mihael Varga, načelnici Sektora, te veći broj vjernika, djelatnika PU.

Svečanost je započela misom koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju mons. Zvonimira Sekelja, biskupskog vikara za pastoral Grada Zagreba te vojnih kapelana o. Ivana Magdića i o. Zdravka Barića. Na misi su bili nazočni, uz vjernike kapelanije, predstavnici braniteljskih udruga, Udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja "Hrvatski feniks", Udruga roditelja poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba i Udruga udovica poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba.

Na samom početku o. Barić pročitao je dekret o osnivanju Policijske kapelanije: "Majke Božje Kamenitih vrata" i dekret o imenovanju vlč. Davida Klarića za kapelana iste kapelanije.

Nakon toga biskup je pozdravio sve nazočne. U svojoj homiliji se osvrnuo na početak štovanja Majke Božje od Kamenitih vrata, o Gospinoj slici koja je čudom ostala neoštećena u velikom požaru koji je izbio u svibnju 1731. godine. Blagopokojni zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharić Majku Božju od Kamenitih vrata proglasio je 31. svibnja 1991. službenom zaštitnicom Grada Zagreba, rekao je mons. Jezerinac.

Na kraju mise blagoslovio je sliku Majke Božje od Kamenitih vrata koja krase kapelu, a naslikao ju je policijski službenik i djelatnik I. postaje prometne policije Darko Habek.

Novi policijski kapelan vlč. David Klarić zahvalio se biskupu i okupljenima. U svom obraćanju spomenuo je svoje mladomisničko geslo koje je uzeo iz Ivanova evanđelja "Da život imaju".

Nakon svete mise u centralnoj zgradi Policijske uprave zagrebačke upriličena je komemoracija za poginule i nestale branitelje ove PU.

Misno slavlje pjesmom su uveličale časne sestre iz reda Marijinih sestara. ■

Proslava Dana kapelanije i uvođenje kapelana u službu

U srijedu 29. rujna na Hrvatskom vojnom učilištu "Petar Zrinski" proslavljan je Dan Vojne kapelanije "Sv. Mihovila" i u službu vojnog kapelana uveden je p. Zoran Vujičić DI. Misno slavlje u kapeli kapelanije predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s v.d. dekanom Zagrebačkog vojnog dekanata p. Antom Vukojom, vojnim kapelanima iz Zagrebačkog vojnog dekanata i drugim svećenicima. Na slavlju su, uz ravnatelja HVU-a general bojnika dr. Mirka Šundova, zamjenika ravnatelja HVU-a i zapovjednika Ratne škole brigadnog generala dr. Slavena Zdilara, dekana Vojnog učilišta brigadira Željka Akrapa, sudjelovali visoki časnici, dočasnici i vojnici s Hrvatskog vojnog učilišta.

Na početku slavlja, čestitajući Dan kapelanije, general Šundov se obratio riječima pozdrava biskupu i zaželio dobrodošlicu kapelanu Zoranu Vujičiću. Zatim je biskup uputio čestitke zapovjedniku i svim djelatnicima HVU-a česti-

tajući im Dan kapelanije. Prije same svete mise pročitan je dekret o postavljenju kapelana.

Na kraju svete mise vojni kapelan p. Zoran Vujičić zahvalio se biskupu i generalu na pozdravnim riječima i čestitao svojim vjernicima Dan kapelanije. ■

Pješice od sv. Ilije u Petrinji do Marije Bistrice

U sklopu 18. vojno-redarstvenog hodočašća Majci Božjoj u Mariju Bisticu 34 vojnika vjernika Vojne kapelanije „Sv. Ilije proroka“ iz Petrinje, pripadnika 1. mehanizirane bojne "Tigrovi" i 2. mb. "Gromovi" Gardijske motorizirane brigade, te 2. satnije veze Pukovnije veze uputili su se na peto pješačko hodočašćenje Majci Božjoj Bistričkoj u petak 1. listopada. Na početku svoga hodočašća okupili su se u vojarni "Pukovnik Predrag Matanović" ispred kapelice svoga nebeskog zaštitnika sv. Ilije odakle su započeli hodočašće.

Ispred kapelice, u nazočnosti zapovjedni-

ka postrojba iz kojih dolaze, hodočasnike je pozdravio načelnik stožera Logističke pukovnije pukovnik Kruno Cavrić, a molitvu za sretan put i blagoslov hodočasnika vodio je vojni kapelan don Milenko Majjić.

Uz logističku potporu koju pruža Logistička pukovnija hodočasnici su prvog dana krenuli prema Mariji Bistrici, a u večernjim satima stigli su do Dubrovčaka Lijevog gdje su prenoćili. Odatle su krenuli dalje prema Mariji Bistrici i u nedjelju se, zajedno s ostalim hodočascima, uključiti u misno slavlje. ■

18. vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bistricu

Tradicionalno hodočašće vojske i policije u nacionalno marijansko svetište u Mariji Bistrici prve nedjelje u listopadu koje organizira Vojna biskupija, Ministarstvo obrane i Ministarstvo unutarnjih poslova, pod zapovjedništvom brigadnog generala Nikole Škunce i zamjenika brigadnog generala Tome Medveda i ove je godine okupilo mnoštvo vjernika iz cijele Hrvatske, a zajedno s pripadnicima hrvatske vojske i policije i djelatnicima MORH-a MUP-a, bili su i predstavnici Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, te braniteljskih udruga, pripadnici Hrvatske vatrogasne zajednice i Saveza povijesnih postrojbi HV-a, kao i pripadnici Oružanih snaga Bosne i Hercegovine.

Pod raspelom „Ranjenog Isusa“ iz Farkašića, zavjetnim kipom zaštitnice Vojne biskupije u Hrvatskoj Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, zavjetnom bistričkom svijećom i ozračju dvjesto ratnih stjegova MUP-a i OS RH iz Domovinskoga rata hodočašće je predvodio vojni ordinarij Juraj Jezerinac, a u koncelebraciji su bili izaslanici vojnih ordinarijata iz drugih zemalja, među kojima i američki vojni biskup Richard Spencer, ravnatelj Ureda katoličkog dušobrižništva Ministarstva obrane BiH vlč. Tomo Knežević, hrvatski vojni i policijski kapelani, kao i vojni kapelani Oružanih snaga BiH, ravnatelj svetišta vlč. Zlatko Koren i drugi svećenici.

Vojnicima i policajcima su se na hodočašću pridružili i izaslanik predsjednika RH Zlatko

Garelić, savjetnik za vojna pitanja, predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić, ministar obrane Branko Vukelić, načelnik Glavnog stožera OS RH general zboru Josip Lucić, državni tajnik MUP-a Miljenko Radnić, državni tajnik MORH-a Mate Raboteg, državni tajnik Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Stjepan Adanić, glavni ravnatelj policije Oliver Grbić te ostali visoki vojni, policijski i civilni dužnosnici kao i predstavnici Vojno-diplomatskog zbora.

Uoči misnog slavlja okupljene su pozdravili izaslanik ministra unutarnjih poslova i državni tajnik MUP-a Miljenko Radnić i ministar obrane Branko Vukelić.

Državni tajnik Radnić podsjetio je kako je ovaj susret u Mariji Bistrici ujedno i podsjećanje na sve one koji su nas zadužili i obvezali svojom žrtvom, koji su dali sebe za hrvatsku domovinu i hrvatski narod. „Braneci domovinu hrvatski branitelji su pokazali čudesnu snagu i hrabrost te ostvarili svoje časno poslanje. Zahvaljujući njihovoj žrtvi, danas hrvatski čovjek može kao hrvatski policajac i hrvatski vojnik služiti svojoj domovini i njezinim građanima za opće dobro i u cilju postizanja visokih dosega ljudske slobode i istinskih demokratskih vrijednosti“ kazao je te dodao kako „dužnost hrvatskog policajca i vojnika danas označava moralnu i odgovornu osobu. Nositi to ime znači živjeti poslanje onoga koji štiti zakon, koji je spreman savjesno i odgovorno ispuniti svoju časnu zadaću i biti jamstvo mirnog i sigurnog života svakog od nas“.

Ministar obrane Vukelić rekao je da: „kad nam je bilo najteže, obraćali smo se svojoj nebeskoj zaštitnici, hodočastili u Mariju Bistricu, tražeći utjehu za bol i suze zbog naših prijatelja koji su pali braneći hrvatsku slobodu, za patnje prognanika što su ostajali bez svega – osim ljubavi, nade i vjere. I danas, baš kao i u vremenima borbe za opstojnost hrvatske države, krunica oko vrata hrvatskog vojnika i redarstvenika govori o neraskidivoj vezi naših branitelja i nebeske zaštitnice. Vjera u vlastite mogućnosti, pouzdanje u nebeski zagovor vodila nas je prema domovinskim pobjedama, prema slobodi, prema ostvarenju sna naraštaja hrvatskih ljudi o slobodnoj Lijepoj našoj!“

Dodao je kako je hrvatski vojnik i redarstvenik na najbolji mogući način ispunio povijesne zadaće. „Nastavili ste izgrađivati naš obrambeni sustav i u njegovu snagu ugrađivati svoja htijenja i znanja. Danas, kao pripadnici Oružanih snaga Republike Hrvatske, članice Sjevernoatlantskog saveza sudjelujete u brojnim misijama i operacijama diljem svijeta pokazujući i dokazujući koliko je našoj domovini stalo do mira i sigurnosti. Vaš trud je prepoznat, a vaše razumijevanje za ugrožene ljude je ona kvaliteta više koju poštuju i naši saveznici, ali i običan svijet koji itekako zna za ljudsku dimenziju hrvatskog vojnika i policajca“ istaknuo je i na kraju poručio: „Neka vas i dalje u vašem radu vodi sigurna ruka naše najvjernije odvjetnice, naše Majke Božje Bistričke, neka vam i nadalje ne bude teško pridonositi ugledu domovine koju ste znali i braniti i obraniti, neka vam i u danima koji slijede snaga vjere ulije dodatnu snagu u izgradnji bolje-

ga sebe. Kao i do sada neka vam čovjek bude na prvom mjestu. I nadalje pridonosite ugledu Republike Hrvatske, gradite sigurnost i mir. To je naša misija, no to je i naša vjera“.

Misno slavlje na prostoru crkve na otvorenom bl. Alojzija Stepinca u koncelebraciji s ravnateljem ureda katoličkih dušobrižnika Ministarstva obrane BiH-a Tomom Kneževićem, pomoćnikom vojnog ordinarija oružanih snaga SAD-a Richardom Spencerom te brojnih svećenika i vojnih kapelana predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac.

Pjevanje je animirala klapa HRM-a „Sveti Juraj“ uz pratnju Orkestra Hrvatske vojske pod ravnanjem Tomislava Fačija. Za orguljama je bio Dražen Car.

U poslijepodnevnom satima vojnici i policajci, predvođeni vojnim biskupima i svećenicima prošli su križni put na bistričkoj Kalvariji. Na 12. postaji vojski i policiji se obratio ravnatelj svetišta vlč. Zlatko Koren rekavši da je zadržan zastavama i ponosom s kojim ih vojnici i policajci nose. Cijena naše slobode, o kojoj danas mnogi neodgovorno govore i pišu velika je, to vidim gledajući ovdje branitelje i invalide Domovinskog rata, istaknuo je vlč. Koren. Govoreći pod križem, na postaji na kojoj Isus umire za nas, vlč. Koren je pozvao vojsku i policiju da pokažu u svome životu da su pronašli odgovor na izazove koji nastoje maknuti iz javnog života.

Pozdrave, kao i blagoslov svim hodočasnici-
cima iz Hrvatske vojske i policije, uputili su zadarski i riječki nadbiskupi Želimir Puljić i Ivan Devčić. ■

Duhovne vježbe za svećenike Vojne biskupije

Pod geslom „Divne li čovjekove zadaće da moli i voli“ (sv. Ivan Arški) svećenici Vojnog ordinarijata imali su od 5. do 8. listopada sa svojim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem svoje redovite godišnje duhovne vježbe u Splitu. Duhovne vježbe predvodio je hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk. U sklopu vježbi u četvrtak 7. listopada na blagdan Kraljice krunice, sudjelovali su na pobožnosti križnoga puta te na večernjoj misi u crkvi Sv. Anastazija u Solinu, u župi Sv. Kajo, koju je predvodio splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić. „Ovo je milenijski događaj za našu župu, tri (nad)biskupa i više od 20 svećenika na misi koju na poseban način posvećujemo braniteljima“, kazao je župnik don Stjepan Lončar, kapelan Policijske uprave Splitsko-dalmatinske županije, pozdravivši nazočne.

Pozdravima se pridružio i nadbiskup Barišić kazavši kako se, kad je on bio u vojsci, krunica morala skrivati duboko u džepovima, a kako sada – zahvaljujući Bogu – imamo i kapelane koji duhovno skrbe o našim vojnicima i policajcima. „Naši časnici i dočasnici, također, imaju svoje duhovne vježbe; koliko li onda više mi koji vodimo brigu o njihovom i vašem duhovnom rastu, moramo vježbati“, ustvrdio je nadbiskup Barišić, naglasivši kako je svima potrebno rasti u duhovnosti. Prigodnu propovijed održao je biskup Štambuk koji je naglasio važnost blagdana Gospe od krunice. Ovo je spomen-dan osnovan kao obljet-

nica pobjede kršćana u pomorskom boju kod Lepanta (1571.) kad je sveta Bogorodica, zazvana molitvom krunice, pritekla u pomoć kršćanskoj vojsci. Po tom blagdanu i cijeli mjesec listopad za katolike je mjesec pobožnosti krunice. Krunica je sasvim spontano postala znakom obrane i zaštite naše domovine u teškim godinama Domovinskog rata. Gotovo svi branitelji naše domovine, pa i oni koji ne vjeruju, nosili su krunicu oko vrata, osjećali su da se tu nešto događa. Krunica se molila s vjerom da Bog čuje pravednu molitvu. „Koga ćeš zvati kad si u mucu nego Majku?“, upitao je biskup Štambuk te nastavio: Osjećaš blizinu majčine ruke i blizinu one koja te voli. Ona je vez neba i zemlje, most od molitve satkan i zaliven suzama, koji će stajati kao miran znak, tako veli Vladimir Nazor u jednoj svojoj pjesmi. Hvarski biskup pozvao je okupljenu mladež da se oduševe za molitvu i ljubav prema Majci Božjoj, a roditelje, očeve i majke, da u svojim domovima gaje duh molitve i međusobne ljubavi te da svojim svjedočkim kršćanskim životom budu pravi primjer svojoj djeci. „Očevi i majke, molite da se u kući volite i da vaša ljubav ne posustane“, poručio je biskup Štambuk pozvavši vjernike da mole za svoje svećenike kao što i oni mole za njih. U misnom slavlju, koje je svojom pjesmom uvećao župni mješoviti zbor, sudjelovao je i solinski gradonačelnik Blaženko Boban. Na kraju su se predstavili svi nazočni policijski i vojni kapelani. ■

Pripremna konferencija za hodočašće u Lourdes 2011.

Međunarodna vojna organizacija C.I.P. (Konferencija međunarodnog vojnog hodočašća) koja okuplja 16 zemalja stalnih članica i 50 zemalja pridruženih članica, svake godine, u jednoj od zemalja članica održi pripremnu konferenciju za međunarodno vojno hodočašće u Lourdes. Vojni ordinarijat u RH je punopravni član ovog međunarodnog tijela od 1999. godine. Ovogodišnja konferencija je održana od 11. do 15. listopada u mjestu Moussy-le-Vieux kod Pariza. Ispred Republike Hrvatske na konferenciji je sudjelovala četveročlana delegacija, načelnik Odjela MORH-a za potporu Vojnom ordinarijatu bojniki Petar Klarić, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak, osobni tajnik vojnog ordinarijata Marinko Nikolić i suradnica Vojne biskupije č. s. Mari-Ana Kustura. Sudjelovalo je 15 zemalja organizatora međunarodnog vojnog hodočašća, predstavnici žandarmerije, lurdskog svetišta, lurdskih bolnica i zbora PMI-a.

Francuski vojni ordinarij mons. Luc Ravel je na početku radnog dijela pozdravio delegacije, osvrnuo se na povijest lurdskog vojnog hodočašća te naglasio da nam je: "vjera dana kako bi promijenili svijet. Kršćani smo, i ne možemo si dozvoliti nedjelovanje. Ne smijemo si dopustiti ignoriranje onoga što razara naša društva. Trebamo krenuti u evangelizaciju. Ne može se dopustiti da Katolička crkva bude samo unutar privatnog života. Ona mora izići u društvo i ponuditi mu norme. Crkva ne treba nuditi političke stavove, jer je to izvan njene kompetencije. Ona treba dati svjetlo i biti korektiv kako bi se otkrila društvena pravednost. To je proročka uloga Crkve." Biskup se zatim osvrnuo na specifičnu pastoralnu ulogu vojnog dušobrižništva koje se nalazi u srcu valjane politike i vojske. "Vojno hodočašće u Lurd je u svim svojim aspektima proročko jer je međunarodno i vojničko. Ono je 'oružje svjetla' o kojem govori sv. Pavao", naglasio je biskup zaključivši da: "Lurdsko vojno hodočašće moramo sačuvati međunarodnim i proširivati ga na više zemalja. Volio bi da sve zemlje znaju da ih od srca pozivam. Važno je da na hodočašće dođu visoki dužnosnici i zapovjednici vojski."

Govoreći o budućnosti hodočašća biskup je prenio delegacijama da bi volio da sve zemlje ravnopravno pridonose organizaciji, da se niti jedna nacija ne isključuje kako bi se njegovao međunarodni duh hodočašća.

Direktor PMI-a vlč. Blaise Rebotier, najprije je iznio osvrt na 52. vojno hodočašće. Pojedinačno se osvrnuo na svaku svečanost koje su pripre-

male određene delegacije/zemlja.

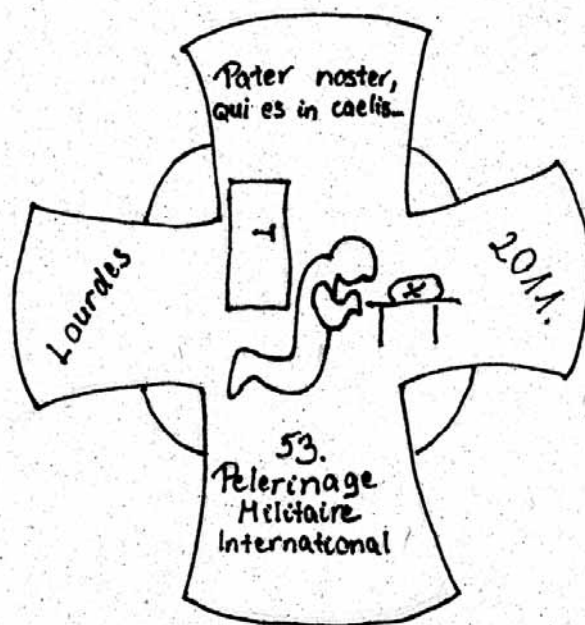
U nastavku susreta zaključeno je da se hodočašće u Lurd 2011. odvija u znaku "Očenaša" te je usuglašeno da moto hodočašća bude "Sjedinjeni u jednom Ocu i jednoj molitvi". Za datum održavanja određen je period od 17. do 24. svibnja 2011. Također je izglasano i izgled službenog bedža hodočašća.

Kroz ostale dane konferencije delegacije su sudjelovale u radnim skupinama gdje su usuglašavani detalji svih ceremonija i svečanosti.

Hrvatska strana je za lurdsko hodočašće u 2011. godini preuzela obveze: sudjelovanja vojnika i policajaca u podizanju i aktivnostima vojnog kampa, međunarodnom osiguranju. Orkestar HV-a i klapa HRM-a "Sv. Juraj" sudjelovat će u više službenih aktivnosti. Uz međunarodni dio programa Hrvatska svake godine organizira i nacionalni program koji obuhvaća pokorničko bogoslužje, križni put i nacionalnu svetu misu pred Spiljom ukazanja.

Uz radni dio sudionici su svaki dan slavili svetu misu u kapeli dvorca u Moussy-le-Vieuxu. Francuska vojna biskupija organizirala je posjet vojnoj katedrali u kojoj je slavljena sveta misa te obilazak Pariza.

Iduća konferencija održat će se u listopadu 2011. u Berlinu. ■

Uvođenje kapelana u službu u Šibeniku

Ustanovljena dekretom vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca u Šibeniku je na blagdan sv. Luke u ponedjeljak 18. listopada policijska kapelanija "Sveti Luka evanđelista" koja će pastoralno skrbiti o djelatnicima Šibensko-kninske policijske uprave proslavila svoj dan. Svečanu euharistiju u memorijalnoj zavjetnoj kapeli 113. šibenske brigade predvodio je biskup Jezerinac. Njome je novoimenovani kapelan, svećenik Šibenske biskupije, don Darko Poljak uveden u službu.

Mjesni biskup Ante Ivas istaknuo je kako se u Šibenskoj biskupiji već dugu niz godina osjećala potreba za organiziranom pastoralnom skrbi djelatnih policijskih osoba. Policijska služba je odgovorna i stresna te nije moguće odgovoriti svim izazovima bez duhovne snage. Zadatak policijskih kapelanija je pružanje duhovne potpore kako bi policajci mogli kvalitetno odgovarati izazovima svog posla i povjerenih zadataka, kazao

je biskup Ivas. Biskup Jezerinac u homiliji je istaknuo važnost povjerenja u Gospodina. U predanosti Gospodinu policajac može časno i kvalitetno obnašati svoju odgovornu službu. ■

Osnivanje kapelanije i uvođenje kapelana u službu

U petak 29. listopada vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s policijskim i vojnim kapelanima u crkvi sv. Jurja u Đurđevcu uveo je vlč. Ozrena Bizeka u službu policijskog kapelana u kapelaniji "Sv. Marka Križevčanina" u PU koprivničko-križevačkoj. Prije početka svete mise pročitani su dekreti o osnivanju kapelanije "Sv. Marko Križevčanin" i dekret o imenovanju vlč. Bizeka.

U uvodu je sve nazočne pozdravio načelnik Policijske uprave. Biskupu je zahvalio što je, potaknut pastoralnim razlozima, osnovao ovu poli-

cijsku kapelaniju, prepoznavši duhovnu potrebu djelatnika. Istaknuo je da je slavlje uspostave policijske kapelanije i uvođenja u službu policijskog kapelana vlč. Bizeka, veliki i sretan događaj za sve policajke i policajce Policijske uprave koprivničko-križevačke. U svoje ime te u ime svih djelatnika PU čestitao je velečasnom Ozrenu Bizeku na imenovanju.

Također, prigodnim riječima okupljenima se obratio i Miralem Alečković, predsjednik Udruge Specijalne policije iz Domovinskog rata - "Ban" Koprivnica. ■

Misa na Dušni dan u Vojnom ordinarijatu

U kapeli Vojnog ordinarijata na Dušni dan, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s generalnim vikarom Vojnog ordinarijata mons. Josipom Šantićem i vojnim kapelanima predvodio je euharistijsko slavlje za sve vjerne mrtve poginule u Domovinskom ratu. Svetoj misi su nazočili izaslanik predsjednika RH Zlatko Galjević, savjetnik za vojna pitanja, državni tajnik MUP-a Miljenko Radnić, državni tajnik MORH-a Pjer Šimunović, državni tajnik Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Zoran Komar, general pukovnik Marijan Mare-

ković, general bojnici: Mirko Šundov, Josip Stojković, Dragutin Repinc, brigadni generali: Drago Matanović, Mate Ostović, Zvonko Peternel, Dražen Šćuri, Tomo Medved, Vlado Bagarić, savjetnik ministra unutarnjih poslova Ivica Franić, kao i drugi visoki dužnosnici iz Ministarstva obrane i Ministarstva unutarnjih poslova, časnici Hrvatske vojske, pripadnici Počasno-zaštitne bojne, Zrinske garde Čakovec, Turopoljski banderij i mnogi gosti.

Na misi je pjevala klapa HRM-a "Sv. Juraj" pod orguljaškom pratnjom Dražena Cara. ■

20. obljetnica osnutka 1. gardijske brigade "Tigrovi"

U organizaciji Udruge "Tigar 90/91 Raki-tje" i Udruge ratnih veterana 1. gbr "Tigrovi", prvog dana proslave 20. obljetnice osnutka 1. gardijske brigade "Tigrova" u zagrebačkoj katedrali u četvrtak 4. listopada slavljena je sveta misa za 364 poginulih pripadnika "Tigrova". Misu je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s biskupskim vikarom za pastoral o. Jakovom Mamićem i vojnim kapelanima. Uz načelnika Glavnog stožera RH generala zbora Josipa Lucića i druge aktivne i umirovljene generale misi su nazočili umirovljeni i aktivni gardisti.

U sjedištu Ministarstva obrane u petak 5. studenog svečano je obilježena 20. obljetnica 1. gardijske brigade "Tigrovi" koja je u organizaciji Udruge ratnih veterana 1. gardijske brigade "Tigrovi" i Udruge "Tigar 90/91" okupila brojne zapovjednike ove legendarne povijesne brigade, predstavnike udruga branitelja, izaslanstva predsjednika Republike Hrvatske, predsjednika Hrvatskog sabora, Vlade RH, Oružanih snaga RH i Grada Zagreba.

Svečanost je započela polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća ispred spomen-obilježja pripadnicima 1. gardijske brigade "Tigrovi" u sjedištu MORH-a. Vijence su položili u ime predsjednika RH Zlatko Gareljić, u ime predsjednika Hrvatskog sabora Krešimir Ćosić, u ime predsjednice Vlade RH ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić i ministar obrane Branko Vukelić, izaslanstvo Oružanih snaga predvođeno načelnikom GS OS RH generalom zbora Josipom Lucićem, izaslanstvo Grada Zagreba prevođeno gradonačelnikom Milanom Bandićem

i izaslanstva Udruge ratnih veterana 1. gardijske brigade "Tigrovi" i Udruge "Tigar 90/91", predvođena predsjednicima Udruga Andrijom Kolobarićem i brigadirom Zdravkom Andabakom.

U svom obraćanju Andrija Kolobarić istaknuo je doprinos "Tigrova" u obrani Republike Hrvatske i Domovinskom ratu. Podsjetio je kako su u ratnim operacijama poginula 364 pripadnika "Tigrova", 1711 ih je ranjeno, od kojih je 27 stopostotnih invalida, dok je 201 pripadnik bio zarobljen, a još uvijek je nepoznata sudbina osam pripadnika brigade.

O nastavku i ratnom putu "Tigrova" govorio je Tomislav Ivić istaknuvši kako se njihova spremnost na žrtvu u obrani domovine najbolje ogleda u geslu pod kojim su se "Tigrovi" borili za hrvatsku slobodu i neovisnost. "Ratni put Tigrova počeo je "Krvavim Uskrsom" na Plitvičkim jezerima, gdje je u akciji specijalaca MUP-a poginuo prvi „Tigar“ Josip Jović i gdje su se "Tigrovi" ponovno vratili u Oluji kao osloboditelji", rekao je ministar Ivić. Također, istaknuo je kako je tu simbolično zatvoren pobjedonosni krug postrojbe koja je sudjelovala u svim ratnim operacijama - od istočne i zapadne Slavonije, preko Banovine i Velebita do južnog bojišta.

Čestitajući 20. obljetnicu pripadnicima "Tigrova" prigodno su se obratili i Zlatko Gareljić, Krešimir Ćosić i Milan Bandić.

U sklopu obilježavanja posjetitelji su mogli razgledati taktičko-tehnički zbor naoružanja, borbene i neborbene tehnike i opreme postrojbi Oružanih snaga RH, te pogledati filmske isječke iz ratnog puta "Tigrova". ■

Susret dekana i savjetnika Vojne biskupije s mons. Jezerincem

Na poziv vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca u utorak 9. studenog u sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je sastanak Zbora savjetnika i dekana Vojnog ordinarijata u RH. U Vojnom ordinarijatu u pastoralnom smislu djeluje pet dekanata: Karlovački, Osječki, Splitski, Zagrebački i Policijski dekanat. Tema sastanka bila je duhovno-pastoralna situacija u vojnim i policijskim kapelanijama te sagledavanje stanja i traženje prikladnih putova za daljnje djelovanje.

Vojni ordinarij srdačno je pozdravio okupljene vojne i policijske dekane te savjetnike pozvavši ih da pomognu u traženju odgovora na pitanja koje današnje vrijeme stavlja pred nas. Sastanak je motiviran razgovorom sa Zborom savjetnika Vojnog ordinarijata te je obuhvatio potrebu za sustavnim uvidom u stanje pastorala Vojnog ordinarijata u RH kroz pastoralnu vizitaciju vojnih i policijskih kapelanija. Vizitaciju će do početka božićnih blagdana izvršiti dekani unutar vlastitih dekanata. Sadržajem vizitacije bit će obuhvaćeni opći i tehnički podatci o sva-

koj kapelaniji, djelovanje kapelanije i dosadašnji pastoralni programi i projekti, te procjena stanja i sugestije. Rezultate će potom dostaviti vojnom ordinarijatu, a po istome će biti pripremljen pastoralni program za buduće djelovanje. Koordinator sastanka bio je biskupski vikar za pastoral o. Jakov Mamić. ■

Dan kapelanije i uvođenje kapelana u službu

U Vojno-administrativnom sjedištu MORH-a i GS OS RH u Zagrebu u petak 12. studenog slavljena je sveta misa u prigodi obilježavanja Dana Vojne kapelanije i proslave nebeskog zaštitnika "Sv. Nikole Tavelića". Na misnom slavlju uveden je u službu vojnog kapelana vlč. Željko Savić. Sveto misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s vojnim kapelanima Zagrebačkog i Karlovačkog vojnog dekanata i policijskim kapelanima iz Zagreba. Zajedno s djelatnicima Središnjice elektroničkog izviđanja misnom slavlju nazočio je i velik broj djelatnika drugih postrojbi, službi i uprava MORH-a i GS OS.

Prije sv. mise nazočnima se obratio zapovjednik Središnjice elektroničkog izviđanja pukovnik Miro Zeljko, koji je nakon pozdravnih riječi istaknuo: "Danas kada obilježavamo Dan naše Vojne kapelanije počašćeni smo s još jednim događajem – uvođenjem u službu našeg voj-

nog kapelana vlč. Željka Savića. Slobodno mogu reći da je to za sve nas radosni događaj, ali i obveza. Radosni ponajprije zbog toga što u postrojbu nakon odlaska na novu dužnost vlč. Klarića opet primamo mladog i ambicioznog svećenika koji će nastaviti duhovno skrbiti o potrebama naših djelatnika. Osjećamo obvezu da i dalje nastoji-

mo kroz svoj profesionalni poziv promicati duhovne, moralne i tradicijske vrednote koje štuje hrvatski narod". U daljnjem govoru pukovnik Zeljko zahvalio je biskupu i djelatnicima Vojne biskupije na svemu što su učinili da Vojna kapelanija Središnjice elektroničkog izviđanja zaživi i djeluje, također je zahvalio i vlč. Davidu Klariću, dosadašnjem kapelanu na uspješnoj suradnji, te je naglasio da je uvijek dobrodošao u postrojbu.

U propovijedi je biskup prikazao životni put sv. Nikole koji je svoj život u potpunosti posvetio Bogu žrtvujući i vlastiti život. Upravo taj primjer slijedili su i naši branitelji u Domovinskom ratu, vođeni ljubavlju prema domovini i

dragome Bogu nisu žalili svoje živote.

Dekret o imenovanju i uvođenju u službu vlč. Savića pročitao je dekan Karlovačkog vojnog dekanata preč. Andrija Markač.

Na kraju misnog slavlja zadovoljstvo imenovanjem za vojnog kapelana izrazio je i vlč. Savić kazavši kako će mu biti veliko zadovoljstvo voditi duhovnu skrb za vojnike, časnike i dočasnike u povjerenoj mu kapelaniji, te je zahvalio biskupu na pruženom povjerenju i svima onima koji su pružili potporu u organizaciji i svojom nazočnošću uzveličali svečanost. Posebno je zahvalio tamburaškom sastavu iz Đakova, od kojih su i neki pripadnici Središnjice EI-a. ■

Uvođenje u službu policijskog kapelana u PU istarskoj

U ponedjeljak 22. studenog u crkvi sv. Kuzme i Damjana u Fažani slavljena je sveta misa povodom imenovanja don Ivana Borića kapelanom poslužiteljem Policijske kapelanije "Sveti Mauro" za Policijsku upravu istarsku. Misu je u konceleciji s biskupom porečko-pulskim mons. Ivanom Milovanom, sa svećenicima i kapelanima Vojnog ordinarijata, predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij.

Dekretom vojnog ordinarijata don Ivan Borić imenovan je kapelanom poslužiteljem Policijske kapelanije „Sveti Mauro“ sa svim pravima župnika na tri godine, te je svetom misom uveden u službu.

Sвета misa započela je pozdravnim govorom načelnika Policijske uprave istarske Mladena Blaškovića, koji je policijskom kapelanu poželio mnogo sreće i uspjeha u njegovim poslovima dušobrižništva za djelatnike Policijske uprave, te

dosadašnjem kapelanu vlč. Josipu Listešu zahvalio na dosadašnjem obnašanju službe.

Okupljenima se također obratio bivši policijski kapelan vlč. Josip Listeš koji je zbog zdravstvenih razloga morao napustiti službu. Novom policijskom kapelanu poželio je mnogo sreće i puno uspjeha u radu. S istim se željama policijskom kapelanu pridružio i sam biskup.

Na kraju svete mise okupljenima, među kojima su bili vjernici iz Fažane i okolice, ali isto tako i policijski službenici iz svih organizacijskih jedinica Policijske uprave istarske, predstavnici Ministarstva unutarnjih poslova, na čelu sa savjetnikom ministra Ivicom Franićem, predstavnicima Hrvatske vojske, dogradonačelnik Grada Pule te drugi gosti i uzvanici, obratio se don Ivo Borić i zahvalio svima koji su pridonijeli imenovanju, istaknuvši kako je ovo za njega trenutak od iznimne važnosti. ■

“Istinovati u ljubavi”, duhovne vježbe za djelatnike Vojne biskupije

U ponedjeljak 22. studenoga djelatnici Vojnog ordinarijata, zaposleni u odjelima MORH-a i MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom, te pomoćnici vojnih i policijskih kapelana - grupa od trideset i tri člana - započela je u Splitu svoje godišnje duhovne vježbe koje su trajale do četvrtka 25. studenoga. Uloga voditelja duhovnih vježbi povjerena je don Josipu Staniću, kapelanu u Policijskoj kapelaniji sv. Mihovila u Policijskoj akademiji u Zagrebu.

Program duhovnih vježbi odvijao se kroz različite sadržaje: osobna i zajednička molitva, svete mise, pokorničko bogoslužje i sakrament pomirenja, posjet značajnim mjestima iz vjerničke i nacionalne baštine (Solin - Manastirine, Sveti Duje), te živućim vjerničkim zajednicama (Solin - župa sv. Kajo, katedralna župa, samostan sestara klarisa).

Promišljanja su usršena oko pet tema: 1. Smisao i svrha duhovnih vježbi; 2. Duhovnost, 3. Živjeti po Duhu, 4. Euharistija kao središte i vrhunac kršćanskog života, 4. Istinovati u ljubavi.

Vrijeme duhovnih vježbi dragocjena je prilika odmjeravanja osobnih stavova i izbora, životnog puta i vlastitih ostvarenja, smisla svoga djelovanja i postojanja, samih sebe - u odnosu na

Božje planove s nama. Jesmo li na pravom putu? Ne bi li se moglo i bolje od ovoga do čega smo stigli?

Pitanje je duhovnosti, prije svega, pitanje ispravnog vrednovanja sebe u suodnosu prema Stvoritelju i bližnjima. Stoga, dani provedeni u duhovnim vježbama imaju smisla samo ako na kraju urode, pa makar i malim pomakom u čovjeku, u prilog njegove ljudske i kršćanske zrelosti.

Riječ je ponajprije o osobnoj zrelosti. Iz kr-

šćanske je perspektive osoba početak i središte, vrhunac i krajnji doseg vrijednosnog sustava. Ta se osobnost i jedinstvenost čovjekova nikada ne gubi, niti nestaje njene važnosti. Sve je u čovjeku i za čovjeka, konkretnog, s licem i imenom upisanim u dlan ruke Boga stvoritelja.

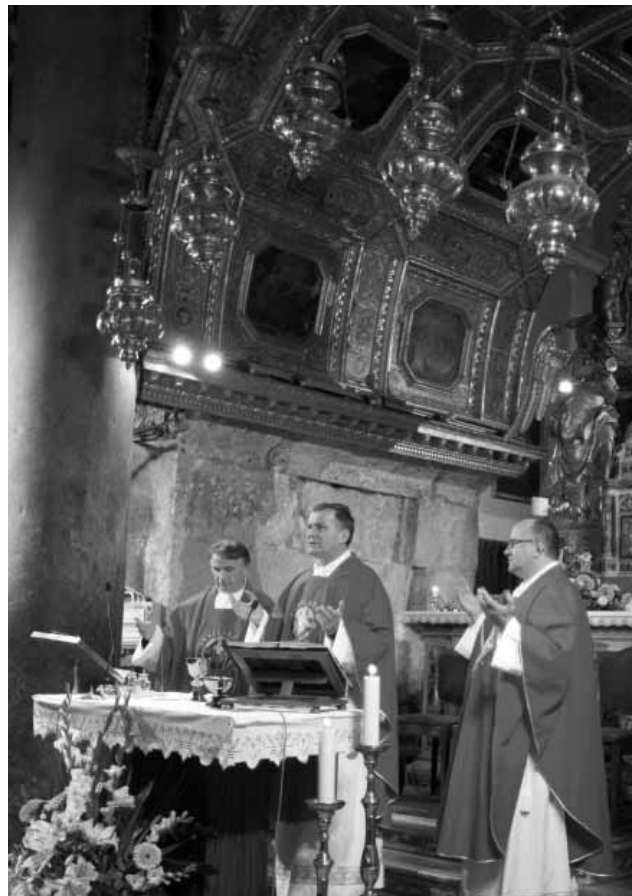
“No nitko od nas nije otok”, reći će Tomas Merton, pa se ne smije i ne može izolirati. Upućeni smo jedni na druge. Dijeleći darove ljudima, Bog im daruje sve što je potrebno za dobar i dostojan život. Ali ih dijeli tako da nikome u baštinu ne zapadne baš sve, pa da bi itko mogao biti samodostatan. Zato će upućenost na drugoga, tj. dimenzija zajedničarstva, uvijek biti važna komponenta kršćanskog sagledavanja samoga sebe i vrednovanja vlastitog života.

Život pripadnika ove grupe obilježen je važnom činjenicom da su pozvani animirati jedan dio, iako minimalan, crkvene zajednice. Njima je Gospodin povjerio suodgovornost da pridonese plodnom usmjerenju vjerničkog života katolika u MORH-u i MUP-u kroz rad Ordinarijata u RH.

Da bi toj zadaći što bolje odgovorili treba posvetiti brižnu pažnju načinu postojanja, što je jedini pravi pokazatelj vjere, u svim životnim situacijama pa i u toj konkretnoj životnoj i profesionalnoj ulozi.

Gospodin nas poziva na mudrost i odgovornost, na oblik budnosti kako bismo mogli iskoristiti, na svoje dobro i dobro bližnjih, bogatstvo koje on daruje i koje život sadrži.

“Gdje si?” u svom odnosu prema Gospi-

nu i bližnjemu, “Gdje si?” u odnosu na sebe samoga i ciljeve svoga života – pitanje je na koje je svatko za sebe trebao naći odgovor u duhovnim vježbama. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

13. 09. 2010.

Policijski kapelan u PU zagrebačkoj vlč. David Klarić, njegov pomoćnik Mišo Josipović i Mario Dokmanić, djelatnik MUP-ova Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom, posjetili su PP Zaprešić i susreli se s načelnikom postaje Gordanom Vlahovićem. To je prvi posjet novog kapelana jednoj od ustrojstvenih jedinica PU zagrebačke čiji su djelatnici vjernici kapelanije "Majke Božje Kamenitih vrata".

Načelnik postaje izrazio je radost što je došlo do susreta. Razgovarali su o dosadašnjoj suradnji i dobrim iskustvima kao polazištu buduće suradnje.

Policijski kapelan i pomoćnik već su se susreli s načelnikom PU zagrebačke Tomislavom Buterinom i njegovim zamjenikom Mihaelom Vargom. Susret je iskorišten za predstavljanje novog kapelana koji je naglasio otvorenost i spremnost za suradnju koja je i do sada bila primjerena u ovoj PU.

14. 09. 2010.

U zagrebačkoj vojarni "Petar Zrinski" svečanim postrojavanjem polaznika i djelatnika Hrvatskog vojnog učilišta i svetom misom, koju je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelecijaciji s kapelanom HVU-a Zoranom Vujičićem, obilježen je početak izobrazbe za školsku godinu 2010/2011. Svečanosti su nazočili i gosti iz više ustrojbenih cjelina MORH-a i OS RH, kao i predstavnici diplomatskog i vojno-diplomatskog zbora, te Ministarstva unutarnjih poslova.

U obraćanju polaznicima, ravnatelj HVU-a general bojnik Mirko Šundov je naglasio da je u "sustavu modernih vojski svijeta, kojemu OS RH teže i zasigurno imaju svoje mjesto, proces izobrazbe i profesionalnog razvoja ključan. To je jedan od najvažnijih oblika upravljanja i razvoja ljudskih potencijala koji mora osigurati uvjete za ulaz novog, te razvoj i održavanje osposobljenosti postojećeg osoblja. Znanje i vještine koje se stječu na HVU izravno su vezane uz postizanje interoperabilnosti i kompatibilnosti s partnerima u NATO-u, stoga je vrlo bitno doseći čim višu razinu znanja i vještina", naglasio je general.

Ovu školsku godinu izobrazbu na HVU pohađat će 354 polaznika, od čega 14 polaznika Ratnu školu "Ban Josip Jelačić", 40 polaznika Zapovjedno stožernu školu "Blago Zadro", 45 polaznika Zapovjedno stožernu - strukovnu školu, 109 polaznika Temeljno dočasničku izobrazbu,

16 polaznika Visoku dočasničku izobrazbu, 55 polaznika Napredno dočasničku izobrazbu i 75 polaznika Temeljno dočasničku izobrazbu. Od ukupno 354 polaznika svih razina vojne izobrazbe na školovanju na HVU ovu će školsku godinu pohađati i 10 stranih polaznika: iz Bosne i Hercegovine, Crne Gore, Republike Makedonije i Republike Slovenije.

Istoga dana: Na svetkovinu Uzvišenja svetog Križa, dana ogulinske župe "Sv. Križa", a ujedno i 510. obljetnice Grada Ogulina, djelatnici Vojno obavještajne bojne HKoV-a Ogulin, na čelu sa svojim zapovjednikom pukovnikom Pericom Turalijom i svojim vojnim kapelanom fra Marijanom Jelušićem, prisustvovali su polaganju vijenaca i paljenju svijeća ispred spomenika poginulim braniteljima Domovinskog rata, kao i svečanoj procesiji kroz grad, te svetom misnom slavlju.

Misno slavlje u župnoj crkvi služio je gospićko-senjski biskup mons. Mile Bogović, uz koncelecijaciju župnika i dekana ogulinskog mons. Tomislava Rogića, vojnog kapelana fra Marijana, vlč. Ante Luketića i više svećenika iz Gospićko-senjske biskupije. Na kraju misnog slavlja, biskup je povodom desete obljetnice Gospićko-senjske biskupije na preporuku Senjskog kaptola imenovao mons. Rogića novim kanonikom te je uručio i pismo iz Vatikana kojim papa Benedikt XVI. proglašava mons. Rogića jednim od svojih kapelana.

16. 09. 2010.

Djelatnici HRZ i PZO hodočastili su u svetište Predragocjene Krvi Kristove u Ludbregu. Nakon posjeta kapeli, imali su pobožnost križnog puta i klanjanje pred relikvijom u kojoj je Predragocjena Krv Kristova. Predvoditelj je bio vojni kapelan o. Viktor Grbeša.

Istoga dana: Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je sveto misno slavlje u župnoj crkvi sv. Lovre povodom središnje manifestacije "Dana sjećanja". Na svetoj misi su sudjelovali državni izaslanici, predstavnici braniteljskih udruga i ostali vjernici.

17. 09. 2010.

Misnim slavljem u vojarni Požega koje je predvodio vojni kapelan vlč. Željko Volarić, polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća kod spomen-obilježja poginulim hrvatskim braniteljima na Trgu 123. brigade u Požegi te svečanim postrojavanjem u vojarni Požega uz nazočnost visokih dužnosnika

grada i županije obilježena je 19. godišnjica oslobođenja požeške vojarnje.

17. rujna 1991., nakon višednevnih pregovora, postrojbe 63. bataljuna ZNG-a i specijalne policije ušle su u JNA vojarnu pri čemu je oduzeta velika količina oružja. Tom su prilikom hrvatski branitelji došli do 12000 komada različitog oružja kojim su naoružane postrojbe od požeškog do novogradiškog ratišta. Upravo to značilo je prekretnicu rata u Zapadnoj Slavoniji jer je već za Božić iste godine oslobođen i prvi teritorij u Domovinskom ratu, odnosno zloglasna četnička uporišta Bučje i Zvečevo te desetak potpupučkih sela.

Danas je u požeškoj vojarni smješteno Središte za obuku doktrine i logistike u kojem se pripadnici HV-a pripremaju za mirovne misije diljem svijeta, a prema riječima zapovjednika Središta za obuku i doktrinu logistike pukovnika Ivica Pejakovića, ulaskom u NATO u požešku vojarnu će na obuku dolaziti i vojnici ostalih zemalja članica.

Istoga dana: U okviru 72. hodočašća u svetište Svete Marije u Biskupiji kod Knina i proslave Gospe Velikog Hrvatskoga Krsnog Zavjeta misno slavlje predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. To je ujedno bilo hodočašće dviju vojnih kapelarija: Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta 2. motorizirane bojne "Pauci" i Svetog Križa iz Knina koje su tako proslavile svoje naslovnike i zaštitnike. Pozdravljajući zapovjednike, časnike, dočasnike, vojnike, policajce i svećenike, biskup Jezerinac je izrazio čestitke slavljeničkim kapelarijama.

Istoga dana: U okviru dvodnevne proslave Dana Hrvatske ratne mornarice misno slavlje u crkvi Kraljice Neba i Zemlje u Pločama predvodio je vojni biskup Juraj Jezerinac. Osim pripadnika HRM-a na misi su bili i predstavnici županije i grada Ploče te brojni mještani Ploča. Upućujući čestitke HRM-u biskup je kazao kako se obilježavanjem Dana HRM-a mornarici daje dostojno mjesto koje zaslužuje i to ne samo u Oružanim snagama, te odaje priznanje svim pripadnicima HRM-a, a posebno onima koji su poginuli u Domovinskom ratu.

Nakon mise, u organizaciji grada Ploče, u pastoralnom centru otvorena je izložba fotografija "Od Ploča do Ploča". Izloženo je više od 50 fotografija kojima je prikazan povijesni razvoj Ploča. Izložbu je posjetio i razgledao i predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić koji je bio i na koncertu koji je povodom svoje obljetnice ispred crkve Kraljice Neba i Zemlje organizirao HRM. Na koncertu su bili i zamjenik načelnika GS OS RH-a general pukovnik Slavko Barić, zapovjednik HRM-a kontraadmiral Ante Urlić te brojni drugi uzvanici. Uz Orkestar HRM-a nastupile su i neke od naših najpoznatijih klapa.

Istoga dana: Od 14 do 17. rujna u Valbandonu održane su duhovne vježbe za tri Policijske uprave: krapinsko-zagorsku, međimursku i varaždinsku. Na duhovnim vježbama sudjelovalo je trideset djelatnika. Voditelj je bio p. Stjepan Harjač, dekan i policijski kapelan za MUP Zagreb, Sjedište i Ravnateljstvo.

18. 09. 2010.

U hrvatskom Pounju, u Dvoru i Hrvatskoj Dubici, obilježena je 15. obljetnica vojne akcije „Una 95“. Obilježavanje i prigodne komemoracije za poginule branitelje upriličile su Udruga ratnih veterana 2. gardijske brigade „Gromovi“ i Udruga ratnih veterana „Crne mambe“ (1. pb, 2. gbr) te općina Hrvatska Dubica. Obilježavanju su nazočili i članovi Udruge ratnih veterana 1. gardijske brigade „Tigrovi“ i predsjednik HVIDR-e Grada Zagreba, umirovljeni pukovnik Mirko Ljubičić.

Na spomen-obilježjima poginulim braniteljima ovih postrojbi u Dvoru i u Hrvatskoj Dubici vijence i svijeće su položili članovi obitelji poginulih, branitelji i predstavnici navedenih udruga, izaslanstvo Sisačko-moslavačke županije na čelu s umirovljenim pukovnikom Ivicom Pandžom „Orkanom“, izaslanik Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Andrija Kolobarić, zamjenik načelnika općine Dvor Franjo Juranović, a u Hrvatskoj Dubici načelnik općine Matija Mikulić. Prigodnim govorima obratili su se predsjednik URV 2. gbr „Gromovi“, umirovljeni brigadir i ratni načelnik stožera 2. gbr Mile Krišto, a u Hrvatskoj Dubici načelnik općine Matija Mikulić. Prigodne molitve i blagoslove predvodio je petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić, kao i misu za poginule branitelje u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Hrvatskoj Dubici.

Obilježavanju, komemoracijama i svetoj misi nazočili su i zapovjednici postrojbi koje čuvaju uspomenu na ime i tradiciju ovih dviju legendarnih ratnih gardijskih brigada, pukovnik Ljubomir Udiljak, zapovjednik 1. mb „Tigrovi“ i Igor Gojmerac, dozapovjednik 2. mb „Gromovi“ Gardijske motorizirane brigade HKoV-a.

21. 09. 2010.

U Policijskoj upravi bjelovarsko-bilogorskoj obilježen je Dan policije i proslavljen Dan policijske kapelanije Sv. Mateja apostola. Svečanost je započela polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća ispred spomen-obilježja poginulim policajcima, a nastavljena je sv. misom u katedrali sv. Terezije Avilske u Bjelovaru, koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac.

S obzirom da je ovo prva proslava dana mlade policijske kapelanije u PU bjelovarsko-bilogorskoj su pokazali osobitu zahvalnost biskupu Jezerincu što ih je počastio svojim dolaskom.

Istoga dana: Uoči Dana policije i blagdana svetog Mihaela, djelatnicima Policijske uprave karlovačke o. Dario Tokić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu održao je prigodno duhovno predavanje o temi "Zablude kod oprastanja". Predavanju je, uz djelatnike Policijske uprave karlovačke predvođene načelnikom Josipom Čelićem, nazočio i vojni kapelan i dekan Karlovačkog vojnog dekanata preč. Andrija Marakač.

23. 09. 2010.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac susreo se u Vojnom ordinarijatu s brigadirom Brianom R. Van Sickleom, kapelanom i zapovjednikom američkih vojnih kapelana za U.S. European Command.

24. 09. 2010.

Zajedno s djelatnicima Vojno-obavještajne bojne HKoV-a, vojni kapelan fra Marijan Jelušić sudjelovao je u hodnji na Klek (krajnji sjeveroistočni greben Velike Kapele visok 1182 m), gdje su u prirodnom ambijentu slavili svetu misu.

25. 09. 2010.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je tradicionalno hodočašće hrvatskih djevojaka i mladića iz svih krajeva Švicarske. Na hodočašću je sudjelovalo oko 1500 mladih koji su podrijetlom iz svih krajeva Bosne i Hercegovine i Hrvatske. Nakon križnog puta slavljena je svečana sveta misa. Mladi su vrlo pažljivo slušali biskupove poruke o njihovom osobnom, kršćanskom i nacionalnom angažmanu u suvremenom svijetu, a sami su, predvođeni VIS-om i zborom mladih "Druga obala" koje vodi fra Šimun Šito Ćorić, oduševili sve, pa i biskupa, kako je sam istaknuo.

26. 09. 2010.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac slavio je svetu misu za hrvatske iseljenike u centralnoj Švicarskoj misiji Solothurn koju vodi fra Šimun Šito Ćorić, koji je nacionalni koordinator Hrvatskih katoličkih misija u Švicarskoj. U Švicarskoj živi oko stotinu tisuća Hrvata i njihovih potomaka, jer tu se rađa već 3. generacija iseljenih Hrvata. U zemlji je 12 katoličkih misija. Nakon sv. mise biskup je održao prigodno predavanje o Vojnom dušobrižništvu među hrvatskom vojskom i policijom.

27. 09. 2010.

Policijska uprava sisačko-moslavačka obilježila je 27. rujna svoj dan. Obilježavanje je počelo okupljanjem u bazi interventne policije na Viktorovcu. Na početku programa načelnik uprave Marko Rašić pozdravio je sve prisutne, a nakon pozdravnog govora uslijedila je dodjela pohvalnica najzaslužnijim pripadnicima postaja iz ove županije.

Obilježavanje je nastavljeno polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća ispred središnjeg križa na gradskom groblju „Viktorovac“ i prigodnom molitvom koju je predvodio vojni kapelan don Milenko Majić.

U sisačkoj katedrali svetu misu predvodio je sisački biskup mons. Vlado Košić u koncelebraciji s vojnim kapelanom don Milenom Majićem, policijskim kapelanom Policijske uprave bjelovarsko-bilogorske vlč. Damirom Vrabecom, te vlč. Koretićem, župnikom sisačke župe „Pohoda Blažene Djevice Marije“ i katedralnim župnikom vlč. Antunom Senteom. Na početku mise biskup je pozdravio sve prisutne te ih pozvao na molitvu za poginule, umrle i nestale policajce.

Na sam blagdan sv. Mihaela vojni kapelan je predvodio svetu misu u petrinjskoj crkvi sv. Lovre uz suslavitelje petrinjskog župnika vlč. Maria Miglesa i župnika župe Gora vlč. Pašku Glasnovića na kojoj su sudjelovali djelatnici policijske postaje Petrinja na čelu s načelnikom postaje Nikicom Batinovićem. Prije mise na petrinjskom groblju „Sv. Benedikt“ položeni su vijenci i zapaljene svijeće za poginule redarstvenike ove policijske postaje.

Istoga dana: U povodu Dana policije koji se slavi uz blagdan sv. Mihovila, zaštitnika policije, u crkvi Svetog Križa u Kašteletu Ivana Meštrovića u Splitu, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić predvodio je misno slavlje za djelatnike Policijske uprave splitsko-dalmatinske i za članove obitelji poginulih branitelja i policajaca u Domovinskom ratu. U koncelebraciji su bili franjevci iz župe, kapelan Policijske uprave don Stjepan Lončar, vojni kapelan HRM-a don Branimir Projić i ostali svećenici.

Prije mise djelatnici PU u atriju zgrade Policijske uprave u Splitu položili su vijenac i upalili svijeće na spomen-obilježju, pokraj vitraja s likom sv. Mihovila posvećenom poginulim policajcima u Domovinskom ratu. Nakon euharistijskoga slavlja u prostoru Muzeja Hrvatskih arheoloških spomenika upriličena je svečana akademija, kao i dodjela priznanja zaslužnim policijskim službenicima.

28. 09. 2010.

U novoosnovanoj kapelaniji "Majke Božje Kamenitih vrata" u Petrinjskoj 20 u Zagrebu uveden je u službu policijski kapelan za PU zagrebačku vlč. David Klarić.

Istoga dana: U prigodi Dana policije, koji se slavi uz blagdan njihova nebeskog zaštitnika sv. Mihaela arkandela, varaždinski biskup Josip Mrzljak predvodio je misno slavlje u katedrali Uznesenja BDM u Varaždinu. S biskupom je suslavilo više svećenika, među kojima i policijski kapelan

u PU varaždinskoj vlč. Ivica Horvat. U misi su sudjelovali čelnici i djelatnici Policijske uprave varaždinske te članovi obitelji redarstvenika koji su svoje živote položili u Domovinskom ratu.

U propovijedi je biskup Mrzljak podsjetio kako hrvatska riječ redarstvenik dobro označava službu koju djelatnik policije obavlja, a to je čuvanje reda i mira. U tome provodi zemaljske propise i zakone koje donose državne i lokalne vlasti, rekao je biskup dodavši da sve države svijeta donose razne zemaljske zakone, a oko njihovih odredbi pokušavaju se dogovoriti razne strane. No, gdje je temeljna i glavna točka u kojoj izvorište imaju svi zakoni i propisi, upitao je biskup te ustvrdio kako je ključno pitanje mogu li ljudi svoje zemaljske zakone, koji su svakako potrebni, uskladiti s Božjim zakonima. Potaknuo je okupljene i na promišljanje o svetom Mihaelu koji se za dobro borio protiv zla te da budu svjesni da će dobro na kraju uvijek pobijediti, ali je čovjek pozvan dati prinos toj borbi i trajno pokušavati biti na strani dobra, a ne zla. Pozvao je okupljene da u svom životu budu na onoj strani koju je izabrao i sveti Mihael, na Božjoj strani, te da dobrotu, ljubav, pravdu i mir čuvaju i ugrađuju u svakodnevni život. Potaknuo je okupljene da mole kako bi živjeli u slozi, te da ih sveti Mihael u tome pomaže i zagovara.

Položeni su vijenci na spomen-obilježje stradalima u Domovinskom ratu na varaždinskom groblju, te u spomen-sobi i kod spomen-panoa Policijske uprave varaždinske, a u koncertnoj dvorani HNK u Varaždinu održana je svečana akademija.

Istoga dana: I ove je godine zajednica vjernika katolika u Policijskoj kapelaniji Sv. Mihovila arkanđela sa sjedištem u Policijskoj akademiji, slaveći svetu misu, proslavila blagdan svoga nebeskog zaštitnika, te obilježila Dan policije. Sedamdesetak članova zbora sastavljenog od polaznika tečaja, pod ravnanjem gospođe Nevenke Pavleković, pjevanjem liturgijskih pjesama pridonijelo je ljepoti euharistijskog slavlja, kojega je predvodio vlč. Damir Vrabec, policijski kapelan u PU bjelovarsko-bilogorskoj. Sveta misa prikazana je za poginule branitelje te djelatnike MUP-a koji su svoj život darovali u službi dobra. Molili su i za sadašnje djelatnike, kao i za one koji se na časnu službu hrvatskog policajca tek spremaju.

Vlč. Damir je u propovijedi istaknuo da je za zaštitnika hrvatske policije izabran sv. Mihael baš stoga jer je borac protiv svakog zla, pa je kao takav i nama uzor u mukotrpnj borbi za ono što je Božje. Naglasio je i da "ako želite preobraziti svijet, ako hoćete pobijediti nasilje, ako hoćete da nastane nova kvaliteta odnosa među ljudima birajte načine kako se oduprijeti zlu i prepustite

se vođenju Duha Božjega. Naš Bog nije nasilnik i nikoga na ništa ne prisiljava, računa na našu slobodu, na našu dobru volju, što je povezano s pitanjem odgovornosti za vlastite postupke. Oni koje vodi Duh Božji misle misli mira i ljubavi te idu za tim da se sva neprijateljstva prevladaju ljubavlju."

Propovjednik je završio pozivom da se za zagovor obratimo zaštitniku sv. Mihaelu da nas podupre kako bismo mogli biti "sinovi svjetla" pa da svi koji nas budu sretali u nama prepoznaju ljude mira i evanđeoske ljubavi.

Istoga dana: U katedrali sv. Vida u Rijeci slavljena je središnja sveta misa za PU primorsko-goransku uz blagdan zaštitnika policije sv. Mihaela kao i za sve poginule hrvatske branitelje ove županije. Misu je predvodio dušobrižnik za policiju p. Mirko Vukoja uz fra Lucija Jageca, gvardijana franjevačkog samostana na Trsatu. Na svetoj misi bili su nazočni načelnik PU Tomislav Dizdar s djelatnicima, članovi udruga proizašli iz Domovinskog rata te članovi njihovih obitelji.

29. 09. 2010.

U nazočnosti načelnika stožera 93. zrakoplovne baze brigadira Darka Brajkovića, zapovjednika postrojbi, umirovljenih djelatnika, predstavnika Udruga iz Domovinskog rata i djelatnika OS RH u vojarni Zemunik obilježen je Dan kapelanije "Svetog Gabrijela arkanđela". Svetu misu predvodio je kapelan "Svetog Nikole biskupa" iz Pomorske baze Split fr Jozo Mravak u koncelebraciji don Branimira Projića, vršitelja dužnosti kapelanije "Svetog Gabrijela arkanđela", te župnika iz župa Zadarske nadbiskupije.

Misno slavlje uveličao je župni zbor iz Radovina koji je starohrvatskim narodnim napjevima zadarskog kraja približio bogatu baštinu crkvenog pjevanja.

Istoga dana: Na blagdan zaštitnika policije sv. Mihaela u PU primorsko-goranskoj u znak sjećanja i zahvalnosti, zamjenik načelnika Branimir Liker sa suradnicima kao i predstavnici udruga udovica i roditelja Domovinskog rata, zapalili su svijeće i položili cvijeće kod spomen-obilježja ispred Policijske uprave, kipa sv. Mihaela i ploče s imenima poginulih policajaca u Domovinskom ratu. Dušobrižnik za PU primorsko-goransku p. Mirko Vukoja predvodio je molitvu za poginule branitelje, njihove obitelji i za domovinu. Istog dana, u katedrali Uznesenja BDM u Krku, slavljena je sveta misa za policijsku postaju i policiju zračne luke na Krku.

Dušobrižniku su se pridružili Robert Zubović, župnik Krka i dekan Krčkog dekanata i mons. Ivan Jurasić, prethodnik sadašnjem dušobrižniku, danas u mirovini.

U slavljenju svete mise sudjelovali su: Ivan Katalinić, načelnik Policijske postaje Krk s ostalim djelatnicima postaje te Darijo Vasilić, gradonačelnik grada Krka sa svojim suradnicima.

Istoga dana: Na Dan policije u Petrinji u župnoj crkvi Svetog Lovre slavljena je sveta misa zadušnica za sve poginule i nestale policajce. Uz župnike Maria Miglesa i don Paška Glasnovića, svetu misu je predvodio don Milenko Majić, kapelan Vojne kapelanije „Sv. Ilije proroka“.

Don Milenko je u svojoj propovijedi naglasio policajcima kako su njihove kolege bile preteče nastanku Zbora narodne garde, a kasnije i Hrvatske vojske, te kako su prihvatili veliku odgovornost. „Na svima nama je i danas velika odgovornost. Branitelji su se uhvatili u otvorenu borbu sa zlom i to su zlo pobijedili. I mi se moramo upustiti u otvoreni sukob s prikrivenim zlom i raditi na tome da ga uništimo. Njihova žrtva je temelj naše slobode i domovine“, istaknuo je don Milenko.

Nikica Batinović, načelnik Policijske postaje Petrinja, zahvalio je gradu Petrinji, svim institucijama i medijima na korektnoj suradnji. Istaknuo je kao vrijednu činjenicu to da se Dan policije obilježava u sklopu „Dana sjećanja“, u sklopu kojih se svake godine polaganjem vijenaca i svetom misom zadušnicom prisjećamo poginulih vojnika i policajaca, među kojima je prvi bio Ivica Mrazovac, stradao 1. rujna 1991. godine.

Gradonačelnik Željko Nenadić je istaknuo kako su obilježavanjem Dana policije okončani ovogodišnji „Dani sjećanja“ na poginule, nestale i umrle hrvatske branitelje i civilne žrtve grada Petrinje u Domovinskom ratu. Rekao je kako su se Petrinja i Petrinjci još jednom na dostojan način prisjetili svih događaja iz rujna 1991. godine i ponovo dokazali da dobro uvijek pobjeđuje zlo.

Istoga dana: Obilježavanje Dana policije i zaštitnika sv. Mihaela počelo je polaganjem vijenaca kod velikog križa na petrinjskom groblju Sv. Benedikt. Počast za deset poginulih policajca Policijske postaje Petrinja i sve poginule i nestale hrvatske policajce odala su brojna izaslanstva: izaslanstvo PU sisačko-moslavačke, PP Petrinja, predstavnici Grada Petrinje, izaslanstvo Državne uprave za zaštitu i spašavanje Sisačko-moslavačke županije, 2. mehanizirana bojna gardijske motorizirane brigade i 1. mehanizirana bojna „Tigrovi“, kao i Logistička pukovnija. Svim umrlim, poginulim i nestalim policajcima počast su odala i izaslanstva Udruge roditelja i djece poginulih hrvatskih branitelja, udovica, HVIDRA-e, dragovoljaca i veterana Domovinskog rata, logoraša i ostali članovi Koordinacije udruga proisteklih iz Domovinskog rata Grada Petrinje. Molitvu kod velikog križa predvodio je don Milenko Majić, vojni kapelan petrinjske kapelanije „Sv. Ilije proroka“.

Istoga dana: Na Hrvatskom vojnom učilištu „Petar Zrinski“ proslavljan je Dan Vojne kapelanije „Sv. Mihovila“ i u službu vojnog kapelana uveden je p. Zoran Vujičić DI. Misno slavlje u kapeli kapelanije predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s v.d. dekanom Zagrebačkog vojnog dekanata p. Antom Vukojom, vojnim kapelanima iz Zagrebačkog vojnog dekanata i drugim svećenicima.

30. 09. 2010.

Povodom blagdana sv. Mihaela u Malom Lošinj dušobrižnik za PU primorsko-goransku slavio je svetu misu u župnoj crkvi uz vlč. Ivana Brnića ml. Na slavlju su nazočili Moris Saganić, načelnik policijske postaje, Josip Gazilj, pomoćnik za policiju, s većim brojem djelatnika postaje kao i zamjenica gradonačelnika Malog Lošinja Ana Kučić sa suradnicima te Anto Nedić, predsjednik Gradskog vijeća.

01. 10. 2010.

U vojarni u Kamenskom proslavljen je Dan roda inženjerije i Dan kapelanije „Sv. Anđela čuvara“. Proslava je započela odavanjem počasti svim poginulim inženjercima na karlovačkom groblju Jamadol. Uz spomenik palim braniteljima položen je vijenac i upaljena svijeća te izrečena prigodna molitva. Nakon svečanog postrojavanja i dodjele pohvala u vojarni slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uz sudjelovanje svećenika iz Karlovca te vojnih kapelana.

Na početku sv. mise svim gostima dobrodošlicu je izrekao zapovjednik Inženjerijske pukovnije brigadir Robert Suntešić. Kratko je podsjetio da su anđeli čuvari, kao zaštitnici, veoma važni inženjercima u njihovom izvršavanju odgovorne zadaće. Na kraju mise svima se zahvalio vlč. Vlado Mandura, vojni kapelan postrojbe. Na svetoj misi pjevao je katedralni zbor mladih iz Siska.

Istoga dana: U sklopu 18. vojno-redarstvenog hodočašća Majci Božjoj u Mariju Bisticu 34 vojnika vjernika Vojne kapelanije „Sv. Ilije proroka“ iz Petrinje, pripadnika 1. mehanizirane bojne „Tigrovi“ i 2. mb. „Gromovi“ Gardijske motorizirane brigade, te 2. satnije veze Pukovnije veze uputili su se na peto pješačko hodočašćenje Majci Božjoj Bistričkoj.

03. 10. 2010.

Tradicionalno hodočašće vojske i policije u nacionalno marijansko svetište u Mariji Bistrici koje organizira Vojna biskupija, Ministarstvo obrane i Ministarstvo unutarnjih poslova, pod zapovjedništvom brigadnog generala Nikole Škunce i zamjenika brigadnog generala Tome Medveda i ove je godine okupilo mnoštvo vjernika iz cijele Hrvatske, a zajedno s pripadnicima hrvatske

vojske i policije, te djelatnicima MORH-a MUP-a, bili su i predstavnici Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, te braniteljskih udruga, pripadnici Hrvatske vatrogasne zajednice i Saveza povijesnih postrojbi HV-a, kao i pripadnici Oružanih snaga Bosne i Hercegovine. Pod raspelom „Ranjenog Isusa“ iz Farkašića, zavjetnim kipom zaštitnice Vojne biskupije u Hrvatskoj Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, zavjetnom bistričkom svijećom i ozračju dvjesto ratnih stjegova MUP-a i OS RH iz Domovinskoga rata hodočašće je predvodio vojni ordinarij Juraj Jezerinac, a u koncelebraciji su bili izaslanici vojnih ordinarijata iz drugih zemalja, među kojima i američki vojni biskup Richard Spencer, ravnatelj Ureda katoličkog dušobrižništva Ministarstva obrane BiH vlč. Tomo Knežević, hrvatski vojni i policijski kapelani, kao i vojni kapelani Oružanih snaga BiH, ravnatelj svetišta vlč. Zlatko Koren i drugi svećenici.

04. 10. 2010.

U kapelici vojarne „Eugen Kvaternik“ u Gospiću služena je sveta misa povodom blagdana sv. Franje, nebeskog zaštitnika gmtbr. Misu je predvodio vojni kapelan i dekan Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata vlč. Andrija Markač u koncelebraciji s vojnim kapelanima: p. Mirkom Vukojom iz Delnica, p. Antom Vukojom iz Zagreba, don Milenkome Majićem iz Petrinje, fra Marijanom Jelušićem iz Ogulina, župnikom župe Uznesenja BDM iz Ogulinskih Oštarija vlč. Antom Luketićem i župnikom župe Navještenja BDM iz Gospića mons. Milom Čančarom.

„Sveti Franjo, Asiški redovnik, nama je svjetionik, zbog onoga što je s velikim žarom činio u svojoj mladosti. Zato su i naši dragi prijatelji i pokojni branitelji znali kome se treba utjecati u zagovor, kome treba na poseban način izručiti sebe, svoje obitelji, svoje prijatelje“, rekao je vlč. Andrija na početku misnog slavlja.

Svojim pjevanjem misu su obogatili članovi VIS Angelus, župe Navještenja BDM iz Gospića.

Kapelica u kojoj je služena sveta misa je dvorana unutar zgrade zapovjedništva koji je za tu svrhu namijenjen još 1997. godine dok je postojala 9. gardijska brigada „Vukovi“. U njoj se nalaze fotografije poginulih pripadnika te postrojbe, a od njenog osnivanja krajem 1992. godine do njenog gašenja početkom 2003. godine poginulo je i umrlo devedesetak pripadnika. Zahvaljujući Vojnom ordinarijatu RH ona je postepeno do ove godine potpuno uređena.

08. 10. 2010.

Na Dan neovisnosti 8. listopada Udruga ratnih veterana 2. gardijske brigade „Gromovi“, podružnica Karlovačke županije, upriličila je obilje-

žavanje Dana neovisnosti i sjećanje na poginule branitelje i vrijeme sudjelovanja 3. pješačke bojne 2. gbr na karlovačko-dugoreškom bojištu 1991. godine. Okupljeni članovi obitelji poginulih branitelja, ratni veterani 2. gbr „Gromovi“, predstavnici Zbora udruga ratnih postrojbi Domovinskog rata Karlovačke županije i predstavnici policije zapalili su svijeće i položili vijence na spomeniku poginulim braniteljima u karlovačkom naselju Turanj. Prigodnu molitvu za poginule branitelje predvodio je bogoslov Vojne biskupije Antonio Mikulić. Svetu misu u župnoj crkvi sv. Vida u Ladvenjaku služio je župnik Petar Repić. Nakon mise u mjesnom domu u Selišću održan je prigodan komemorativni program i druženje gostiju, branitelja i obitelji poginulih pripadnika 2. gardijske brigade.

Istoga dana: Pod geslom „Divne li čovjekove zadaće da moli i voli“ (sv. Ivan Arški) svećenici Vojnog ordinarijata imali su od 5. do 8. listopada sa svojim ordinarijem mons. Jurjem Jezerincem svoje redovite godišnje duhovne vježbe u Splitu. Duhovne vježbe predvodio je hvarsko-bračkoviški biskup Slobodan Štambuk.

13. 10. 2010.

Svetim misnim slavljem u crkvi Bl. Alojzija Stepinca u Kućinić Selu u Ogulinu 13. listopada proslavljena je 10. obljetnica osnutka Vojno-obavještajne bojne HKoV. U uvodnom pozdravu, zapovjednik VOb HKoV pukovnik Perica Turalića zahvalio je vojnom biskupu mons. Jurju Jezerincu na dolasku te je zamolio Božji blagoslov za sve vojnike, dočasnike i časnike, pripadnike postrojbe, za njihov rad i sigurnost, kako u domovini tako i u misijama u svijetu. Sveto misno slavlje predvodio je vojni ordinarij u koncelebraciji s ogulinskim župnikom i dekanom mons. Tomislavom Rogićem, vojnim kapelanom vlč. Andrijom Markačem, župnikom župe i voditeljem svetišta „Majke Božje od Čudesa“ u Ogulinskim Oštarijama vlč. Antom Luketićem i mjesnim župnikom i vojnim kapelanom VK „Sv. Petra i Pavla apostola“ fra Marijanom Jelušićem. Na misnom slavlju sudjelovali su djelatnici VOb HKoV zajedno sa svojim zapovjednikom, te županom Karlovačke županije Ivanom Vučićem, gradonačelnikom Grada Ogulina Nikolom Magdićem, dogradonačelnikom Tonetom Radočajem, kao i predstavnicima ostalih civilnih struktura i župljanima Grada Ogulina.

15. 10. 2010.

Međunarodna vojna organizacija C.I.P. (Konferencija međunarodnog vojnog hodočašća) koja okuplja 16 zemalja stalnih članica i 50 zemalja pridruženih članica održana je od 11. do 15. listopada u mjestu Moussy-le-Vieux kod Pariza.

Ispred Republike Hrvatske na konferenciji su sudjelovali načelnik Odjela MORH-a za potporu Vojnom ordinarijatu bojnič Petar Klarić, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak, osobni tajnik vojnog ordinarija Marinko Nikolić i suradnica Vojne biskupije č. s. Mari-Ana Kustura.

Istoga dana: Od 12.-15. listopada u Valbandonu održane su duhovne vježbe za PU koprivničko-križevačku i PU bjelovarsku-bilogorsku. Na duhovnim vježbama sudjelovalo je dvadeset i šest djelatnika. Voditelj duhovnih vježbi bio je novoimenovani policijski kapelan za PU istarsku vlč. Ivan Borić, župnik župe Krista Spasitelja u Puli, uz pomoć pomoćnika kapelana Branka Mustapića.

16. 10. 2010.

Oko dvije tisuće hodočasnika iz cijele Hrvatske okupilo se 16. listopada u svetištu Majke Božje Bistričke u Mariji Bistrici kako bi sudjelovali na hodočašću hrvatskih branitelja i članova njihovih obitelji, koje organizira Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti u suradnji s udrugama iz Domovinskog rata i Vojnim ordinarijatom u RH. Misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Okupljene hodočasnike pozdravio je ministar obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Tomislav Ivić. U ime domaćina hodočasnike je pozdravio rektor svetišta vlč. Zlatko Koren. Ovo je deseto hodočašće hrvatskih branitelja i članova njihovih obitelji u marijanska svetišta u Republici Hrvatskoj, a treće u svetištu Majke Božje Bistričke, gdje su hrvatski branitelji i članovi njihovih obitelji hodočastili 2003. i 2008. godine.

Istoga dana: Udruge ratnih veterana 2. gbr "Gromovi" i "Crne mambe", predstavnici braniteljskih udruga iz Sisačko-moslavačke županije, predstavnici gradskih i županijskih vlasti te brojni branitelji i obitelji poginulih branitelja položili su vijence i zapalili svijeće na petrinjskom spomeniku poginulim braniteljima. Blagoslov i molitvu vodio je petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić. Nakon polaganja vijenaca don Milenko Majić služio je svetu misu u vojnoj kapeli svetog Ilije proroka u petrinjskoj vojarni "Pukovnik Predrag Matanović". Potom su na spomen-obilježjima poginulim pripadnicima 2. gardijske brigade u Gori, Glinskoj Poljani, i mjesnom groblju u Novom Farkašiću položeni vijenci i zapaljene svijeće, a molitve je predvodio kapelan Majić.

Nekoliko desetaka pripadnika 1. pješačke bojne "Crne mambe" 2. gardijske brigade "Gromovi" i domaćih branitelja prije 19 godina, 17. i 18. listopada 1991. godine, u Novom Farkašiću zausta-

vilo je daleko nadmoćnije neprijatelja. U toj bitci poginulo je troje hrabrih pripadnika "Gromova". U sjećanje na taj događaj Sisačko-moslavačka županija odredila je 18. listopada za Dan branitelja županije.

18. 10. 2010.

Dekretom vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca u Šibeniku je na blagdan sv. Luke utemeljena policijska kapelanija "Sveti Luka evanđelista" koja će pastoralno skrbiti o djelatnicima Šibensko-kninske policijske uprave. Svečanu euharistiju u memorijalnoj zavjetnoj kapeli 113. šibenske brigade predvodio je biskup Jezerinac. Njome je novoimenovani kapelan, svećenik Šibenske biskupije, don Darko Poljak uveden u službu.

21. 10. 2010.

Za pripadnike MORH-a i GS OS RH od 18.-21. listopada održane su duhovne vježbe u Splitu. Na njima su sudjelovale tri kapelanije: VK "Gospe Snježne", VK "Sv. Antuna Padovanskog" i bojna NBKO iz Dugog Sela te VK "Sv. Nikole Tavelića". Sudjelovalo je dvadeset i troje pripadnika. Duhovne vježbe vodio je kapelan iz BSD Delnice i dušobrižnik za primorsko-goransku upravu pater Mirko Vukoja.

Drugog dana duhovnih vježbi pridružile su im se još dvije skupine pripadnika koji su u isto vrijeme imali duhovne vježbe u Splitu. Jednu skupinu sačinjavali su pripadnici VK "Blaženog Ivana Merza" i VK "Sv. Obitelji" koju je predvodio vojni kapelan MORH-a i GS OS RH pater Ante Vukoja. Treću skupinu sačinjavali su pripadnici VK "Sv. Ivana Krstitelja" koju je predvodio policijski kapelan iz PU zagrebačke vlč. David Klarić. Sve tri skupine istog su dana otišle u nacionalno svetište Gospe Lurdске u Vepric kraj Makarske gdje je održana pobožnost križnog puta, pokorničko bogoslužje i slavljen sveta misa. Posljednjeg dana duhovnih vježbi posjetili su crkvu Hrvatskih mučenika u Udbini.

22. 10. 2010.

U vojarni "Bosut" u Vinkovcima u zapovjedništvu GOMBR-e, obilježen je Dan Vojne kapelanije "Kraljice sv. krunice i sv. Ivana Kapistrana". Obilježavanju Dana nazočili su zapovjednik GOMBR-e brigadni general Mladen Mikolčević sa zapovjednicima i stožerom brigade. Svečano misno slavlje predvodio je vojni ordinarij Juraj Jezerinac zajedno sa vojnim kapelanom vlč. Alojzom Kovačekom, te vinkovačkim dekanom mons. Tadijom Pranjićem i gostujućim vojnim i policijskim kapelanima. Na misi je podijeljen sakrament krsta maloj Luciji, najmlađem od četvero djece brigadnog generala Mikolčevića.

Istoga dana: Proslava Dana Dočasničke škole u VK Sv. Sebastijana u Đakovu započela je svetom misom u kapeli vojne kapelanije koju je predvodio kapelan p. Dragan Majić.

Na svetoj misi nazočili su zapovjednici: pk Zdenko Šakota, zapovjednik DŠ, pk Zlatko Radočaj, zapovjednik vojarne "Dračice", pk Imre Horvat iz EI-a te st Antun Perić iz Opslužništva vojarne uz druge visoke časnike, dočasnike i polaznike škole. Nakon sv. mise položeni su vijenci na grob Tihomira Klobučara uz nazočnost njegovih roditelja. Na polaganju vijenaca okupljenim vojnicima obratio se kapelan. Uslijedila je akademija na kojoj su podijeljene nagrade i unapređenja.

23. 10. 2010.

Pod vodstvom Ureda katoličkog dušobrižništva Ministarstva obrane BiH vjernici-katolici djelatnici Ministarstva obrane BiH i pripadnici Oružanih snaga BiH, policajci na svim razinama Federacije BiH, djelatnici Granične policije, Državne agencije za istrage i zaštitu, Obavještajno-sigurnosne agencije, Sudske policije Vrhovnog suda Federacije BiH i Zatvorske policije Federalnog ministarstva pravde u velikom su broju molitveno pohodili Bobovac. Na Bobovac su, predvođenim svojim vojnim kapelanima, došli i vojnici iz međunarodnih snaga iz Austrije, Njemačke, Italije i Mađarske koji djeluju u Bosni i Hercegovini. Ovogodišnjem molitvenom pohodu Bobovcu nazočila je delegacija Vojnog ordinarijata Republike Hrvatske na čelu s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, vojnim kapelanima Antom Mihaljevićem i Vladislavom Mandurom. Nazočila je i zamjenica ministra obrane Marina Pendeš te zamjenik predsjednika Zastupničkog doma BiH Niko Lozančić. Velik broj raznih crkvenih, civilnih, društvenih, političkih, kulturnih i drugih ustanova hrvatskoga naroda kako iz tuzemstva tako i inozemstva bio je na Bobovcu.

Misnom slavlju, uz koncelebraciju i propovijed kardinala Vinka Puljića, ravnatelja Ureda katoličkog dušobrižništva MO BiH vlč. Tome Kneževića, vojnih kapelana OS BiH, predsjedao je biskup Jezerinac.

Istoga dana: U kapeli Vojnog ordinarijata vjenčali su se Krešimir Kovačićek i Anita Mikolić, djelatnici MUP-a iz Sjedišta i Ravnateljstva, policijske kapelanije "Sv. Mihaela arkandela". Vjenčao ih je p. Nikolaj Martinjak DI.

28. 10. 2010.

Od 25.-28. listopada u Splitu su održane duhovne vježbe za djelatnike OS RH. Na njima su sudjelovali i vjernici vojne kapelanije "Sv. Petra i Pavla apostola" iz Vojno-obavještajne bojne HKoV-a iz Ogulina. Duhovne vježbe je vodio pater Zoran Vujičić, vojni kapelan kapelanije "Sv. Mihaela

Arkandela" sa HVU "Petar Zrinski" iz Zagreba. Pater Zoran prisutne je upoznao sa značajem i važnošću duhovnih vježbi. Kao što se priroda obnavlja kroz svoj godišnji ciklus tako bi bilo dobro da se i mi povremeno obnovimo. I sam Isus kaže: "Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto, i otpočinite malo" (Mk 6, 31).

Istoga dana: Vjernici Vojne kapelanije „Sv. Ilije proroka“ iz Petrinje, pripadnici 1. mehanizirane bojne "Tigrovi" gardijske motorizirane brigade i pripadnici Logističke pukovnije, zajedno sa svojim vojnim kapelanom don Milenkom Majićem sudjelovali su od 25.-28. listopada na duhovnim vježbama u vojnom hotelu u Kuparima. Voditelj duhovnih vježbi bio je vlč. Vladislav Mandura, vojni kapelan Inženjerijske pukovnije. Tema je bila Crkva.

U utorak, prvoga dana i četvrtak, zadnjega, polaznici su slavili svete mise u župnoj crkvi sv. Marije Magdalene u obližnjoj Mandaljeni, u Župi dubrovačkoj, a u srijedu u župnoj crkvi sv. Ane u Gornjem Brgatu. Prije mise na Brgatu sudionici duhovnih vježbi odali su počast poginulim braniteljima upalivši svijeću i pomolivši se na spomen-obilježju poginulim braniteljima, pripadnicima 2. gardijske brigade "Gromovi", poginulim na dubrovačkom bojištu 1992. godine. Molitvu za poginule branitelje predvodio je kapelan Majić. U srijedu poslijepodne polaznici su obišli poluotok Prevlaku, najjužniji dio Hrvatske, Konavle i grad Dubrovnik.

29. 10. 2010.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s policijskim i vojnim kapelanima u crkvi sv. Jurja u Đurđevcu uveo je vlč. Ozrena Bizeka u službu policijskog kapelana u kapelaniji "Sv. Marka Križevčanina" u PU koprivničko-križevačkoj. Prije početka svete mise pročitani su dekreti o osnivanju kapelanije "Sv. Marko Križevčanin" i dekret o imenovanju vlč. Bizeka.

Istoga dana: Počast svim poginulim hrvatskim braniteljima u Domovinskom ratu i umrlim sugrađanima odalo je polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća kod središnjeg križa zajedničko izaslanstvo MORH-a i MUP-a, Državne uprave za zaštitu i spašavanje, Grada Požege, Požeško-slavonske županije, braniteljskih udruga i političkih stranaka. Molitvu je predvodio vojni kapelan vojne kapelanije "Sveti Ivan Krstitelj" iz Požege vlč. Željko Volarić.

Istoga dana: Na blagdan Svih svetih i Dušni dan u Vojnoj kapelaniji "Sv. Martina" u Delnicama slavljena je zajednička euharistija za Bojnu za specijalna djelovanja u spomen-sobi vojarne. Istim povodom dušobrižnik Policijske uprave primorsko-goranske p. Mirko Vukoja predvodio

je molitvu pri polaganju vijenaca najprije u Upravi u Rijeci, a potom u državnom protokolu u Aleji branitelja na gradskom groblju na Drenovi.

31. 10. 2010.

U župnoj crkvi Svih svetih u Sesvetama na uočnicu svetkovine Svih svetih, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje bdijenja. Na početku slavlja pozdravio je okupljene vjernike, a u propovijedi istaknuo značenje blagdana Svih svetih, na koji slavimo nebesku i zemaljsku Crkvu, tj. sve one koji su živjeli ovaj naš zemaljski život, koji su prekoračili prag smrti i našli se dostojni vječnoga života.

02. 11. 2010.

Misu u središnjoj crkvi sv. Euzebija i Poliona predvodio je vojni kapelan Alojz Kovaček. Koncelebrirao je domaći župni vikar Ivan Blaževac. Sudjelovali su roditelji poginulih branitelja, rodbina, prijatelji, redovnice, djeca iz dječjeg vrtića Služavki Malog Isusa, zamjenik župana Vukovarsko-srijemske županije Mato Golubičić, predsjednik Županijske skupštine Antun Toni Žagar, zapovjednik Gardijsko-oklopno-mehanizirane brigade brigadni general Mladen Mikolčević te predstavnici vojske i policije.

Istoga dana: U kapeli Vojnog ordinarijata na Dušni dan, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelecijaciji s generalnim vikarom Vojnog ordinarijata mons. Josipom Šantićem i vojnim kapelanima predvodio je euharistijsko slavlje za sve vjerne mrtve poginule u Domovinskom ratu.

04. 11. 2010.

Uz svetkovinu Svih svetih i Dušni dan u katedrali sv. Vida u Rijeci služena je sv. misa za poginule branitelje u Domovinskom ratu, poginule djelatnike Policijske uprave primorsko-goranske te članove njihove obitelji. Prije sv. mise omogućen je sakrament pomirenja. Sv. misu je služio kapelan za BSD-e i dušobrižnik za Policijsku upravu primorsko-goransku p. Mirko Vukoja.

Istoga dana: U organizaciji Udruge "Tigar 90/91 Rakitje" i Udruge ratnih veterana 1. gbr "Tigrovi", prvog dana proslave 20. obljetnice osnutka 1. gardijske brigade "Tigrova" u zagrebačkoj katedrali je slavljena sveta misa za 364 poginulih pripadnika "Tigrova". Misu je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelecijaciji s biskupskim vikarom za pastoral o. Jakovom Mamićem i vojnim kapelanima. Uz načelnika Glavnog stožera RH generala zbora Josipa Lucića i druge aktivne i umirovljene generale misi su nazočili umirovljeni i aktivni gardisti.

05. 11. 2010.

U Požegi je vojni kapelan vlč. Slavko Rajič pripadnike sastavnice ZzP-a za MVO (garnizonski

OMLT, ANA – škola logistike i NEP) upoznao s poviješću Afganistana, islamom i dosadašnjim iskustvima međureligijskog dijaloga. Posebno je istaknuo da im glavni motiv odlaska u mirovne vojne operacije bude to da tamo idu kao graditelji mira, te da naša nazočnost u Afganistanu potiče u nama solidarnost prema tim ljudima. Euharistijskim slavljem koje je predvodio uz koncelecijaciju vojnog kapelana iz Požege vlč. Željka Volarića završio je susret s pripadnicima sastavnice ZzP-a za MVO.

Istoga dana: U vojarni "Eugen Kvaternik" u Gospiću obilježena je 18. obljetnica osnivanja 9. gardijske brigade "Vukovi". Svečanosti su nazočili načelnik stožera Gardijske motorizirane brigade HKoV-a brigadir Tihomir Kundid, zapovjednici postrojbi i voditelji odsjeka Gardijske motorizirane brigade, te bivši zapovjednici 9. gardijske brigade.

Načelnik Kundid u svom obraćanju nazočnima, istaknuo je doprinos 9. gbr u obrani Republike Hrvatske u Domovinskom ratu, a zapovjednik 1. motorizirane bojne "Vukovi", bojničnik Milan Sabolić govorio je o nastanku i ratnom putu 9. gbr.

Po završetku svečanosti u vojarni "Eugen Kvaternik" u Gospiću slavljena je sveta misa u kapelici sv. Franje Asiškog koju je služio vlč. Stipe Zeba, nakon čega je kod spomen-križa upriličeno polaganje vijenaca i paljenje svijeća za poginule pripadnike 9. gbr "Vukovi". Na svetoj misi koju je predvodio bivši gospički župnik koncelebrirali su vlč. Antun Luketić, bivši gospički vojni kapelan, te sadašnji gospički župnik mons. Mile Čančar.

06. 11. 2010.

Još uvijek u ozračju blagdana Svih svetih, u kasnim večernjim satima, hodočasnička grupa, sastavljena od djelatnika Policijske akademije, Policijske uprave zagrebačke, te djelatnika zaposlenih u ravnateljstvu; predvođenja policijskim kapelanom don Josipom Stanićem i voditeljem Slavom Mandurićem, uputila se u Rim. Stali su najprije u Loretu, marijanskom svetištu u kojem se čuvaju ostatci nazaretske kuće u kojoj je dio svog zemaljskog života proživjela Sveta Obitelj, a zatim, nakon par sati satkanih od molitve i razgledavanja, hodočasnici su nastavili put u ishodište i središte franjevaštva, mali i mirni gradić Asiz.

Sutradan su sudjelovali u generalnoj audijenciji s papom Benediktom XVI., a zatim su uslijedili posjeti zanimljivostima vječnoga grada. Posjetili su Kapitol, Venecijanski i Španjolski trg, Fontanu di Trevi, kao i velika i za kršćane sveta mjesta: Sveti Pavao izvan zidina, Sveti Petar u okovima s Mojsijem i Klovićem, Ara coelli s Katarinom Ko-

sačom i Sveti Jeronim u kojem su tog dana slavili svetu misu.

Trećeg dana hodočastili su u Montecassino, na grob sv. Benedikta, a nakon njega na Pompeje.

Zadnjeg dana pohodili su najprije Svete stube kojima je prošao Isus noseći križ na Kalvariju. Gotovo su svi hodočasnici, kako je jedino i moguće, na koljenima moleći prošli tim stubama. Zatim su pošli do najveće i najstarije krstionice na svijetu i bazilike Svetog Ivana, kojoj krstionica i pripada. Potom su otišli do Katakombi sv. Kalista. U popodnevnim satima obišli su baziliku Svetog Petra te se pomolili na grobu Ivana Pavla II. i svetoga Petra.

Na povratku u domovinu, u jutarnjim satima svratili su u Orvieto, a popodne u Padovu, u posjet svetom Leopoldu Bogdanu Mandiću.

08. 11. 2010.

U vojarni "Drgomalj" u Delnicama obilježen je Dan Vojne kapelanije „Sv. Martina Tourskog“ te ujedno i spomendan na 74 poginula pripadnika specijalnih postrojbi GS OS RH, Ministarstva obrane i 1. HG Zdruga. Iz tih postrojbi izrasla je današnja Bojna za specijalna djelovanja. Svečanosti je nazočio državni tajnik Ministarstva branitelja, obitelji i međugeneracijske solidarnosti Zoran Komar, roditelji, udovice i djeca poginulih branitelja, udruge proizišle iz Domovinskog rata, pripadnici MUP-a, bivši pripadnici postrojbe, kapelani iz Karlovačkog dekanata te predstavnici lokalne uprave i samouprave s područja Primorsko-goranske županije.

Proslava je započela svetom misom u župnoj crkvi Sv. Ivana Krstitelja u Delnicama, koju je predvodio vlč. Ante Mihaljević, dekan Osječkog vojnog dekanata.

Vijence za poginule pripadnika specijalnih postrojbi kod spomen-križa položili su Zoran Komar, zapovjednik Bojne za specijalna djelovanja brigadir Nikola Županić, članovi obitelji i rodbina poginulih branitelja te predstavnici udruga proizišlih iz Domovinskog rata.

Istoga dana: Ministar obrane Branko Vukelić i zamjenik zapovjednika HKoV-a brigadni general Zvonko Peternel u ime MORH-a i OS RH nazočili su obilježavanju 19. obljetnice pogibije sedamnaestorice pripadnika 129. brigade HV-a u mjestu Draganički Mrzljaki kod Karlovca. Obilježavanju su nazočili bivši pripadnici brigade iz Udruge branitelja 129. brigade i drugih udruga proizašlih iz Domovinskog rata, članovi obitelji i prijatelji poginulih, MUP-a, lokalne uprave i samouprave, hrvatskih povijesnih postrojbi i drugih. Ovim povodom slavljena je misa zadušnica u mjesnoj kapeli Svetog Križa. Misu je predvodio vojni kapelan vlč. Andrija Markač u koncelebra-

ciji sa župnikom iz Draganića Stjepanom Prugo-večkim.

Nakon svete misu izaslanstva su položila vijence i upalila svijeće na spomen-križu podignutom na mjestu tragedije.

09. 11. 2010.

Na poziv vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca u sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je sastanak Zbora savjetnika i dekana Vojnog ordinarijata u RH. U Vojnom ordinarijatu u pastoralnom smislu djeluje pet dekanata: Karlovački, Osječki, Splitski, Zagrebački i Policijski dekanat. Tema sastanka bila je duhovno-pastoralna situacija u vojnim i policijskim kapelanijama te sagledavanje stanja i traženje prikladnih putova za daljnje djelovanje. Koordinator sastanka bio je biskupski vikar za pastoral o. Jakov Mamić.

10. 11. 2010.

Na 19. obljetnicu osnutka slavne požeške 123. brigade predstavnici udruga proisteklih iz Domovinskog rata, vojske, policije i lokalne uprave položili su vijence i zapalili svijeće ispred spomenika poginulim hrvatskim braniteljima na Trgu 123. brigade u Požegi. Vojni kapelan vlč. Željko Volarić predvodio je molitvu i blagoslov ispred spomenika poginulih hrvatskih branitelja.

Istoga dana: Zbor polaznika Policijske akademije, pod glazbenim ravnanjem Nevenke Pavleković, te stručnim vodstvom Željka Renića, pridonio je molitvenom i slavljeničkom ozračju tijekom svete mise kojom je predsjedao don Josip Stanić, policijski kapelan u Policijskoj akademiji. Svetom misom započela je svečana trodnevna priprava za blagdan Svete Mati Slobode, koji se slavi druge nedjelje iza Dušnoga dana. Ove godine je i deseta godišnjica od posvećenja svetišta.

12. 11. 2010.

U Vojno-administrativnom sjedištu MORH-a i GS OS RH u Zagrebu slavljena je sveta misa u prigodi obilježavanja Dana Vojne kapelanije i proslave nebeskog zaštitnika "Sv. Nikole Tavelića". Na misnom slavlju uveden je u službu vojnog kapelana vlč. Željko Savić. Sveto misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s vojnim kapelanima Zagrebačkog i Karlovačkog vojnog dekanata i policijskim kapelanima iz Zagreba.

15. 11. 2010.

U Velikoj Buni vojni biskup mons. Juraj Jezerinac je u koncelebraciji s vojnim kapelanom ZzP-a vlč. Slavkom Rajičem i drugim vojnim kapelanima predvodio svetu misu uz proslavu Dana Zapovjedništva za potporu. Prije sv. mise biskup je, čestitajući Dan Zapovjedništva za potporu i pozdravljajući zapovjednika ZzP-a brigadnog

generala Matu Ostovića i prisutne časnike, dočasnike i vojnike, pozvao da u molitve uključimo poginule branitelje Domovinskog rata.

16. 11. 2010.

Obilježena je devetnaesta godišnjica progonstva Slunjana sa svojih ognjišta. Stoga su izaslanstva gradskih struktura, policijske postaje, Vojnog poligona, braniteljskih udruga, obitelji i prijatelji poginulih branitelja, te ostali stanovnici grada Slunja i okolice položili vijence i cvijeće, te zapalili svijeće na spomen-obilježju poginulim i nestalim hrvatskim braniteljima iz Domovinskog rata, na spomen-obilježje poginulim policajcima u središtu grada, i na otkrivanju spomen-obilježja poginulom policajcu Nikoli Hodaku u Drežničkom Selištu. Molitvu je vodio dekan Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata u RH i vojni kapelan u Zapovjedništvu HkoV iz Karlovca vlč. Andrija Markač.

Sveta misa je služena u župnoj crkvi Presvetog Trojstva. Misu je predvodio župnik i dekan Slunjskog dekanata Gospičko-senjske biskupije mons. Mile Pecić, a koncelebrirali su vlč. Markač, vlč. Petar Bogut, župnik iz Rakovice, don Antonio Čutura, župnik iz Cvitovića, te vlč. Stanko Smiljanić, kapelan iz Ogulina.

17. 11. 2010.

Vojni kapelan ZZP-a vlč. Slavko Rajić predvodio je svetu misu u kapelici 91. zrakoplovne baze na Plesu povodom priprema za odlazak u misiju 17. HRVCON ISAF-a.

Tijekom euharistijskog slavlja posebno je istaknuo da vojnici koji odlaze u mirovne misije idu kao graditelji mira. Okupljenim vojnicima je tijekom homilije pojasnio da odlaze u zemlju koja je drugačija od Europe i Hrvatske i da će se susresti sa velikim siromaštvom i neimaštinom. Apelirao je na okupljene vojnike da budu u svakoj prilici solidarni s ljudima u Afganistanu, ne samo materijalno nego da kršćanski ponizno suosjećaju s afganistanskim narodom.

Na kraju propovjedi je rekao da će nazočnost naših vojnika u Afganistanu biti prigoda predstaviti sebe, svoj narod, svoju državu, svoju Crkvu i vjeru drugim ljudima, drugim narodima.

18. 11. 2010.

Gospićani su obilježili Dan sjećanja na žrtve Domovinskog rata, a posebno na one iz Vukovara, Škabrnje i Gospića. Paljenjem svijeća koje su složene u središtu grada ispred katedrale u obliku Vučedolske golubice – simbolom stradanja i patnje hrvatskog čovjeka u Domovinskom ratu, te križa – simbolom boli i ljubavi, građani grada Gospića, i oni mlađi, i oni stariji htjeli su poslati poruku poštovanja prema onima koji su položili

živote za domovinu i poruku da se njihova žrtva na ovim prostorima ne smije i neće biti zaboravljena. Biskup Mile Bogović predvodio je svetu misu u katedrali.

Istoga dana: Svetim misnim slavljem djelatnici Vojno obavještajne bojne HKoV zajedno s ostalim djelatnicima vojarne "Sv. Petar" iz Ogulina prisjetili su se tragedije ratnog stradanja grada heroja Vukovara, Škabrnje kao i svih ostalih stradanja tijekom Domovinskog rata. Tijekom homilije u svetom misnom slavlju, koje je predvodio vojni kapelan VK "Sv. Petra i Pavla apostola" u VOb HKoV fra Marijan Jelušić, posebno se je spomenuo ljudi koji još uvijek pate od posljedica ratnih zlostavljanja i proživljenih strahota, svih onih koji su izgubili najmilije, te onih koji za svojim najmilijima još uvijek tragaju.

Istoga dana: U organizaciji Kluba veterana 148. brigade HV Zagreb-Trnje uz suradnju mnogih braniteljskih udruga pod sloganom "I reći ću Vam samo jednu stvar – zapamtite Vukovar" građani Zagreba, branitelji, djeca i mladi uzduž svih 9 kilometara Ulice grada Vukovara zapalili svijeće u znak sjećanja na žrtvu Vukovara u Domovinskom ratu. Djeca i nastavnici osnovne škole "Rapska", zapalila su i lampione na travnjak kod križanja Ulice Hrvatske bratske zajednice i Ulice grada Vukovara u obliku imena grada Vukovara i križa sa dvometarskom svijećom. "Vukovarsko svjetlo mira" kojim je upaljena velika svijeća simbolično su na središnji događaj donijeli branitelji motoristi a koje su prije nekoliko dana u župnoj crkvi sv. Filipa i Jakova preuzeli od gvardijana fra Gordana Propadala. Svijeću je upalio Vukovarac i branitelj Vukovara Zoran Brekalo.

Predsjednik Kluba veterana 148. brigade HV-a Tihomir Kordić zahvalio je građanima, braniteljima i djeci koji su došli u Ulicu grada Vukovara ili su upalili svijeću u svojim prozorima. Domoljubne recitacije izrekao je dramski umjetnik Joško Ševo, a zapise i apele dr. Vesne Bosanac iz vukovarske bolnice čitala je dramska umjetnica Kostadinka Velkoska.

U ime vojnog ordinarijata molitvu je predvodio petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić.

Program komemoracije uzveličao je Simfonijski puhački orkestar Oružanih snaga Republike Hrvatske.

Istoga dana: Prigodnim programom pod nazivom "Vukovar – pobjednik jer je žrtva" svečano je obilježen Dan sjećanja na žrtvu Vukovara 1991.-2010. Središnji dio obilježavanja započeo je u krugu Vukovarske bolnice okupljanjem Vukovaraca, branitelja, obitelji poginulih i više tisuća građana pristiglih iz cijele Hrvatske. Potom je formirana Kolona sjećanja koja se ulicama Vuko-

vara zaputila na Memorijalno groblje žrtava Domovinskog rata. U koloni su bili i najviši državni dužnosnici predvođeni predsjednikom Republike Hrvatske Ivom Josipovićem, predsjednikom Hrvatskog sabora Lukom Bebićem i predsjednikom Hrvatske vlade Jadrankom Kosor. Izaslanstvo MORH-a i OS RH-a predvodili su ministar obrane Branko Vukelić i načelnik GS OS RH general zbora Josip Lucić. Zatim dužnosnici Vukovarsko-srijemske županije predvođeni županom Božom Galićem, dužnosnici Grada Vukovara na čelu s gradonačelnikom Željkom Sabom, predstavnici Hrvatske vojske i policije, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, srijemski biskup Đuro Gašparović, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak, đakovačko-osječki pomoćni biskup Đuro Hranić i ostalo svećenstvo, te ostali sudionici-hodočasnici kako iz Hrvatske tako i izvan nje.

Nakon što je kolona sjećanja došla na Memorijalno groblje žrtava Domovinskog rata, održan je program pod nazivom "Ruže za poginule branitelje i civile". Molitvu za žrtve iz Domovinskoga rata grada Vukovara predvodio je đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Marin Srakić.

Na Memorijalnom groblju žrtava Domovinskoga rata misno slavlje za sve poginule i nestale predvodio je nadbiskup Barišić. Koncelebrirali su nadbiskup Srakić, biskupi Gašparović, Huzjak i Hranić te osamdesetak svećenika.

Liturgijsko pjevanje predvodio je Mješoviti zbor župe sv. Filipa i Jakova u Vukovaru "Sv. Cecilija" kojim je uz orguljašku pratnju s. Alemke Štefanko dirigirala s. Mirjana Kesić.

19. 11. 2010.

Od 16 do 19. studenoga u UJ Valbandonu održane su duhovne vježbe za PU istarsku, PU primorsko-goransku i PU ličko-senjsku. Na duhovnim vježbama sudjelovalo je šesnaest djelatnika. Voditelj duhovnih vježbi bio je kapelan za BSD i dušobrižnik za PU primorsko-goransku p. Mirko Vukoja.

Istoga dana: Tijekom Domovinskog rata branitelji su svoju krv, svoje živote darivali za slobodu Hrvatske, a danas hrvatski vojnici svoj život, odnosno svoju krv, darivaju za bližnje, za one koji su u potrebi. Djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a kao i njihovi dušobrižnici redovito se odazivlju, te po potrebi bolnice dragovoljno daruju potrebne količine krvi.

Istoga dana: Za 17 civilnih žrtava Domovinskog rata s petrinjskog područja iz Glinske Poljane i Jama stradalih 1991. i 1992. godine podignuto je spomen-obilježje na mjestu masovne grobnice. Jelica Đureković koja je izgubila oca, majku i dva

brata otkrila je spomenik zajedno s ministrom branitelja, obitelji i međugeneracijske solidarnosti Tomislavom Ivićem.

Na svečanosti otkrivanja spomenika uz ministra Ivića sudjelovali su: izaslanstvo MORH-a, izaslanik načelnika GS OS RH brigadni general Zvonko Peternel, savjetnica predsjednika RH Višnja Tafra, izaslanica predsjednika Hrvatskog sabora Ivanka Roksandić, izaslanik sisačko-moslavačke županice um. pukovnik Ivica Pandža „Orkan“ te gradonačelnik Petrinje Željko Nenadić.

Prigodnu molitvu za žrtve ove masovne grobnice izmolio je petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić uz sudjelovanje kancelara sisačke biskupije vlč. Marka Cvitkušića i domaćeg župnika don Paška Glasnovića.

22. 11. 2010.

Fra Zvezdan Linić predvodio je duhovni seminar za djelatnike PU zagrebačke i vjernike Policijske kapelanije "Majke Božje Kamenitih vrata" čime je nastavljena tradicija održavanja duhovnih seminara u PU zagrebačkoj. Kapelan zagrebačke policije vlč. David Klarić na početku je pozdravio sve prisutne, a fra Zvezdanu poželio dobrodošlicu.

Duhovni seminar fra Zvezdan je započeo s razmišljanjem o potrebi duhovne obnove za svakog pojedinog vjernika. U svom izlaganju istaknuo je potrebu čitanja i poznavanja Svetog pisma u kojemu nam Bog dolazi u susret po utjelovljenom Sinu koji nam u svakoj potrebi želi i hoće pomoći i osloboditi nas od svih spona ropstva kojima robujemo u svakodnevnom životu. Potreban je samo naš voljni susret s Isusom i molitva za pomoć, istaknuo je fra Zvezdan.

Glazbeni animator bio je poznati kantautor duhovnih pjesama Luka Balvan.

Istoga dana: U crkvi sv. Kuzme i Damjana u Fažani slavljen je sveta misa povodom imenovanja don Ivana Borića kapelanom poslužiteljem policijske kapelanije "Sveti Mauro" za Policijsku upravu istarsku. Misu je u konceleciji sa svećenicima i kapelanima Vojnog ordinarijata predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij, u konceleciji s biskupom porečko-pulskim mons. Ivanom Milovanom. Dekretom vojnog ordinarijata don Ivan Borić imenovan je kapelanom poslužiteljem Policijske kapelanije sv. Maura sa svim pravima župnika na tri godine, te je današnjom svetom misom uveden u službu.

23. 11. 2010.

Svetom misom u kapelici vojarnje "Eugen Kvaternik" u Gospiću koju je predvodio petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić ispraćeni su ispred Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata pripadnici OS RH u šestomjesečnu misiju na Golanjskoj visoravni. U svojoj propovjedi vojni kapelan

je naglasio kako oni odlaze u mirovnu misiju da bi štitili mir koji je postignut prije mnogo godina. "Mir može donijeti samo onaj tko u svom srcu ima mir koji daje Isus Krist", istaknuo je kapelan. Na kraju mise don Milenko Majić je zazvao Božji blagoslov na sve pripadnike koji odlaze u mirovnu misiju, te im je poželio uspješno izvršenje zadaće na koju se upućuju. Zaželio im je i sretan povratak svojim obiteljima i u svoje postrojbe nakon izvršenja misije.

25. 11. 2010.

U ponedjeljak 22. studenoga djelatnici Vojnog ordinarijata, zaposleni u odjelima MORH-a i MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom, te pomoćnici vojnih i policijskih kapelana - grupa od trideset i tri člana - započela je u Splitu svoje godišnje duhovne vježbe koje su trajale do četvrtka 25. studenoga. Uloga voditelja ovih duhovnih vježbi povjerena je don Josipu Staniću, kapelanu u Policijskoj kapelaniji sv. Mihovila - Policijska akademija, Zagreb.

26. 11. 2010.

Zrinska garda Čakovec u prigodi 10. obljetnice svog osnivanja i djelovanja uručila je generalnom vikaru Vojnog ordinarijata u RH mons. Josipu Šantiću povelju počasnog člana Zrinske garde Čakovec "za izuzetan i nesebičan doprinos te pomoć u djelovanju i promicanju Zrinske garde Čakovec, kao i ostvarenje njenih ciljeva i zadataka. Ovim časnim činom ostat ćete zauvijek zabilježeni kao štovatelj slavne hrvatske plemićke obitelji Zrinski i dobrotvor Zrinske garde Čakovec", napisano je na povelji.

27. 11. 2010.

Kako se ne bi zaboravilo 9 poginulih branitelja, pripadnika 2. gardijske brigade "Gromovi" iz ogulinskog kraja, poginulih u obrani Republike Hrvatske tijekom Domovinskog rata, Udruga ratnih veterana 2. gbr "Gromovi" podružnica Karlovačke županije i Grad Ogulin postavili su

spomen ploču i upriličili njeno svečano otkrivanje na ogulinskom gradskom groblju "Sv. Jakova". Otkrivanju spomen-ploče poginulim "Gromovima" nazočili su članovi obitelji poginulih branitelja, branitelji i članovi URV 2. gbr "Gromovi", gradonačelnik Ogulina Nikola Magdić sa suradnicima, predstavnici braniteljskih udruga Ogulina i povijesna postrojba Frankopanska garda Ogulin.

Riječi pozdrava i zahvale uputili su ogulinski gradonačelnik, predsjednik karlovačke podružnice "Gromova" satnik Mario Stišćak i predsjednik URV 2. gbr umirovljeni brigadir Mile Krišto. Spomenik su svečano otkrili Josip i Zdravko Mihalić, sinovi poginulog satnika Zdravka Mihalića. A u ime svih obitelji poginulih zahvalila se Ivanka Porubić, udovica poginulog branitelja Antuna Porubića. Iz Vojnog ordinarijata svečanost su uzveličali ogulinski vojni kapelan fra Marijan Jelušić, petrinjski don Milenko Majić i bogoslov Vojnog ordinarijata Antonio Mikulić.

28. 11. 2010.

Prve nedjelje došašća 28. studenog zbor sedmog naraštaja polaznika tečaja za službu policajca u RH je, zajedno s tamburaškim sastavom Policijske akademije, gostovao u splitskoj župi Marije Pomoćnice na Kmanu te pjesmom animirao liturgijsko slavlje. Nakon župske svete mise koju je predvodio mjesni župnik don Stjepan Matijević, tamburaški je sastav upriličio prigodni glazbeni program, a gostovanje su završili, iako na samom početku Došašća, svirajući božićnu pjesmu „Na tom mladom ljetu“, uz obrazloženje don Josipa Stanića, kapelana iz kapelanije u Policijskoj akademiji, kako neće biti zajedno s domaćinima na blagdana Božića, pa da si gosti mogu dopustiti anticipaciju i već sada čestitati taj kršćanski, a sada i općeprihvaćeni blagdan mira i dobrohotne radosti.

PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA

Uzvišenje sv. Križa Knin, 14. rujna 2010.

U novije vrijeme kod nas su se naveliko vodile rasprave o križu. Bilo je i pokušaja da se križ skinje iz ureda i škola. Bilo je o križu rasprava i u Europskom parlamentu, što je izazvalo žestoke rasprave i podjele među ljudima. Stoga je dobro, slaveći blagdan Uzvišenja sv. Križa nešto reći i njemu. Nameće nam se pitanje: je li je križ samo znak tradicije, kulturnog naslijeđa kojeg bi trebalo poštivati i čuvati tako vlastiti identitet, ili je križ nešto više od svega toga.

Današnje evanđelje daje nam uvid u značenje križa, objavljujući božansku ljubav prema nama ljudima. „Uistinu, Bog je tako ljubio svijet, te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni“ (Iv 3, 16), rekao je Isus uglednom židovskom učitelju Nikodemu. Kad kaže „tako“ to znači da nas je ljubio na jedan jedinstven način, nama gotovo neshvatljiv, kad je umro radi nas i radi našega spasenja na križu. Kada Ivan kaže da je Bog nama „dao“ svoga Sina i da ga je „poslao“, to znači da je to bio najveći stupanj Božje blizine čovjeku, koji nam otkriva veličinu Očeve ljubavi. U svom se daljnjem tumačenju Isus poslužio događajem iz Starog zavjeta. Tekst je pred nama veoma star i pomalo nejasan. No Isus se i sam poziva na taj tzv. tipološki tekst koji ne mora biti povijesna istina, ali je zato istina ono što Isus govori, tumačeći Nikodemu, poznatom židovskom učitelju.

Izraelci su bili pred vratima Obećane zemlje, u pustinji, ugroženi od zmija otrovnica. Mojsije se molio Bogu za svoj narod da ga oslobodi od zmija. Bog mu naređuje da podigne mjedenu zmiju i da je stavi na stup. Tko god je bio ujedan, bio je izliječen, ako je s vjerom pogledao zmiju. Zmija u pustinji bila je samo znak spasenja kojega će izvesti Isus u svima onima koji vjeruju u njega. Kad Krist bude uzdignut na križ i uzet u slavu, Duh Sveti, koji je Isusov dar, postat će izvorom novoga života. Apostol Pavao kaže „Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama“ (1 Kor 10, 11).

Kad je riječ o križu apostol Pavao kaže: „Uistinu, govor o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenima sila je Božja“ (1 Kor 1, 18) i nastavlja: „Židovi znakove traže, Grci mudrost, a mi propovijedamo Krista rassetoga: Židovima

sablazan, poganima ludost, pozvanima pak Grcima i Židovima (vjernicima) Božju snagu i Božju mudrost“ (1 Kor 1, 22-24). I tako vidimo da križ nije samo znak poniženja i mučenja, nego i znak oslobođenja. Križ je znak poniženja ali i vrhunac Kristove proslave. Na križu je pobijedena smrt.

Povjesničar Tacit opisuje križ kao „mučilo robova“. Za nas kršćane križ je znak i svjedočanstvo Kristove ljubavi i znak našeg oslobođenja i spasenja. Stoga je križ znak nade u našu konačnu pobjedu. Nisu li se naši branitelji okitili krunicom i križem kao znakom pobjede dobra nad zlim, znakom slobode nad ropstvom? Križ je slavno prijestolje našega Gospodina Isusa Krista, katedra i škola božanskog Učitelja. Konačno, križ je znak vrijednosti naše duše. Naime, križ kolikogod izgledao strašan, on nam pokazuje koliko smo vrijedni u očima Božjim i koliko nas Bog ljubi.

Kada tako promatramo križ onda se naša duša neminovno buni protiv svih onih koji žele obezvrijediti križ jer je on nešto dublje i više od jednog našega kulturnog znaka, identiteta i tradicije. Stoga stavljamo križ u svoje obitelji na počasna mjesta, na zid, na raskršća. Nosimo ga na prsima. Daj Bože da on bude prije svega u našem srcu! Križ je najdraža uspomena na Isusa Krista i najmilije naše osobe koje su bile obilježene znakom križa.

Odakle naziv današnje blagdanu Uzvišenje sv. Križa? Početkom 7. stoljeća počelo se raspadati grčko i rimsko carstvo. Perzijanci su iskoristili taj raspad pa su za vrijeme cara Heraklija provalili u Jeruzalem, zauzeli grad i uzeli su najveću njihovu svetinju – Isusov križ – i ponijeli ga sa sobom.

Car Heraklije je preuredio svoju vojsku, a 622. godine udario je na Perzijance. Car je dobio pobjedu za pobjedom. Godine 627. car je poduzeo treću veliku ofenzivu i potisnuo je Perzijance tako da su oni morali napustiti osvojeni prostor i ostaviti sve što su opljačkali, uključujući i Isusov križ. Dne 14. rujna 629. godine sam car Heraklije ponio je na svojim ramenima u neopisivom slavlju i oduševljenju naroda tu najveću kršćansku svetinju. Križ je odnio na Golgotu da se i dalje čuva u crkvi Sv. Križa u Jeruzalemu. Stoga je Crkva taj dan odredila da se slavi kao blagdan Uzvišenja sv. Križa.

Braćo i sestre! Crkva tijekom godine iskazuje više puta posebno štovanje sv. Križu. Posebno ga štuje na Veliki petak, zatim 3. svibnja kad je carica Jelena pronašla Isusov križ u Jeruzalemu. Iskazuje mu se posebno štovanje na današnji dan kad je taj isti križ bio ponovno vraćen u Jeruzalem.

Ako se pitamo zašto Crkva toliko štuje sveći križ, onda nije teško naći odgovor. Na križu je umro Isus Krist. Iz svetih Kristovih rana na križu izvire rijeke mnogih milosti, koje nam dijeli Isus preko svoje Crkve i sakramenata.

Drugo čitanje je odlomak poslanice Filipjanima, jedan je od najljepših himana o Isusu Kristu poniženom i uzvišenome, koji je nastao po svoj prilici u 1. stoljeću. Isus Krist, iako je od vječnosti, postao je pravi čovjek, sličan u svemu nama, osim u grijehu, veli apostol Pavao. Isus je uzeo na sebe križ iz ljubavi prema svome Ocu i prema nama. Drage je volje preuzeo na sebe križ da bi nas svojim križem otkupio i spasio.

O kakvom je otkupljenju riječ? Naše je praroditelje upropastio đavao, Sotona, dok su još bili u raj u zemaljskom, kad im je rekao da će biti kao bogovi ukoliko budu jeli sa zabranjena stabla. To znači da su učinili nešto veliko protiv svoje savjesti. Čim su počinili grijeh odmah su spoznali da su nešto izgubili što su u dubini svoga srca imali, a to je mir. Obećavana sreća pretvorila se u pravi pakao, nemir. Spoznali su da su izgubili nešto po čemu su bili djeca Božja i prijatelji Božji. Učinili su prvi grijeh – istočni – iz kojega proistječu svi drugi grijesi i zlo u svijetu. No Bog nije prepustio čovjeka slijepoj sudbini nego je odlučio spasiti ga po svom Sinu Isusu Kristu na taj način da je postao čovjekom i umro za njega na drvu križa. Naime, da bi se mogao izravnati narušeni sklad između Boga i čovjeka, čovjek nije bio kadar to učiniti jer postoji neizmjerana razlika između Boga

kao uvrijeđenoga i čovjeka kao uvreditelja. To je onda poduzeo Isus Krist, koji je Bog i čovjek, i tako je svojom smrću natrag uspostavio narušeni sklad. Posljedice su i dalje ostale ali je Isusovom mukom, smrću i uskrsnućem otvoren pristup čovjeku da se bori i Božjom snagom pobijedi zlo u sebi i oko sebe. Stoga naša pobožnost prema križu nije nešto tugaljivo za „jadnim Isusom“ već bi trebala biti kao kod Pavla: biti zahvalni na daru otkupljenja koje je došlo po Isusu Kristu. Pavao naime piše: „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe ‘opljeni’ uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan, obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušam do smrti, smrti na križu“ (Fil 2, 6-8). Zbog te vjernosti njegov Otac ga je uskrisio, darovao mu ime nad svakim imenom. I svaki će jezik priznati Isus Krist jest Gospodin! - na slavu Boga svoga“ (Fil 2, 11). To je za Pavla značilo da i mi trebamo prihvatiti svoje trpljenje, svoj križ, uvjereni da ćemo i mi poput Krista biti zbog toga proslavljeni.

Kada prihvatimo križ iz ljubavi prema Isusu Kristu tada naš život prestaje biti mračna sudbina. Stoga se ne čudimo što se toliko časti Kristov križ. Zato Crkva pjeva: „O crux ave, spes unica“ - Zdravo sveti križu jedina naša nado na toj zemlji. Neka taj Kristov križ resi svaku našu kuću! Neka naš pogled bude često uprt na njega, kako bi nam bio izvor snage, kao što je to bio mnogima tijekom povijesti, i danas također.

Blaženi kardinal Stepinac piše u svom Dnevniku, u vrijeme zatvora u Lepoglavi: „Kadgod sam pogledao križ koji se nalazio na tornju crkve, osjetio sam kao da mi netko govori: Alojzije izdrži i budi hrabar. I to mi je dalo snagu“, veli blaženik. Neka svima nama Kristov križ udijeli snagu u našem životu. *Amen* ■

Misa za poginule branitelje Petrinja, 16. rujna 2010.

Hrvatski pjesnik Tin Ujević je napisao: „Sagradili smo nebudere, otkrili smo žarulje, eksploziv i auto, ali smo zato izgubili dobro srce, izgubili smo dušu. Sa strojem nestade srca i bezazlenosti“, poručuje naš pjesnik.

Draga braćo i sestre! Ima puno istine u tim Tinovim riječima. I sami smo bili svjedoci što se dogodi kada nestane srca, kada čovjek izgubi dušu. Kada nestane srca, nema više ni pogleda prema vječnosti. A kad nema pogleda prema vječnosti tada se čovjek obraća k sebi, i odvraća se od Boga, jer je uvjeren da mu Bog nije potreban. A ako nema Boga, onda je sve dopušteno, poručuje ruski pisac Dostojevski. Svjedoci smo i na globalnoj razini jednog takvog mišljenja. Mnogi ljudi misle da im Bog nije potreban. Kada dođu do takvog uvjerenja onda misle da im je sve dopušteno. I zato se susrećemo s događajima koji nas uznemiruju, a nerijetko se javljaju i pitanja koja traže odgovor. Jedno od najčešćih pitanje jest: Zašto je čovjek čovjeku postao vuk?

Mnogi od vas sjećaju se bombardiranja banskih dvora u Zagrebu. Tog istog dana susreo sam se ispred katedrale s jednom TV ekipom iz BBC-a. Pitali su me što se to događa u našoj zemlji i koji su razlozi rata? Odgovorio sam im da je to sukob između demokracije i komunizma u čijem je korijenu nalazi bezboštvo.

Čini mi se prikladnim reći baš u gradu Petrinji i ponoviti riječi sv. oca Ivana Pavla II. kad je rekao: „Sami ste neposredno iskusili u kakve zablude može pasti jedan narod, koji u svoje temelje stavlja odbijanje Boga. Kad se to dogodi, čovjeku nije više prvotno dobro države, nego postaje objekt i sredstvo za postizanje protuljudskih ciljeva“ (papa Ivan Pavao II., „Govori u Hrvatskoj“, 10 i 11. rujna 1994). Ove njegove riječi dobro pristaju uz kobna zbivanja vezana uz grad Petrinju i okolnicu. Tko da se ne sjeti tih kobnih dana, počevši od 2. pa sve do 30. rujna. Da bi imali povoda za napad na Petrinju i njezino rušenje zbog navodno ispaljene mine od strane Hrvatske vojske slijedio je otvoreni napad jugoslavenske, odnosno srpske vojske, na grad i stanovnike Petrinje kao i okolna mjesta. Kulminacija agresora i bezbožnika bila je 16. rujna kada su zarobili jednu grupu Zbora narodne garde koje su strijeljali. Među strijeljanima bilo je Petrinjaca i ljudi iz drugih dijelova Hrvatske.

Osobno sam više puta dolazio k vama, na primjer u kolovozu 1991., kada smo na ovom istom mjestu ispraćali devetoricu branitelja i civi-

la, zatim u Mošćenicu gdje je bila crta obrane. Bio sam u Petrinji i u vrijeme odlaska Srba iz Petrinje. Sve je to snimala i TV BBC-a. Reporter me pitao: „Da li mi je žao tih ljudi?“. Rekao sam da jest ali sam im rekao da pogledaju kako Srbi odlaze s traktorima, za razliku od Hrvata koji su, većina od njih napustila svoje domove s vrećicama u rukama. Upozorio sam ga i na riječi predsjednika Tuđmana koji ih je pozivao da ostanu u svojim kućama, da im se neće ništa dogoditi. I kad ih je jedan od prisutnih Hrvata pitao: kuda idu? jedan je od njih, vozeći se na traktoru, rekao: „Pitaj Miloševića, a nemoj mene pitati“. Dakle, išli su organizirano, pod prijetnjom vlastitih vođa. To je potvrdio i pravoslavni svećenik iz Topuskoga. Prije njegovog odlaska iz Topuskoga došao je dva tjedna prije katoličkom svećeniku vlč. Franji Horvatu, jer su bili prijatelji, i rekao da on mora ići. Ovaj se začudio, ne znajući zapravo o čemu se radi. Štoviše, pravoslavni mu je svećenik rekao da ukoliko ne ode iz Topuskoga da bi mogao i on stradati. I kad se svega toga danas prisjećamo, nastali su kod ljudi dani sjećanja, tako i „dani sjećanja u Petrinji“, koje komemorirate već od samoga početka, živeći u progonstvu.

Lijepo je i hvalevrijedno da se podižu spomenici pokojnicima, da im se ne zaboravi ime i da njihovo ime ostane trajno u sjećanju. No mnogo je važnije od kamenih ploča, na kojima su ispisana imena, da oni žive u našim srcima, da taj zapis ostane upisan u našim savjestima i mislima. I to ne samo kao stvarni podatak, nego da taj spomen, ta memoria historica, postane nadahnuće i bude misao vodilja i da se prenese u budućnost, a to je prije svega vjera u budući život, svjesni da smrt nema zadnju riječ nego život. To nam posebno govori današnje evanđelje.

Današnje evanđelje dolazi nam kao melem na ranu. Kada je evanđelist Ivan pisao ovo evanđelje, bilo je to doba velikih progona kršćana, vrijeme kada se uselila tuga u srca mnogih vjernika zbog gubitka svojih najmilijih koji su pali kao žrtve poganskog nasilja samo zato jer su bili kršćani. Nismo ni mi bili daleko od takvih i sličnih raspoloženja. Još i danas u nama postoji tuga za izgubljenim životima mladića i djevojaka, očeva i majki, koji su poginuli u obrani Hrvatske i kao žrtve agresije.

Svojim evanđeljem o Marti i Mariji Ivan je želio unijeti više pouzdanja među kršćane svoga vremena. Marta i Marija bile su slomljene smrću svoga brata. Izgubile su svaki oslonac i nisu vidjele dalje od smrti. Pred sobom nisu imale svje-

tla za kojim bi krenule. Isus im je bio još jedina nada. On im je svojim dolaskom ulio pouzdanje i vratio nadu, upućujući im svoju božansku riječ: „Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene živjet će ako i umre“. Da bi pokazao da je on doista život, doziva Lazara iz groba riječima: „Lazare, izlazi!“ I na zaprepaštenje mnogih Lazar izlazi van živ. Iznoseći ovaj slučaj s Lazarom evanđelist Ivan preko Marte želi probuditi vjeru u svima nama. Stoga je glavni naglasak na riječima: „Vjeruješ li ovo?“, na što Marta odgovara: „Da Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, onaj koji dolazi na svijet!“. To je bilo veoma važno za Crkvu, odnosno kršćane onog vremena, koji su očekivali da bi mogli svakog trenutka završiti mučeničkom smrću. Bilo je to veliko ohrabrenje za sve žive koji su izgubili svoje najmilije. Pitanje: Vjeruješ li? upućeno je i nama. Trebamo u sebi često oživljavati vjeru u Isusa Krista, kako bismo izdržali nevolje koje nas prate na putu našega života, i prebrodili posljedice rata ne samo zbog uništenih materijalnih dobara nego prije svega zbog gubitka svojih najmilijih.

Spominjući se danas naših pokojnika riječ apostola Pavla ulijeva nam nadu. On nam poručuje da je smrt samo prijelaz u prekogrobni život, štoviše, kaže: „Ako nema uskrsnuća od mrtvih, ni Krist nije uskrsnuo. Ako pak Krist nije uskrsnuo, uzalud je doista propovijedanje naše, uzalud i vjera naša“ (1 Kor 15, 13-14). Pavao iznosi temeljni nauk o uskrsnuću mrtvih kako bi rastjerao svaku sumnju i ojačao vjeru i nadu u uskrsnuće mrtvih. Govori im u slikama i apokaliptičkim jezikom koji je bio veoma prisutan u to vrijeme. Pavao ne želi da ljudi žive u neznanju glede pokojnika. Poručuje im da ne tuguju poput pogana, koji nisu vjerovali u prekogrobni život. Naime, smrt je za pogane bila svršetak svega. Stoga su očajavali pa su se mnogi čak i bacali u grobnice za svojim pokojnicima.

Kršćanin drugačije gleda na smrt. Stanovita

tuga prigodom smrti je posve prirodna i neizbježiva. Dapače, što smo više nekoga ljubili za njim ćemo i više tugovati. Uostalom, i Isus je zaplakao nad prijateljem Lazarom tako da su prisutni govorili: gledaj koliko ga je ljubio“. Dakle, tuga za pokojnima je u svima nama prisutna, ali to ne znači da je sa smrću sve gotovo. Stoga Pavao veli: „Ako vjerujemo da Isus umrije i uskrsnu“, što je temelj kršćanskog vjerovanja, „onda će Bog i one koji usnuše u Isusu, privedi zajedno s njime“ (1 Sol 4, 13-14). Pavao ističe dvije velike istine: svi ćemo umrijeti i svi ćemo uskrsnuti, dakako svatko u svom redu, prema tome kako je živio. Pavao završava riječima: „Tješite se uzajamno ovim riječima“ (1 Sol 4, 18). I tako Pavao poziva svoje čitatelje da aktivno bodre jedni druge riječima koje je on napisao. Te pak riječi predstavljaju trajan izvor snage za vjernike jer im pružaju sigurnost da Bog neće nikada doživjeti poraz. To je ta utješna nada koja našu bol za pokojnima pretvara u radosno iščekivanje ponovnog susreta.

Mi se danas i ovdje ljudski i kršćanski sjećamo tih dragih ljudi koji su bili žrtve zlih ljudi, nevjernika, koji su imali nakanu uništiti naše korijene i našu baštinu, iskorijeniti naš narod. Iako nam se tada činilo da ćemo nestati, evo, mi danas ispovijedamo kršćansko uvjerenje i vjeru u njihovo uskrsnuće. Za njih molimo i stojimo svoji na svome.

I dok ispovijedamo vjeru u uskrsnuće i vječni život čovjekove besmrtnne duše, mi se ujedno zahvaljujemo našim pokojnicima, jer su oni svjedoci pobjede ljubavi nad mržnjom, istine nad laži, pravde nad nepravdom. A vama, draga rodbino, koji još uvijek tugujete za svojim najmilijima, svima vama želim od Boga nadu, snagu i jakost vjere, po kojoj znamo da naši pokojnici žive u vječnosti, i da smo s njima povezani molitvenim spomenom. Gospodine, svoj vječni pokoj udijeli našim preminulima, a nama živima podari radost nepomućene slobode, da te hvalimo i slavimo sada i u sve vijekove vjekova. *Amen* ■

Dan VK: „Gospe Velikog Krsnog Zavjeta“ i „Uzvišenje sv. Križa Knin, 17. rujna 2010.

Nalazimo se na svetom hrvatskom tlu, na temeljima nekadašnje katedrale „hrvatskog biskupa“. Katedrala je bila posvećena u čast sv. Marije, koju je podigao hrvatski kralj Zvonimir 1078. godine. Prema nacrtu Ivana Meštrovića sadašnja je crkva podignuta kao spomen-zadužbina cijeloga hrvatskog naroda. Na ovom je mjestu pronađen najstariji lik Majke Božje, kojeg danas štujemo pod naslovom „Gospa Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta“. Mi ga štujemo kao znak zavjeta, vjernosti i pobožnosti svih hrvatskih katoličkih vjernika.

Proroci su, kao što vam je poznato, najavili dolazak Spasitelja svijeta. Među njima se nalazi i prorok Sofonije, koji spada među manje proroke. Svakako, njegov navještaj dolaska Spasitelja svijeta od neprocjenjive je važnosti. On ističe prije svega radost zbog blizine Isusovog dolaska. Stoga poručuje: „Klikći od radosti, Kćeri Sionska, viči od veselja Kćeri Jeruzalemska“. Zašto? „Gospodin, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, silni Spasitelj.“ Možete si samo zamisliti raspoloženje ljudi koji su bili u iščekivanju pojave Spasitelja svijeta.

Današnje Evanđelje govori o ispunjenju riječi proroka Sofonije. Njegove su se riječi ispunile u Mariji, nazaretskoj Djevici. Da iznenađenje bude veće Isus se ne utjelovljuje u poznatom gradu i kraljevskoj obitelji, kako su očekivali, nego u gradu Nazaretu, mnogima nepoznatom, a k tome još i prezrenom od drugih naroda. Isus se utjelovljuje pod srcem neznatne nazaretske Djevice Marije. Pri susretu s Marijom, Elizabeta, Marijina rođakinja, nadahnuta Duhom Božjim kliče od radosti: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega? Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina“. Kakva je samo radost zahvatila dvije majke: Mariju, koja očekuje Spasitelja svijeta i drugu, Elizabetu, koja će roditi Isusovog preteču sv. Ivana Krstitelja. Marija uzvraća riječima zahvale Bogu: „Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju“. Tu će njihovu radost brzo zamijeniti križ, posebno u trenutku nastupa Ivana Krstitelja koji je pripremao put Isusu Kristu, kao i u trenutku navještaja Radosne vijesti. Ivanu Krstitelju bit će odsječena glava, a Isusa će raspeti na križu. Sličnu će sudbinu doživjeti i Isusova Crkva, odnosno Kristovi vjernici.

Knjiga Otkrivenja napisana je u vrijeme progona kršćana. Napisao ju je evanđelist Ivan, koji se i sam našao u zatvoru na otoku Patmosu

zbog vjere u Isusa Krista. Knjiga Otkrivenja govori o sukobu između dobra i zla, između Žene koja rađa život i Zmaja koji pokušava uništiti život. Žena odjevena suncem označuje Blaženu Djevicu Mariju. Sunce je Isus Krist. Ona je obasjana i milostima jer je bez ijednog grijeha.

Žena je i slika Crkve koja rađa svoju djecu u mukama progona. Na putu joj stoji đavao, ubojica čovjeka od početka. Ivan ga naziva Zmajem koji je svoju tragediju, nakon što je bio pobijeđen u nebu, prebacio na zemlju gdje će pokušati uspostaviti svoju strategiju u želji da zarobi čovjeka. I uspio je to učiniti u raju zemaljskom, kad je upropastio praroditelje koji su zloupotrijebili svoju slobodu. Umjesto da su slušali Boga, radije su poslušali zavodljivi glas Sotone. Tu je zapravo početak zala na zemlji. Taj prvi grijeh zove se istočni jer iz njega proistječu sva druga zla. Nakon što je Isus pobijedio Sotonu na križu, on nema više tolike snage kao prije. Ostale su samo posljedice s kojima se čovjek svakodnevno suočava. Može ih pobijediti snagom Božjom. Stoga je Isus više puta pozivao svoje slušatelje, i nas također poziva da s njim surađujemo, da je spreman pomoći nam u borbi protiv zla i Zloga. Kao vidljivi znak svoje prisutnosti ustanovljuje Crkvu.

Nitko ne može zanijekati snagu zla u svijetu. Drama između dobra i zla prisutna je u životu svakog čovjeka. Kako inače razumjeti neke događaje, ako iza njih ne stoji neka veća sila? Kako protumačiti slučaj jedne starice u Lasinji koju su četnici na početku agresije pribili na njezinu kuću i zapalili je. Može li to činiti samo čovjek? Kako razumjeti tolika zla djela što ih čini čovjek? Kako protumačiti nečuvene laži, neopravdane optužbe što ih čine ljudi? Isus je rekao za Sotonu da je otac laži, da je ubojica čovjeka od početka. Konačno, kako protumačiti nepravedna suđenja u svijetu, poput suđenja blaženom kardinalu Stepincu, i najnovija generalima u Haagu gdje se neke činjenice i istine nastoje izobličiti. Zašto to čovjek čini? Je li to samo ljudski nalog ili neke jače sile izvan nas? Zato se očekuje veća hrabrost i odlučnost, koju čovjek vlastitim snagama ne može dobiti, nego je potrebna pomoć odozgo, od Boga.

Ljudi često očekuju da će probleme riješiti ljudski sudovi. Stoga, i najnovije suđenje u Haagu našim generalima bilo bi pozitivno za njih, ukoliko bi se sudilo prema stvarnim činjenicama. Ukoliko ih se osudi, bit će to velika ljaga na sudstvo uopće, posebno međunarodnih sudova. Negativnom presudom za generale mogao bi biti

uzdrman pravni sustav, koji se uvijek trudio biti dosljedan, istinoljubiv, bez obzira na političke utjecaje pojedinih moćnika. Hoće li se pokazati dosljednim, hoće li suci imati hrabrosti ići do kraja, hoće li braniti istinu, uskoro će se vidjeti. Kako to protumačiti? Ovdje se mogu primijeniti riječi apostola Pavla: "Nalazim dakle ovaj zakon: kad bih htio činiti dobro, nameće mi se zlo. Po nutarnjem čovjeku s užitkom se slažem sa Zakonom Božjim, ali opažam u sebi u svojim udovima drugi zakon koji vojuje protiv zakona uma moga i zarobljava me zakonom grijeha koji je u mojim udovima" (Rim 7, 21). Isus kaže da je Sotona lažac i ubojica čovjeka od početka. Očito je da je i danas itekako prisutan. Prepoznaje ga se po njegovim plodovima.

Braćo i sestre! Sile zla kako vidimo i dalje djeluju. Marija nam u Evanđelju pokazuje izlaz iz takve situacije, a to je suradnja s Bogom. Bog je po svom Sinu Isusu Kristu pozvao čovjeka na suradnju, da živi božanskim životom. Bog nas nije prepustio nekoj slijepoj sudbini nego nam je dao svoju Majku za majku. Stoga Marija u Crkvi, uz Krista, zauzima prvo mjesto (LG 54). Marija nas podupire u kušnjama, ohrabruje u teškoćama, posebno u nošenju vlastitoga križa.

Braćo i sestre! Slaveći Gospu Velikog Hrvatskog Zavjeta divno se podudara danas i proslava kapelanije „Uzvišenja sv. Križa“, kao da je netko predvidio da će se jednoga dana slaviti zajedno.

Posljednjih godina vodile su se naveliko rasprave ne samo kod nas nego i u Europskom parlamentu, je li križ znak samo tradicije kulturnog nasljeđa, ili je on više od toga? Za nas vjernike križ je najveća svetinja, jer je na njemu umro Isus Krist. On je slavno prijestolje našega Gospodina Isusa Krista. „A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću vas privući k sebi“ (Iv 12, 32), veli Isus.

O križu su se na veliko vodile rasprave i u prvim stoljećima kršćanstva. Apostol Pavao veli: „Uistinu, govor o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenima sila je Božja“ (1 Kor 1, 18). „Židovi znake traže, Grci mudrost, a mi propovijedamo Krista rassetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak Grcima i Židovima (vjernicima) Božju snagu i Božju mudrost“ (1 Kor 1, 22-24). Ukratko: križ je za kršćane najveća svetinja - znak božanske ljubavi prema ljudima, znak pomirenja, znak mira, bratstva među ljudima. Stoga je vjerni kršćanski i katolički puk, posebno hrvatski, stavljao križ na počasna i vidljiva mjesta: u kuće, raskršća.

U blizini Krašića na jednom raskršću stoji križ koga je postavio jedan čovjek pokraj kuće u znak zahvalnosti što je ostao na životu u II. svjetskom ratu. Osobno mi je rekao da ne može umrijeti, a da ne izvrši svoj zavjet: postaviti križ u bli-

zini kuće na raskršće dvaju putova. Kad mu je došla milicija rekli su mu da mora maknuti križ. On je odgovorio da to nikada neće učiniti pod cijenu života. I danas stoji taj križ.

Zašto se zove blagdan Uzvišenje sv. Križa? Kada se raspadalo grčko i rimsko carstvo, bilo je to početkom 7. stoljeća, Perzijanci su iskoristili priliku pa su provalili u grad Jeruzalem, zauzeli su ga i ponijeli iz njega, uz ostalo i najveću kršćansku svetinju, Isusov križ. No, car Heraklije je nastojao ponovno skupiti svoju vojsku i učvrstiti njihove redove godine 627. Tada je poduzeo veliku vojnu akciju, potisnuo Perzijance tako da su oni ostavili iza sebe sve što su opljačkali, a tako i Isusov križ. On ga je osobno ponio prema Kalvariji, da se čuva u Jeruzalemu. Stoga je Crkva taj dan odredila da se slavi kao blagdan Uzvišenje sv. Križa.

Najljepše stranice o križu i prihvaćanju vlastitog križa, napisao je apostol Pavao. Pavao piše kako je Isus Krist postao čovjekom, u svemu sličan nama ljudima, osim u grijehu. Ponizio je samoga sebe i bio poslušan sve do smrti, smrti na križu. Isusova smrt potakla je Pavla da pozove vjernike da nasljeđuju Isusa Krista u svom životu uz cijenu križa. Isus je pozvao na nasljedovanje kad je rekao: „Tko ne nosi svoga križa nije mene dostojan“ (Mt 10, 38). Što znači prihvatiti križ, pokazali su i naši hrvatski branitelji kad je bila izvršena agresija na Hrvatsku. Oni su prihvatili križ nacije i hrabro su ga nosili sve do mučeništva. I to velikodušno prihvaćanje križa donijelo nam je slobodu.

Braćo i sestre! Ništa se veliko ne može postići bez napora i žrtve. To vrijedi za sva područja našega života, sportskog posebno, a jednako vrijedi i za naše duhovno područje. Najnoviji hrvatski blaženik dr. Ivan Merz je rekao da je odricanje najbolji i jedino pravi put prema Bogu, a trpljenje koje iz toga nastaje pojačava snagu života. Trpljenje stvara snažne ljude ne samo u moralnom pogledu nego i ljude potpune za život: učenjake, radnike itd.

Slaveći danas kapelaniju „Gospu Velikog Hrvatskog Zavjeta“, kao i kapelaniju „Uzvišenje sv. Križa“, budimo svjesni da je Marija naša Majka, da nas prati na našem životnom putu i da nam pomaže u nošenju vlastitog križa. Stoga i kaže stara crkvena pjesma: „Na putu života križ čeka nas ljut. Daj Majko nam kaži ti u nebo put“. Nije li krunica, koju su naši branitelji nosili sa sobom, najbolji znak koji simbolizira našu ljubav prema Majci Božjoj, ali i znak prihvaćanja križa nacije, svjesni da se po križu dolazi do proslave, preko Velikog petka do uskrsnuća. Branitelji su ponijeli taj križ s ljubavlju i on je donio veliki plod. Stoga će Hrvatska živjeti s vječnom uspomenom na naše hrvatske branitelje jer njezino priznanje jest i njihovo najljepše odlikovanje. Amen ■

Dan Hrvatske ratne mornarice

Ploče, 17. rujna 2010.

Koliko god je lijepo more, uvijek je izazivalo strah, posebno kod neplivača. Kada sam trebao biti unovačen (tada se to zvalo regrutacija) rekli su mi da ću ići u mornaricu na tri godine. Zamolio sam komisiju da mi, ako je ikako moguće, odrede neki drugi rod vojske, ne samo zbog te tri godine što je za moje školovanje bilo puno, nego i zbog straha što nisam znao plivati. Stoga se lakše mogu uživjeti u današnje evanđelje, barem kada su u pitanju apostoli, koji su se prestrašili oluje na moru.

Sv. Marko opisuje oluju veoma živo i slikovito. Nakon što je Isus govorio velikom mnoštvu ljudi o Kraljevstvu Božjem, Isus je zamolio svoje učenike da prijeđu preko jezera na drugu stranu. Marko je posebno opisao Isusa kao čovjeka koji se umara, plače, suosjeća s ljudima, koji spava. Isus je bio te večeri toliko umoran, da su učenici otpustili veliko mnoštvo ljudi. Isus je spavao dubokim snom tako da ga nije mogla probuditi ni iznenadna oluja i buka valova.

Oluje na Genezaretskom jezeru znaju nastupiti iznenada. Tako je to bilo i ovoga puta. Sv. Marko piše da je nastala „žestoka oluja“ tako da su valovi zapljuskivali lađu. I dok je Isus spavao učenici su ga probudili, rekavši mu: „Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?“ Isus se ustao i zapovjedio moru kao živom biću: „Utihni! Umukni!“ Nastala je velika utiha. Kad su Isusovi učenici vidjeli što je učinio Isus, pitali su se: „Tko li je ovaj da mu se vjetar i more pokoravaju? Ovim je pitanjem evanđelist želio istaknuti da je Isus pravi čovjek, ali i pravi Bog. To je bilo veoma važno naglasiti za Markovu zajednicu kršćana, koja se našla na udaru progona rimskih careva zbog vjere u Isusa Krista. Nadahnut Duhom Božjim sv. Marko piše svoje evanđelje kako bi učvrstio svoje vjernike da ne klonu pred progonima rimskih careva, da progoni neće vječno trajati, da je svako zlo i za neko dobro, prije svega za učvršćenje vjere.

Dragi prijatelji! Bilo je tijekom povijesti sličnih strahota poput oluja na moru, ratova na primjer u povijesti te napada na Crkvu, ali je nisu slomili. Blaženi kardinal Stepinac je za vrijeme svoga zatočeništva u Krašiću svojim pismima iz Krašića ulijevao snagu u pobjedu Crkve, navodeći Isusove riječi: „Utihni! Umukni!“ U danima kada je bivša komunistička vlast slavila svoju pobjedu, kada su bili uvjereni da je Crkvi konačno odzvonilo posmrtno zvono, kardinal, koji je bio teško bolestan, piše u svibnju 1958. godine jednom župniku: „Ne dajte se i ubuduće zavaravati

šupljim frazama, niti prestrašiti prijetnjama bezbožnih ljudi. Ustrajte vjerni Crkvi Božjoj i upućujte tako svoje vjernike. Kada će reći Isus ovoj oluji „Utihni! Ušuti! - ne znamo, ali da će jednom reći to znamo sigurno. Svi znaci govore da taj čas nije daleko“. Tako je Blaženik proročki navijestio kraj komunističkog režima. I došao je doista taj trenutak najprije padom Berlinskog zida, a zajedno s njim i odlazak komunističke diktature koja je vladala uglavnom u Istočnoj Europi. Nažalost, pokazala je svoje pravo lice i kod nas u Hrvatskoj.

Braćo i sestre! Isus nije došao da nas sačuva od progonstva i nevolja. Biti Kristov znači izložiti se nevoljama. Vjernik nije samo onaj koji prihvaća vjerske istine nego prije svega onaj koji živi vjeru uz cijenu žrtve. Vjernik je onaj koji živi vjeru, iako mu se poneki puta čini kao da Boga nema. Zar se i mi nismo našli poput Isusovih učenika na moru u sličnoj situaciji, posebno u vrijeme agresije na Hrvatsku, kad su nam se dani činili kao mjeseci, a mjeseci kao godine, a godine kao vječnost. Od nikuda nije bilo pomoći, barem ne na početku. Agresor je poveo pravi rat ničim izazvan, jedino vođen željom za osvajanjem hrvatskih prostora. Svijet kao da nije shvatio gorku stvarnost. Hrvatski je narod zajedno s građanima tada podnio najveći teret u službi svoje i svjetske slobode i mira. Agresor je nesmiljeno uništavao duhovna i materijalna dobra, razarao gradove i sela, kuće i tvornice, crkve i kulturne spomenike, bolnice i škole, a nad golorukim ljudima vršio je genocid, posebno u Vukovaru kada je izveo iz bolnice bolesnike i sve ih je poubijao. Tu se ne spominje prekovremeno granatiranje i ubijanje ljudi, a u Kninu jest. Zaista čudno. Grad Knin ostao čitav, a grad Vukovar srušen sa zemljom. Stotine tisuća prognanika napustilo je svoje domove. I tako bez naše krivice svi smo mi ostali taoci i žrtve: zemlja i narod, demokracija i sloboda. Nije nam preostalo drugo nego se obraniti. Naša obrana imala je jedini cilj: uspostaviti mir i slobodu, pri čemu je veliku ulogu odigrala i Hrvatska ratna mornarica. Čovjek koji se nalazi u opasnosti, bilo on, bilo njegovi bližnji, obitelj, okolina i narod, zemlja i domovina, mora se oduprijeti se nasilniku. To je njegovo moralno pravo. Nije isto agresor i žrtva, osvajački i obrambeni rat. Dok je osvajački rat zlo u sebi, obrambeni rat je rat protiv rata, jer ne ide za osvajanjem nego čuvanjem zemlje i naroda. Stoga nas jako čudi kako se može obrambeni rat nazvati „udruženim zločinačkim pothvatom“. U kojem to pravnom

priručniku piše? Tko je izmislio tu formulaciju? Zar nas žele toliko poniziti i uvjeriti da ovaj narod nema pameti.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! U tim najtežim trenucima nismo gubili nadu, štoviše, uvijek je tinjala u nama. I mi smo vjerovali Bogu, Isusu Kristu, znajući da je Bog na strani dobra, istine, slobode; da je Otac nebeski i naš Otac. Stoga je veoma važna rečenica koju je napisao sv. Marko: „Tko li je ovaj, te mu se vjetar i more pokoravaju?“ Dao je do znanja da je Isus doista pravi Bog koji je postao čovjekom i koji se zauzima za čovjeka. Oluja koju spominje evanđelist slika je Zloga i njegove demonske moći, koji priječi da evanđelje ne dođe u poganski svijet. Za Isusa nema zapreke koju on ne bi mogao svladati. Nema sile kojoj se ne bi on svojim Evanđeljem mogao suprotstaviti. Evanđelje se ne može uništiti. Za njega kaže apostol Pavao: „Živa je, uistinu, Riječ Božja i djelotvorna; oštrije je od svakoga dvosjekla mača; prodiere dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca“ (Heb 4, 12). Mrzitelji Boga i Evanđelja mogu ubiti čovjeka, ali moraju znati da je krv mučenika sjeme kršćana, kako kaže sv. Augustin. Stoga sv. Marko opisuje ovo čudo na moru ne toliko da se prikaže Isusa kao velikog čudotvorca, nego kao Spasitelja svijeta i kozmosa.

Dragi prijatelji! Riječi blaženog kardinala Stepinca su i danas ohrabrujuće, kada citira Isusove riječi: „Što ste bojažljivi?“ „Kako nemate vjere?“. Primjer jedne snažne vjere susrećemo kod apostola Pavla. U 1. čitanju slušali smo dio poslanice apostola Pavla što je pisao svom učniku Timoteju. Pavao opisuje posljednje dane svoga života. Pavao je optužen kao najveći zločinac. Prisjeća se neuspjeha, napuštanja njegovih

suradnika. Više puta bio je izložen smrtnoj opasnosti na moru, i pustinji. Uza sve to nije klonuo nego se pouzdaje u Boga. Stoga i kaže: „Gospodin je bio uza me, on me krijepio“. Život mu je bio poput borbe i trke u stadionu koja završava. Sve što je učinio pripisuje Bogu, a ne sebi. „Gospodin je stajao uza me, on me krijepio, da se po meni potpuno razglasi evanđelje, te ga čuju svi narodi“, piše Timoteju.

Rekao je jednu riječ koja potiče na razmišljanje: „Za prve moje obrane nitko ne bijaše uza me, svi me ostaviše. Ne uračunalo im se“ (2 Tim 4, 16). Možda je to posljednja riječ koju je napisao. Podsjeća na ostavljenog Isusa na križu. Unatoč napuštenosti od najbližih Pavao nije izgubio nadu, štoviše, piše Timoteju: „Izbavit će me Gospodin od svakoga zla djela i spasiti za svoje Kraljevstvo.

Molimo danas i za haške optuženike koji žive u nadi pravedne presude. Neka budu sigurni da ih hrvatski narod nije napustio. Svima pak onima koji su priželjkivali osudu i pisali protiv njih možemo reći zajedno s apostolom Pavlom: „Ne uračunalo im se“ (2 Tim 4, 16).

Slaveći danas Dan Hrvatske ratne mornarice želim vam da vam Isus Krist bude nada na putu vašega života koji može biti miran poput bonace, ali i buran. Život vas neće štedjeti, ali je naša nada u Bogu, Isusu Kristu. Hrvatski su se mornari odlikovali tijekom povijesti kao ljudi nade, jer su bili usidreni u Boga, u Isusa Krista. Takvi budite i vi. Budite na radost i ponos ne samo Hrvatske ratne mornarice nego na radost i ponos hrvatskog naroda i svih građana naše zemlje, ljudi vjere, ljudi nade, koji brane svoje more i svoj narod uslijed bura i oluja našega života. U tim mislima i željama čestitam svima Dan Hrvatske ratne mornarice. *Amen* ■

Sv. Matej - proslava Dana policijske kapelanije Bjelovar, 21. rujna 2010.

Tko je bio sv. Matej, na to pitanje odgovara nam današnje Evanđelje pa je dobro, budući da vaša kapelanija danas prvi put slavi sv. Mateja, da se nešto više kažem o njemu.

Sv. Matej je bio jedan od Isusovih učenika i evanđelist koji je uz trojicu drugih evanđelista: Ivana, Marka i Luku napisao evanđelje. Matej je opisao veoma dirljiv susret s Isusom kao i Isusov poziv Mateju. Matej je bio prije toga carinik. Imao je ured u gradu Kafarnaumu. Bio je u službi kralja Heroda Antipe, brata Heroda Filipa (Mt 9, 9). Grad Kafarnaum je u to vrijeme bio veoma važno prometno i trgovačko mjesto. Mnoge su karavane iz Sirije i njezinog središta Damaska prolazile kroz Kafarnaum.

Sv. Matej je bio pripadnik staleža koji je kod Židova bio veoma omražen, a to su carinici i poreznici. Poreznici i nisu bili nikada obljubljeni kod ljudi, makar bili i najpošteniji. Naime, njihovo se zvanje sastojalo u tome da ubiru dio imovine u korist države. Osim toga, pojačanje mržnje prema njima bilo je što su oni, uz ono što su trebali dati državi, znali se okoristiti. Stoga ih je tadašnje društvo smatralo odmetnicima, neprijateljima zbog zloporabe položaja (dakle, i u ono vrijeme bilo je zloporabe položaja). Čovjek redovito gleda drugog čovjeka prema njegovom vanjskom ponašanju. Isus međutim promatra drugačijim očima čovjeka. Isus promatra čovjekovu nutrinu, njegovo srce, što je onemogućeno običnom čovjeku. Sv. Matej je bio jedini od apostola školovan čovjek. To se vidi iz njegova evanđelja. On je osim materinskog jezika poznao i grčki. Bio je materijalno osiguran, čak i bogat i veoma utjecajan.

Kad se Isus uputio prema jezeru vidio je Mateja i rekao mu: „Pođi za mnom!“ (Mt 9, 9). I Matej piše za sebe: „On usta i pođe za njim“ (Mt 9, 9). To je izazvalo ljutnju ostalih carinika i grešnika, pogotovo kad su vidjeli da je Matej pripremio posebnu gozbu. Kako su bili s Isusom i njegovi učenici, farizeji su prigovorili: „Zašto vaš učitelj jede s carinicima i grešnicima?“ (Mt 9, 9). Znamo što im je odgovorio. I tako je Matej carinik ušao u zbor dvanaestorice apostola. Rekao sam da je Matej bio materijalno dobro situiran. Ljudi bi rekli da je postigao svoju karijeru i cilj za kojim je čeznuo pa ipak unatoč toga odlučio je poći u neizvjesno. Jedina sigurnost i nada bila mu je Isus Krist. Što iz toga zaključujemo? Materijalne stvari ne zadovoljavaju potpuno čovjeka. Ima nešto veće što ga može učiniti sretnim.

Nedavno ste imali prilike pročitati u na-

šim novinama članak o vlasniku velike njemačke tvrtke DM-a gospodinu Gotz Werneru koji je svoje bogatstvo poklonio jednoj dobrotvornoj fundaciji čija je vrijednost bila preko milijardu eura. Djeci je ostavio toliko koliko je potrebno za kvalitetno školovanje. Rekao je: „Nije sramota postati bogat, ali je sramota bogat umrijeti“ (Jutarnji list, 18. 8. 2010.).

Vratimo se sv. Mateju. Zanimljivo je spomenuti da Isus nije povjerio blagajnu sv. Mateju koji je bio stručnjak za financijska pitanja nego ju je povjerio Judi Iškariotskom. Današnje evanđelje napisao je sv. Matej u želji da dokaže svojim sunarodnjacima Židovima da je Isus Krist doista onaj obećani Spasitelj, koji je najavljen preko proroka, da je drugim riječima pravi Bog i pravi čovjek. Poznato je da i danas Židovi ne priznaju Isusa Bogom već velikim prorokom. Sv. Matej želi poručiti svojim sunarodnjacima da su na krivom putu što ne vjeruju u Isusa Krista kao Sina Božjega. Tako svojom nevjerom zatvaraju put prema spasenju.

O sv. Mateju imamo malo podataka što se sve s njim događalo. Prema nekim podacima koji potječu iz prvih stoljeća vidimo da je propovijedao Perzijancima oko Kaspijskoga mora, a neki kažu da je propovijedao i u Makedoniji. Budući da je pratio na putu sv. Pavla vjerojatno se i sam pridružio i naviještao Radosnu vijest u Palestini, Perziji, Makedoniji i Etiopiji, gdje je vjerojatno bio i mučen. Evanđelje je napisao oko 42. Ono spada među najstarije spise Novoga zavjeta. Započinje rodoslovljem u želji da dokaže svojim pokrštenim Židovima da je Isus doista pravi potomak Davidov i Abrahamov. Matej često spominje i Stari zavjet kako bi dokazao da su se upravo u Isusu Kristu ispunila proroštva, pa prema tome ne trebaju više sumnjati u Isusa iz Nazareta, kao Sina Božjega, rođena od Marije Djevice.

Da je Isus doista Bog koji je postao čovjekom ta je istina veoma važna danas i za nas. Naime, Crkva nam daje na razmišljanje Božju riječ, posebno evanđelja, kako bismo se i mi, poput apostola uvjerali u vjeru koju smo primili i baštinihli od naših pradjedova, koju je Crkva vjerno prenosila i tumačila iz pokoljenja u pokoljenje sve do danas.

Kad je sv. Matej napustio cariničku službu, ostao je vjeran Isusu Kristu. Što nam ovo govori? Bog ne traži od nas da napustimo svoje zvanje, nego da mu se još više posvetimo. To posebno vrijedi za jednog hrvatskog redarstvenika koji je u službi mira, reda, sigurnosti, u službi svoga

naroda. Služba redarstvenika je veoma osjetljiva. On radi s ljudima. Svaki je čovjek jedinstven. Da bi vaš rad bio što plodonosniji, kao i rad svakoga od nas, apostol Pavao u 1. čitanju daje posebne upute kada kaže da žive dostojno svoj poziv. Svakome od ljudi dana je posebna služba koja služi izgradnji Crkve. Postoje apostoli, proroci, pastiri, učitelji, kaže Pavao, preko kojih djeluje Isus Krist i u službi su Crkvi, odnosno Kristova spasenja.

Postoji razlika služenja u režimima koji je kod nas donedavno vladao i služenje ljudima u demokratskom društvu. Rekao bih da je puno lakše služiti režimu, ali je teško biti u službi čovjeka. Stoga i vaše je zvanje u službi našega naroda. Policajac je čovjek reda. Stoga da bi mogao stvarati red mora i sam njegovati red. Policajac je čovjek mira. Stoga da bi bio graditelj mira mora u sebi njegovati mir. Na vjerniku policajcu leži još veća odgovornost već zbog toga što je svojim krštenjem uključen u Isusa Krista. On se u svom zvanju najviše i posvećuje.

Nedavno preminuli bivši talijanski pred-

sjednik i bivši premijer gospodin Cossiga napisao je da mu je čast bila služiti državi i domovini, kao i talijanskom narodu, deklarirajući se vjernikom potkraj smrti. Doista se takvim i dokazao. Poznato je da je u svom životu prakticirao vjeru i nastojao je živjeti prema evanđelju.

Slaveći danas Dan kapelanije, koja je posvećena sv. Mateju cariniku, prilika je da si ponovno dozovimo u svijest svoje zvanje koje je časno i odgovorno pred Bogom i pred ljudima. Svim pokojnim policajcima koji su nesebično služili u svom zvanju svome narodu, osobito poginulima u Domovinskom ratu, želimo i Gospodina molimo da im uzvрати svojom ljubavlju.

Sv. Matej, čiji blagdan slavimo, nije propustio zapisati Isusove riječi kad je rekao: "Zaista kažem vam: što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste" (Mt 25, 45). Još jednom iskrene čestitke svima pripadnicima ove kapelanije i želim da se ne umorite činiti i dalje dobro na dobro našega naroda, građana i domovine Hrvatske. *Amen* ■

Hodočašće mladih Švicarske Solothurn, 24. rujna 2010.

Draga braćo i sestre, dragi mladi! Dok vam danas želim progovoriti u ime Crkve u Hrvata, posebno mladima, onda vam ne mogu bolje i ljepše progovoriti nego iskustvom Crkve i predstaviti vam ideale s kojima su se naši mladi oduševljivali tijekom naše mukotrpne i teške povijesti.

Među te velike ideale i uzore, posebno mladima, spada i dr. Ivan Merz, najnoviji hrvatski blaženik koji je živio samo 32 godine, a iza sebe je ostavio neizbrisiv trag u životu hrvatskoga naroda. Umro je 1928. godine. Tada je, kako kaže biskup Škvorc, proplakala cijela Hrvatska.

Stoga, razmišljajući što bih i o čemu govorio danas mladima, u izboru mnogih primjera, uzeo sam dr. Ivana Merza, koji vam je nekako najbliži po vremenu u kojem je živio i po godinama. I sam je bio iseljenik, poput vas, i sam je proživljavao iseljeničku sudbinu, ali ju je znao dobro iskoristiti i uhvatiti se u koštac sa svojim vremenom. Rodio se 1896. godine. Bio je svjedokom velikih idejnih gibanja. Živio je u vremenu kada se nastojalo odstraniti Boga i duhovne vrijednosti iz života ljudi, što se posebno odrazilo kod mladih, posebno studenata. Merzu je teško palo na srce kad je vidio kako se mladi ljudi udaljavaju od Crkve i Boga, provodeći slobodan i nemoralan život. Vjerovao je tada mladom hrvatskom pjesni-

ku Kranjčeviću da će svatko umrijeti tko počne u ideale svoje sumnjati. Ivan Merz se nije prepustio struji i sudbini života. Dok je bio još kao gimnazijalac u Banja Luci počeo je pisati dnevnik. U tom je dnevniku napisao rečenicu: „Nema ništa teže nego biti dobar vjernik i kršćanin“.

Ja vjerujem, dragi mladi, da se i vi slažete s riječima blaženog Merza. Kad vas roditelji koji put upozore, da bi se opravdali, često znate reći da tako i drugi rade. To nas ne smije opravdati. U stvari, čovjek želi opravdati svoju lijenost. Stoga se valja sjetiti pjesnika Izidora Poljaka koji pjeva u pjesmi „Planite bijeli ognjeni duše: „Neću da moji dani proteku. Mračni u tihu lijuć se rijeku Vječnosti. Putove moje pjesan nek prati orla, što s plamenim suncem se brati. Kuda koracam hoću da bacam snopove sjajne svjetlosti“.

Merz je pripadao katoličkoj organizaciji koja se zvala „Orlovi“. Orao je ptica koja visoko leti. Pripadnici te hrvatske katoličke organizacije nastojali su se izdići iznad ostalih mladih ljudi po svom vladanju i životu. Nastojali su živjeti evanđelje u svom životu. Merz je bio čvrsto uvjeren da će samo dobro odgojena i čestita mladost biti nada budućih obitelji hrvatskoga naroda. Kakva je mladost takva je budućnost.

Vi ste, vjerujem, svjedoci mnogih mladih,

koji su se nakon udaje i ženidbe brzo rastali. Zašto? Nisu se dobro pripremili. Ako želite pobijediti u nekom sportu, ne možete pobijediti ako prije toga niste vježbali. Ne možete održati tempo u igri, ako niste prije toga vježbali. Prije utakmice igrači se povuku nekoliko dana i intenzivno vježbaju. To također vrijedi za naš duhovni život koji je veoma važan za naš ovozemaljski i vječni život. Mi u Hrvatskoj vojsci i policiji imamo duhovne vježbe od tri dana. Te duhovne vježbe završi između 1800 do dvije tisuće vojnika i policajaca. To im puno znači. Mnogi kažu da je šteta što ih nisu prije obavili jer bi drugačije živjeli.

Kako se spremati za svoj život? Na to pitanje daje nam odgovor Ivan Merz. Oni koji su poznavali blaženog Merza, posebno u gradu Zagrebu, pričaju kako je Merz često dolazio u baziliku Srca Isusova, i u njoj je često molio i tako crpio snagu za svoj život. „Rano sam se ustao i otišao na pričest. Nastojao sam se zadubiti u taj misterij. Ne mogu vjerovati da je Isus, koji je svemoguć, koji uskrisava mrtve, koji se toliko brine za travku, da će on doći k meni“, piše na jednom mjestu. „Život treba biti žrtva“. Tu je tvrdnju Merz zapisao nakon svoje mature. Merz je bio čovjek odricanja, žrtve. On je provodio život u svojoj mladosti i kasnije sve do smrti u odricanju, žrtvi.

Merz je bio čovjek Crkve. „Najljepše na zemlji jest Isusova Crkva, a u Crkvi sveta misa, a pod misom pretvorba“, piše on. Kako je u njegovo vrijeme bilo moderno napadati Crkvu, Sv. Oca, a time i sve što je Crkva naučavala, Merz se dao na pisanje i držanje konferencija. Drži konferencije, studira poslanice papa i sve probleme rješava očima vjere. „Zašto da tražimo odgovore kad nam je dragi Bog dao Crkvu“, piše on.

Merz je bio čovjek vjere. Vjera nije samo vjerno vršenje morala, nego je ona prije svega moj susret s Isusom Kristom. Stoga je papa Ivan Pavao

II. rekao mladima kad je bio u Švicarskoj: „Dragi mladi, ne bojte se susresti s Isusom Kristom: tražite ga u pozornom i otvorenom čitanju Sv. pisma, u osobnoj i zajedničkoj molitvi, u aktivnom sudjelovanju u euharistiji, u svetoj ispovjedi“ i nastavlja: „Ja sam imao 20 godina. Volio sam sport i skijanje. Studirao sam i radio. Imao sam želja i briga. U tim dalekim godinama, u vrijeme kada je moja rodna zemlja bila ranjena ratom i totalitarnim režimom, nastojao sam dati smisao svom životu. Našao sam ga u Kristovu pozivu. Upućujem vam poziv: „Ne zadovoljite se raspravama. Došlo je vrijeme akcije. Na početku trećeg tisućljeća pozvani ste i vi mladi, naviještati evanđelje svojim životom“, poručuje papa. To je vaše zvanje. To je najljepše zvanje: Biti kršćanin. Biti Isusov!“

Dragi prijatelji! Toga je bio svjestan posebno blaženi Ivan Merz još kao mladić, svjestan da mora nešto učiniti od svoga života, da njegovi dani ne prođu uzalud. On je želio osmisliti svoj život. Život mu je bio ispunjen radom, molitvom i učenjem. Bavio se, kao što znate, glazbom i pjesništvom. Svoje talente nije odbacio nego ih je sve više usavršavao. I kada tako čovjek radi na sebi onda mu je i život lijep. Najopasnije je kad se predamo neradu, kada trčimo za užicima, kada noć pretvaramo u dan, a dan u noć. Zato imate mnoge mlade koji su uništili svoje živote pićem, drogom i razvratnom životu. Toga se čuvajte. Čuvajte se droge, uništiti će vas. Ona je najveći neprijatelj čovjeka. Na drogi mnogi zarađuju i uništavaju posebno mlade ljude. To je strašno.

Čuvajte se nemoralnog života. Nije sve u bogatstvu, u materijalnim dobrima, u razvratnom i nemoralnom životu. Davno je to već uočio prorok Amos, kao smo čuli u 1. čitanju. On se okomio na bogate ljude, koji nisu imali osjećaja za siromašne. Ima nešto vrijednije i bogatije, a to je vjera.

U današnjem evanđelju Isus govori o bogatašu kojemu je cilj bio piti, jesti i uživati dobra ovoga svijeta. No, nije sve u „imati“ nego u „biti“. Istu misao nastavlja i Pavao u 2. čitanju. Pavao oslovljava svoga učenika s riječju „čovječe Božji“. Svaki je kršćanin Božje vlasništvo, ujedno i Božji saveznik, onaj koji se bori za uspostavu Božjeg kraljevstva na zemlji, prije svega „lijepim svjedočanstvom“ osobne svetosti.

Pavao voli upotrebljavati usporedbe iz sportskog života. Kršćanski živjeti znači voditi boj vjere, natjecati se u trkalištu. Pavao podsjeća svoga učenika na njegovo krštenje. Kao što je Isus Krist posvjedočio pred Poncijem Pilatom, tako i mi trebamo dati svjedočanstvo pred ljudima. Zašto?, pitat ćete. Upravo zato jer će nam suditi Isus Krist po našim djelima. I kao što se u Pavlovo vrijeme davao vijenac pobjedniku, tako će i nas Isus Krist nagraditi. Stoga tako trčite (što znači tako živite) da dobijete vijenac.

Sada bolje razumijete blaženog Ivana Merza, zašto je svakog dana vježbao da bude više kršćanin, kao i riječi pape Ivana Pavla II., koji je pozvao mlade u Švicarskoj na kršćanski život. Želja vašeg dragog svećenika fra Šime bila je i jest da budemo svjesni svoga kršćanskog poziva, da bu-

demo ponosni na našu vjeru, da je tako živimo kako bismo je mogli dalje prenositi.

Dragi mladi! Vi se ne trebate stidjeti svojih roditelja i svoje Domovine, u kojoj su vaši roditelji rođeni. Hrvatska je, što se tiče kulturne baštine, prva u Europi, a četvrta u svijetu. Mnogi bi se narodi ponosili kad bi imali kulturu, kao što je ima hrvatski narod. A ona je odraz naše vjere i duhovnih vrijednosti. Vama je poznato da Hrvatska vojska, zajedno s policijom, hodočasti svake godine u Lurd. Bivši francuski vojni biskup mons. Dubost je rekao: „Vi Hrvati imate nešto što je potrebno Europi, a to je vaša vjera.“

Dragi fra Šime! Crkva u Hrvata na čelu s biskupima zahvaljuje vam na svemu što ste učinili za ovu hrvatsku katoličku misiju, i drugdje gdje ste bili. Dobri Bog neka vas poživi još puno godina! Želimo Vam da se ne umorite činiti dobro među povjerenim narodom u spašavanju vjere, ljubavi prema Bogu, Crkvi i hrvatskom narodu.

Vama pak, dragi mladi, želim da ustrajete u vjeri svojih očeva i majki, da znate cijeniti žrtvu i ljubav roditelja, i da nam ostanete čestiti i vrijedni, da vas Švicarci prepoznaju po lijepom vladanju i kršćanskom svjedočenju. Neka vas sve dobri Bog blagoslovi. *Amen* ■

Uvođenje u službu kapelana za PU zagrebačku Zagreb, 28. rujna 2010.

Do danas je ovdje bila samo jednu vrst filijalne kapelanije, a od danas je ovo središte Policijske uprave zagrebačke zasebna kapelanija „Majke Božje od Kamenitih vrata“. Mnogima je od vas poznato da Crkva 31. svibnja slavi Gospu od Kamenitih vrata, a grad Zagreb slavi istog dana Dan Zagreba. Prigodom 260. obljetnice 31. svibnja 1991. godine, kardinal Franjo Kuharić proglasio je Gospu od Kamenitih vrata zaštitnicom Grada Zagreba, a 31. svibnja 1999. godine odlučeno je da se toga dana slavi Dan grada Zagreba.

Današnji grad Zagreb sastojao se od dva dijela: Gradeca i Kaptola. Tridesetog svibnja 1731. godine buknuo je veliki požar u Gradecu, gdje je bilo sjemenište Sv. Josipa. Vatra se proširila po čitavom gradu, a drugi dan i na Kaptol. Nakon nekoliko dana na Gradecu je bila pronađena slika Majke Božje, posve neoštećena, kojoj je izgorio samo okvir. Budući da su to ljudi pripisivali čudu, slika se počela štovati kao čudotvorna sve do danas. Majka Božja od Kamenitih vrata postala je najveće zagrebačko Marijino svetište gdje se moli hrvatski katolički puk, posebno zagrebački. Kad je riječ o štovanju slike Majke Božje onda je

ta slika samo znak. Riječ je zapravo o štovanju Majke Božje u gradu Zagrebu, odnosno starom gradu Zagreba.

Marijina slika je posvećena Kraljici svijeta, koja se štovala unutar zidina Gradeca. Prigodom 200. obljetnice čudesnog očuvanja 31. svibnja 1931. godine bila je svečano okrunjena zlatnom krunom. Iznad lika Marijina na oltaru nalazi se natpis: „Pomoćnica u svim nevoljama i protiv požara“.

Veliki štovatelj Majke Božje od Kamenitih vrata bio je hrvatski pjesnik Dragutin Domjanić. Kad se potkraj njegova života u Gornjem Gradu slavila „Domjanićeva večer“, njegovi su ga štovatelji obdarili velikim buketom cvijeća. On bi uzeo taj buket i odnio ga pred sliku Majke Božje od Kamenitih vrata i dugo je molio. Što je taj naš pjesnik govorio Majci Božjoj, možemo si samo predočiti. Sigurno joj je zahvaljivao na milostima kojima nas Marija obasiplje, jer je ona doista pomoćnica naša u svim nevoljama, kako to stoji napisano na malom oltaru kod Kamenitih vrata.

Da je Marija pomoćnica u nevoljama našega života to nam pokazuje i današnje evanđelje. Ono nam donosi izvještaj o svadbi u Kani Galilejskoj.

Isus je zajedno s učenicima bio pozvan u svatove. Očito se radi o obitelji koja je bila usko povezana s Isusom i njegovom majkom Marijom. Marija kao vrijedna domaćica na samom početku slavlja uočila teškoće u koje su upali mladenci. Zato i poručuje Isusu: "Vina nemaju". Isus joj govori: "Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!" (Iv 2, 4). Na prvi pogled zbunjuje nas ova riječ "ženo". No ova nas riječ podsjeća na prve stranice Biblije, gdje se spominje nova Eva, velika Žena, koja će roditi Spasitelja svijeta, dakle, majka samoga Isusa Krista. Tim je riječima Isus svoju majku posebno počastio pred apostolima i dao im je do znanja da njegova majka doista majka Spasitelja svijeta. A kad Isus kaže: "Još nije došao moj čas", to znači još nije došlo vrijeme njegovog očitovanja pred svijetom kao Sina Božjega. Marijina intervencija u Kani Galilejskoj je na neki način požurila očitovanje Isusa kao Sina Božjega, a koje će se posebno očitovati u trenutku njegove smrti.

Marija je znala da je Isus neće odbiti, stoga i kaže poslužiteljima svadbene svečanosti: "Što god vam rekne, učinite!" (Iv 2, 5). Ivan evanđelist komentira da je Isus u Kani Galilejskoj učinio svoje prvo čudo i objavio svoju slavu. Svojim je čudom pokazao da je Sin Božji. Ivan završava opis događaja u Kani riječima: "Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu, te povjerovaše u njega njegovi učenici" (Iv 2, 11). Malo kasnije će reći: "Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja, koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu" (Iv 20, 30-31).

Glavna Ivanova preokupacija bila je dokazati da je Isus doista Sin Božji. A to je puno značilo kršćanima u vrijeme progona. Ta istina puno znači i nama za naš vjernički život, kako bismo mogli poput apostola Pavla reći: "Poradi toga i ovo trpim, ali se ne stidim jer znam kome sam povjerovao" (2 Tim 1, 12). Pavao je naime podnio velike muke, progone i na kraju mu je bila odru-

bljena glava radi Isusa Krista i njegova evanđelja. Kao što je Marija bila u središtu događaja u Kani Galilejskoj, prije svega kao posrednica, tako je Marija danas u središtu našega spasenja i posrednica milosti. To su znali i stari Zagrepčani, građani grada Gradeca, koji su štovali Mariju stoljećima, o čemu svjedoči i slika Majke Božje koja se čuva u zagrebačkom svetištu Majke Božje od Kamenitih vrata.

Marija je tu da nam pomogne. U čemu? U borbi protiv zla i Zloga. Tu borbu opisuje sv. Ivan u knjizi Otkrivenja. U toj duhovnoj borbi između dobra i zla pomaže nam Marija. Ona je postala naša duhovna majka u trenutku Isusovog umiranja, kad je Isus rekao svojoj Majci: "Ženo, evo ti sina", a Ivanu: "Evo ti majke". U riječi "ženo", kao i u Kani Galilejskoj, Isus otkriva dubinsko značenje te riječi. Marija je ona ista "Žena" o kojoj govori Sv. pismo na početku ljudskoga roda (Post 3, 14) koja će biti početak novoga svijeta, otkupljenog čovječanstva, nova Eva. "I uze je učenik k sebi", piše evanđelist Ivan. To znači da je Mariju prihvatio kao duhovnu majku. Kao što je Marija dala Isusu tjelesni život, on želi da ona bude duhovna majka njegove braće i sestara, duhovna majka Crkve, i to kao pomoćnica i suradnica u spašavanju ljudskoga roda. "Ona se i dalje zauzima za svoju duhovnu djecu dok ne prisprije u vječnu Domovinu", kaže II. vatikanski sabor.

Naš ju je narod nazvao "Najvjernijom Odvjetnicom Hrvatske", "Dušom Duše Hrvatske", "Gospom Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta". Ako su je naši nazvali tim imenima, onda nisu zato bili "glupi" kako je tvrdila jedna novinarka prije 5 godina (2004.), služeći se najpogrdnijim riječima o Majci Božjoj. Bez obzira na te izjave i poruge o Mariji, Marija je za nas uistinu Majka Božja i naša zagovornica, ma kako se ona zvala; da li Gospa Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Velika Gospa, Mala Gospa, ili Blažena Djevica Marija od Kamenitih vrata, kojoj je vaša kapelacija posvećena. Amen ■

Sv. Mihael - Hrvatsko vojno učilište Zagreb, 29. rujna 2010.

Sadašnji papa Benedikt XVI. kaže kako mu je jedan prijatelj rekao da ima teškoća s dogmama (istinama) vjere. „Jedna koju uopće ne moram vjerovati jer je doživljam svaki dan je istočni grijeh“, rekao mu je taj prijatelj (Ratzinger: „Bog i svijet“, str. 72). Da je tako, to je i naše iskustvo. Htjeli bismo činiti dobro, ali umjesto dobra činimo zlo, pitajući se što je to u nama.

S tom se činjenicom često susreće policija, a posebno vojska, koja je u službi sigurnosti mira u svijetu, ukoliko dođe do velike eskalacije zla. Postavlja se pitanje: odakle zlo? Nitko od ljudi i filozofa nije dao tako iscrpan odgovor o porijeklu zla kao što ga daje Biblija, posebno Knjiga Otkrivenja, koju je napisao evanđelist Ivan. Knjigu je napisao sa željom da ohrabri kršćane svoga vremena, da ne pokleknu pred progonima. U pisanju se služio stilom ondašnjeg vremena. Zato nam je ona pomalo teška za razumijevanje, bez posebne pomoći priručnika za njezino tumačenje.

Dok su mnogi kršćani postavljali pitanje o porijeklu zla, sv. Ivan evanđelist ponire u dubine prapovijesti. Prve početke zla smjestio je u nebo gdje je nastala prva pobuna između anđela Lucifera s jedne strane, čije ime znači Svjetlonoša i arkanđela Mihaela s druge strane, čije ime znači „Tko je kao Bog?“. Bog je u početku stvorio duhovna bića koja se zovu anđeli, koje je obdario razumom i darom slobode. Tu su slobodu, barem jedan dio njih zloupotrijebili na čelu s Luciferom. Grijeh oholosti zahvatio ih je i to je bilo kobno po njih, jer su htjeli biti jednaki Bogu. U tom se trenutku Lucifer, čije je ime nadvisivalo ostale, umjesto da i dalje bude u Božjoj blizini i radosti koja nastaje u susretu s Bogom, našao u stanju pakla, spozna je da je zauvijek izgubio prijateljstvo s Bogom. Njemu se suprotstavio sv. Mihael čije ime znači „Tko je kao Bog?“. Ti nekadašnji dobri anđeli s Luciferom na čelu zovu se đavli. Borba između dobrih i zlih anđela prenesena je na zemlju. Stoga i piše sv. Ivan u Knjizi Otkrivenja: „Zbačen je Zmaj veliki, stara zmija - imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega svijeta. Bačen je na zemlju“ (Otk 12, 9).

Najveći crkveni učitelj sv. Toma kaže da đavla više muči zavist što će ljudi doći na njegovo mjesto, nego sama muka koju proživljava nakon izгона iz raja. Budući da đavao ne može nauditi Bogu, nastoji nauditi čovjeku. On je doista i uspio. Nagovorio je prve ljude u raj u zemaljskom, kad im je lagao da će biti jednaki Bogu ukoliko budu jeli sa zabranjena stabla, što su oni na kraju i učinili.

U tom je trenutku Adam zajedno s Evom spoznao da ih je Sotona prevario, da su izgubili nešto što ih je činilo sretnima, a to je milost Božja, milost posvetna, neprocjenjivi Božji dar po kojemu postajemo djecom Božjom. Tako je došlo do poremećenih odnosa između Boga i čovjeka, ali i do dubokog nemira kod čovjeka. Taj grijeh zove se istočni grijeh koji svi mi nasljeđujemo rođenjem, a kojega nam Bog oprašta u sakramentu krštenja. Zove se istočni jer iz njega proistječu sva druga zla.

Poremećen odnos prema Bogu dovodi i do međusobnih sukoba, jer svaki koji ustaje protiv Boga, ustaje i protiv čovjeka. Netko je rekao da je najveći uspjeh Sotone što je uspio uvjeriti čovjeka da njega nema. Ako ljudi povjeruju da ga nema onda će on žeti svoje plodove. Tko je naveo na grijeh prvog čovjeka i upropastio ga ako ne sotona? Zato ga je Isus s pravom nazvao: „krvnikom i ubojicom ljudi od početka“. Tko je pokušao navesti Isusa na grijeh u pustinji, ako ne sotona? Tko je, prema riječima Isusa Krista, kušao rešetati kao pšenicu, to jest upropastiti apostole za vrijeme Isusove muke, ako ne sotona? Od koga su ljudi u Isusovo vrijeme bili opsjednuti, a koje je Isus liječio, ako ne od sotone? Tko je naveo Judu na izdajstvo Sina Božjega, ako ne sotona, đavao? A što reći o bezbrojnim slučajevima sotonske zlobe kroz povijest Crkve?

Sv. pismo nam na mnogim mjestima, kao i povijest Crkve kroz sva vremena, svjedoči mnogim dokazima da postoji sotona, najveći neprijatelj čovjeka. Stoga nas apostol Petar opominje: „Budite trijezni i bdijte, jer protivnik vaš đavao kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proguta“ (1 Pt 5, 8). Kad se danas govori o đavlu, sadašnji papa kaže da nijedna tema kao ona o „đavlu“ ne pobudi tolike mahnite uzrujanosti mass medija i sekulariziranog društva (Ratzinger: „Razgovor o vjeri“, str. 127).

Papa Pavao VI. je rekao: „Đavao je neprijatelj broj jedan, on je zavodnik bez premca. Znamo, dakle, da ovo tamno i zbunjujuće biće uistinu postoji i još uvijek djeluje (isto: str. 128). On vrebava u zasjedi na moralnu ravnotežu čovjeka i nastavlja: „Svaki put nakon papinih riječi nastaju povici, protesti“. Zanimljivo je da protivljenje dolazi uvijek od strane onih koje ne bi trebala zanimati reafirmacija jednog stajališta vjere za koju kažu da je u cjelini odbacuju. Iz njihove perspektive opravdana je ironija, ali zašto srdžba? (Ratzinger: „Razgovor o vjeri“, str. 129).

„Svu ljudsku povijest prožima teška borba

protiv moći mraka. Ta borba koja je započela već od početku svijeta, trajat će po riječi Gospodnjoj sve do posljednjeg dana“ (GS 37). U toj duhovnoj borbi uvijek možemo izaći kao pobjednici, ali samo snagom vjere, snagom povjerenja u Isusa Krista.

Na koji se način možemo oduprijeti zlu? Apostol Pavao je to divno odgovorio kad je pisao kršćanima u Poslanici Filipljanima: „Obucite se u sve oružje Božje da biste se mogli oduprijeti zasjedama đavolskim“. Među oružje Božje spadaju: evanđelje, vjera, sakramenti, dobra djela,

posebno molitva.

Slaveći danas blagdan sv. Mihaela, zaštitnika vaše kapelanije, postavljamo si pitanje: Tko nam može naviše pomoći u borbi protiv zla, kriminala negoli onaj koji je poveo borbu s Luciferom i njegovim sljedbenicima, i ostao pobjednikom u toj borbi, ako ne sv. Mihovil? Ima jedna stara hrvatska molitva, koju je često molio blaženi kardinal Stepinac. To neka bude i danas naša molitva: „Sveti Mihovile Arkandele, brani nas u boju, od pakosti i zasjeda đavolovih budi nam zaklon“. Amen ■

Uvođenje u službu kapelana za PU osiječko-baranjsku Osijek, 30. rujna 2010.

Mnogi ste, vjerujem, čuli o sv. Jeronimu. Stoga ću pokušat barem malo iznijeti pred vas nešto iz njegova duhovno bogatog života, kako bi nam bio bliži po svojoj poruci.

Sv. Jeronim se rodio između 340. i 345. godine na granici između tadašnjih rimskih provincija Dalmacije i Panonije, u Stridonu. Iako potječe od kršćanskih roditelja, krštenje je primio u odrasloj dobi u Rimu, gdje je studirao retoriku.

Ne zna se točno gdje se nalazi Stridon. Ima jedna teorija koja kaže da je bio smješten u Grahovu u današnjoj BiH, drugi opet kažu na području između Trsata i Ilirske Bistrice, treći opet misle da bi to mogla biti današnja Štrigova u Međimurju, gdje se slavi sv. Jeronim. No, nije toliko važno mjesto njegova rođenja, koliko njegov značaj i utjecaj na Crkvu njegova vremena, te kasnije i na Crkvu u Hrvata.

Posjedovao je veliku inteligenciju, dobro pamćenje i bio izvanredno osjetljiv i strastven. Dok je boravio u Rimu rado je zalazio u katakombe i crkve svetih mučenika. Kad je napustio Rim, putovao je po Galiji. U to vrijeme se dao na studij Sv. pisma. Odlazi u pustinju, živeći u samoći, bdijenjima i pokori.

Kad su nastale svađe i raskoli među kršćanima vratio se u Antiohiju, gdje ga je mjesni biskup zaredio za svećenika, ali uz uvjet da i dalje bude monah, kako bi mogao što više putovati i propovijedati. Boravio je i u Carigradu, radeći u bogatim bibliotekama. Na njega je imao veliki utjecaj sv. Grgur Nazijanski koji ga je oduševljavao za Origena, poznatog crkvenog pisca.

Papa Damaz I. ga je veoma cijenio i uzeo ga za svoga tajnika. Povjerio mu je reviziju latinskoga prijevoda Evanđelja. I tako je nastao njegov prijevod Biblije poznat po imenu Vulgata, što znači „opća“, „opće poznata“ ili „u općoj uporabi“, po kojoj je postao slavan u cijeloj Crkvi.

Došao je na veliki glas, mnogi su u njemu vidjeli budućeg papu. No to se nije dogodilo.

Nakon brojnih putovanja napokon se smirio u Svetoj zemlji, gdje je proveo 34 godine života u neposrednoj blizini jaslica u Betlehemu, moleći se i studirajući. Osnovao je jedan muški samostan. Osnovao je i govorničku školu za djecu u Jeruzalemu, brinuo se za brojne izbjeglice koje su dolazile u Sv. zemlju nakon provale Vandala u Rim 410. godine. Iskazivao je veliku ljubav prema siromasima i nemoćnima. Potkraj života vid ga je sve više ostavljao. Iscrpljen, slijep i osamljen, našao je svoj mir u Gospodinu 30. rujna 420. godine. Bio je filozof, govornik, gramatik, poznavalac grčkog, hebrejskog i latinskog jezika, a vladao je još i aramejskim, sirijskim i arapskim jezikom. Na prijevodima starozavjetnih knjiga radio je punih 15 godina. Bio je veoma temperamentan, što je pripisivao svojoj dalmatinskoj rodnoj sredini. Znao je podignuti glas za vrijeme rasprava, ali se odmah i ispričati: „Oprostite, ja sam Dalmatinac“. On nije bio Hrvat jer su Hrvati došli početkom 7. stoljeća, dakle 200 godina nakon njegove smrti, ali je bio rođen na dalmatinskoj grudi.

Bio je poznat po velikoj ljubavi prema Sv. pismu, prema Crkvi, i nepokolebljiv u nastojanju oko pravovjernosti vjere. Ubraja ga se među četvoricu najvećih zapadnih Otaca Crkve. Trident-ski sabor ga je proglasio crkvenim učiteljem, što je najveća titula koju može dobiti neka osoba od crkvene vlasti. Svakako je dostojan razlog da se i mi možemo ponositi ovim svecem koji potječe iz naših krajeva. Budući da je bio veliki zaljubljenik Sv. pisma to nas još više potiče da vidimo što nam govori današnja Božja riječ, posebno Evanđelje.

U prvoj crkvenoj zajednici često se postavljalo pitanje o posljednjem sudu. U odgovoru na ovo pitanje Isus se, kao obično i ovoga puta, poslužio slikom iz svakidašnjeg života. Gledao je

kako ribari odvajaju dobre ribe od loših, koje se ne jedu. Isus govori u prisposodbi o svršetku svijeta. Do tada će u Crkvi biti zajedno i dobri i zli. Tek na završetku svijeta izići će anđeli i odijeliti zle od dobrih i Crkva će zasjati u punom sjaju. Isus završava svoju prisposobu pitanjem: „Jeste li razumjeli?“, a to znači: „Da li ste pažljivo saslušati, u srce pohranili i odlučili provesti u svom životu što sam vam rekao?“ Oni su odgovorili: „Jesmo!“ Isus nastavlja: „Stoga svaki pismoznac upućen u kraljevstvo nebesko sličan je čovjeku domaćinu, koji iz svoje riznice iznosi „novo i staro“. „Novo“ je objava Isusa Krista, a „staro“, je Stari zavjet sa svojim obećanjima. Ova pohvala ide prije svega sv. Mateju, koji je znao majstorski prikazati i protumačiti Stari zavjet u svjetlu Novoga zavjeta. Isus se pozivao često na Stari zavjet da pokaže da je on Sin Božji koga su navijestili proroci. Stoga možemo reći da se Novi zavjet nalazi u Starom zavjetu, a Stari zavjet navješćuje Novi zavjet.

Prvo čitanje izvadak je Pavlove poslanice što ju je adresirao na svog učenika Timoteja. Pavao potiče svoga učenika da ostane vjeran u onom u čemu je poučen od bake Loide i majke Eunike, i od samoga Pavla, a to je snaga Sv. pisma, koje nas čini mudrima. Sv. Pismo je božanskog porijekla. Biblija je napisana po nadahnuću Duha Svetoga. Biblija je pismo Oca nebeskoga kojeg nam je donio i objavio Isus Krist. Mogli bismo reći da je Biblija ljubavno pismo što ga Bog šalje svojoj zaručnici Crkvi i svakom njenom pojedinom članu. Da je Biblija božanskog porijekla često čitamo u Starom zavjetu: „Ovako govori Gospodin“ i „Riječ je Gospodnja“.

Isus se često pozivao na Stari zavjet kao na Božju riječ (usp. Mt 22, 23), a tako i apostoli. To je izričito rekao apostol Pavao kada piše: „Svo Pismo bogoduho, korisno je za poučavanje, uvjeravanje, popravljavanje, odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban“ (Tim 3, 16-17).

Kako čitati Bibliju? Prvi korak je veoma važan, a to znači svaki dan pročitati barem dio Biblije. Važan je prostor za smirenje. Veoma je važno staviti se u Božju prisutnost i biti svjestan da je Bog s nama i u nama. Drugi korak u čitanju Biblije je da se prepustimo njezinom djelovanju. Dok čovjek čita Bibliju bude poneki put zahvaćen nekom rečenicom, kao na primjer: „Gospodin moj i Bog moj“ (Iv 20, 28). Ako razmišljamo nad ovim ili sličnim riječima Biblije, plodovi neće izostati. I treće: potrebno je pretvoriti Riječ Božju u djelo. Onaj tko čita Bibliju na pravi način znat će i djelovati na novi način, jer se Božja riječ želi utjeloviti u nama i u našem životu (Mt 7, 24). Na taj način Biblija postaje nama školom molitve i školom življenja. Nije rijetko da ljudi tada dožive Isusove riječi kao Put,

Istinu i Život (Iv 14, 6). A to je on sam.

Molitva i Biblija neraskidivo su povezani. Sv. Jeronim je rekao: „Moliš li? Ti govoriš Zaručniku. Slušaš li? Zaručnik je koji ti govori“. Uvijek je to razgovor ljubavi s Bogom, razgovor s Ocem našim nebeskim u Duhu Svetome.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Slaveći danas Dan kapelanije, koja je posvećena sv. Jeronimu, valja zapamtiti da je Biblija Riječ Božja, da je ona ljubavno pismo Boga nama ljudima, da je veoma važno odgovoriti na to pismo. Ako tako postupimo puno ćemo učiniti za naše osobno dobro, za svoju obitelj i domovinu. To vrijedi za svećenika i svakog vjernika. Upravo ta misao pomoći će nam da ostanemo na visini. I kad smo u opasnosti počinili bilo kakvo zlo, grijeh, sjetimo se Isusovih riječi, prije svega njegove ljubavi koji je radi nas i našega spasenja išao u smrt. Čovjek može pasti, pogriješiti, ali mora što prije ustati, vratiti se Ocu nebeskom u sakramentu svete ispovijedi. Ukoliko bude imao pred sobom istinu da je evanđelje Božja riječ upućena nama to će ga očuvati od grijeha. „Kad bismo bolje poznavali istine vjere, drugačije bismo živjeli“, rekao je blaženi kardinal Stepinac. To također vrijedi i za Bibliju kao Božje pismo nama ljudima. Kad bismo svakog dana pročitati barem jedan mali dio Sv. pisma i razmišljali o tome što nam govori Božja riječ, drugačije bismo i živjeli.

Ugodno sam se iznenadio kad sam čuo riječi jednog našeg generala, kako oni u kući čitaju Sv. pismo, pitajući se što nam poručuje Riječ Božja? Dakako, to se vidi i u njihovom odgoju i obiteljskom životu.

Braćo i sestre! Jedan san, kako kaže sv. Jeronim, jako ga je dirnuo i djelovao na njegov život. On piše: „Za vrijeme jednoga napada groznice bio sam u duhu predveden pred sudačku stolicu svevišnjeg Boga. Osjetio sam tako snažno svjetlo da se nisam usudio podići oči. Bio sam upitan o vjeri, na što sam odgovorio da sam kršćanin. Onaj koji je sjedio na stolici odvratio mi je da lažem, da sam ciceronijanac, što znači govornik, a ne i kršćanin. Čuo se tada glas: „Gdje je tvoje blago, ondje ti je i srce“. Te su ga riječi, kaže sv. Jeronim, veoma potresle. On je nakon toga odlučio svoj život uskladiti s riječima u želji da njegovo srce bude bliže Kristovom srcu.

Braćo i sestre! Za tim je čeznula tijekom stoljeća i hrvatska katolička duša, moleći se: Isuse, blaga i ponizna srca učini srce moje po srcu svome. Dobro je svakog dana kao točku ispita savjesti staviti i pitanje: Gdje je moje srce? Neka naša srca budu od danas još više uronjena u srce Božjega Sina Isusa Krista! U tim mislima i željama čestitam vam Dan vaše kapelanije, koja je posvećena sv. Jeronimu, našem zemljaku i zaljubljeniku Riječi Božje. *Amen* ■

Blagdan Svetih Anđela čuvara Kamensko, 2. listopada 2010.

Ima jedna stara priča koja govori o bijegu Svete Obitelji u Egipat. Naime, poznato je iz Biblije da je kralj Herod namjeravao ubiti malog Isusa. I dok su tako putovali, odjednom se pojavila grupa razbojnika, koja je okružila Svetu Obitelj. Kad su razbojnici namjeravali opljačkati Sv. Obitelj, jedan je razbojnik po imenu Dizma ugledao dijete na Marijinim rukama. Ostao je dirnut ljepotom maloga Isusa i rekao mu: „Sjeti se mene i nemoj me nikada zaboraviti“. Kolegama razbojnicima rekao je da nastave put i da ne pljačkaju ovu obitelj. Legenda kaže da je taj razbojnik bio obješen zajedno s Isusom na križu i da mu je Isusu rekao: „Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju“.

Iako je ovo samo priča ona nam otkriva sljedeće: putovanje Sv. Obitelji bilo je doista veoma opasno. Stoga je Bog dao ovoj obitelji zaštitu anđela. Sv. Matej piše kako je anđeo rekao Josipu da bježi u Egipat s Marijom i Isusom, budući da se radilo o Isusovom životu.

Prije desetak godina poznati anglikanski propovjednik Billy Graham, koji je svojevremeno bio i u Zagrebu, napisao je knjigu pod naslovom: „Anđeli“. Knjiga je bila veoma popularna i brzo rasprodana u 2 milijuna primjeraka. U toj knjizi Billy Graham tumači da su anđeli duhovna bića. Katolička crkva uči da su anđeli netjelesna duhovna Božja stvorenja. U Katekizmu Katoličke Crkve jasno stoji napisano: „Postojanje duhovnih, netjelesnih bića koje Sveto pismo obično naziva anđelima, vjerska je istina. Svjedočanstvo Pisma o tome je jasno kao što je i Predaja jednosturna“ (KKC, 328). Anđelima je posvećeno čak 9 brojeva u katoličkom katekizmu. To dovoljno govori protiv svih onih koji tu vjersku istinu u cijelosti ili djelomično odbacuju. U Katekizmu nadalje čitamo: „Kao čisto duhovni stvorovi anđeli imaju razum i volju: oni su osobna i besmrtna stvorenja. Po savršenstvu nadilaze sva vidljiva stvorenja“ (KKC, 162).

Mi se često susrećemo s anđelima u sv. misi, kad ih spominjemo na primjer na početku sv. mise upućujemo svoju molitvu Bogu kad kažemo: „molim Blaženu Djevicu Mariju, vazda Djevicu, sve anđele i vas braćo da se molite za me Gospodinu, Bogu našem“. Mi se pridružujemo svojom molitvom svim anđelima i svetima kad kažemo za vrijeme sv. mise: „Svet, svet, svet...“ Kad čitamo Sv. pismo često se spominju anđeli, počevši od Knjige Postanka, završavajući s Knjigom Otkrivenja.

U 1. čitanju Knjige Izlaska Bog govori Moj-siju da pred njim šalje svoga anđela da ga čuva i dovede u mjesto koje mu je odredio. „Poštuj ga i slušaj njegov glas. Ne buni se protiv njega jer vam neće opraštati prekršaje: ta moje je ime u njemu“ (Izl 23, 21). Anđeo ne može ništa drugo činiti nego ono što je volja Božja. Anđeli se posebno spominju u vrijeme Isusovog rođenja. Sv. pismo opisuje anđela kao glasnika Božjega prigodom naviještenja Mariji da će roditi Spasitelja svijeta. Isus u današnjem evanđelju jasno govori o anđelima čuvarima, kada kaže: „Pazite da ne prezrete ni jednog od ovih najmanjih jer, kažem vam, anđeli njihovi na nebu uvijek gledaju lice Oca mojega, koji je na nebesima“ (Mt 18, 10).

Dakle, Crkva nas uči da doista postoje anđeli i da su oni glasnici Božji i da je svatko od nas predmet posebne Božje ljubavi. Stoga Isus poziva na obraćenje: „Ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko!“ Obraćenje se sastoji u tome da postanemo kao djeca, a to znači jednostavni kao dijete. Značajka je pak djeteta da ono ne teži za vlašću, jer je posve ovisno o Bogu. Oni su svjesni da su djeca Božja i to stanje prihvaćaju. Takav treba biti i svaki čovjek. Isus nas upozorava da pazimo da ne prezremo jednog od ovih najmanjih jer anđeli u nebu uvijek gledaju lice „Oca mojega“ koji je na nebesima“ (Mt 18, 10).

Židovi su u Isusovo vrijeme vjerovali da anđeli hvale i slave Boga, da su anđeli poslanici Božji ljudima, da su čuvari ljudi i naroda, kako to opisuje Djela apostolska (Dj 12, 15). Naime, kad je Petar bio u zatvoru okovan dvojim lancima, a stražari su pred vratima čuvali stražu pojavio se anđeo Gospodnji kao svjetlost, probudio je Petra i rekao: „Zaogrni se i hajde za mnom“ (Dj 12, 6-8). Petar je pošao za njim i nije znao da je to zbilja. Kad je došao k sebi rekao je: „Sad uistinu znam da je Gospodin poslao anđela svoga i izbavio me iz Herodove ruke“ (Dj 12, 11). Petar se uputio prema kući Marije, majke Ivana zvanog Marko. U toj su kući mnogi molili za Petra. Kad je Petar pokucao na vrata svi su bili izvan sebe. Dočekala ga sluškinja imenom Ruža, koja je javila da je Petar pred vratima. Oni rekoše: „Mahnišaš!“ Ali ona je uporno tvrdila da je tako. Nato će oni: „Bit će njegov anđeo!“ (Dj 12, 15). Petar je nastavio kucati dok mu nisu otvorili vrata. Kad su ga ugledali, ostadoše izvan sebe.

Papa Benedikt XVI. kaže o anđelima čuvarima da nitko nije obvezatan vjerovati u to, jer to

nema težinu kao, na primjer, učenje o Kristu ili o Mariji. Ali ono spada u nutarnja uvjerenja koja su nastala u kršćanskom iskustvu da nam Bog daje prijatelja koji nam na neki način pripada i kojemu mi pripadamo. Naravno, neće to svakom čovjeku biti u bliskoj mjeri (Ratzinger: Bog i svijet, str. 103). I nastavlja: Ja sam osobno zahvalan Bogu što vjerujem da postoje anđeli čuvari, ali ipak sam razgovaram s Bogom. Veoma je važno, nastavlja papa da ga to vjerovanje dovede Bogu, prema kojemu trebamo usmjeriti sve svoje djelovanje (isto: 104).

Koja je uloga anđela čuvara? Glavna uloga anđela je služiti Kristu. Svoju anđeosku službu anđeli izvršavaju kao vjesnici. Tako na primjer, anđeo Gabriel objavljuje Zahariji rođenje sina, a Mariji navješćuje da će postati Majkom Spasitelja svijeta. Anđeli neprestano gledaju Božje lice i poslušno izvršavaju naredbe Božje (usp. Ps 103, 20). Postojanje anđela može se dokazati brojnim novozavjetnim navodima, od Isusovog rođenja do njegovog uzašašća. I život Crkve je veoma protkan anđeoskom prisutnošću. Ožalošćenim ženama, koje su došle na grob, anđeo se javlja i objavljuje veselu vijest Isusovog uskrsnuća. Anđeo budi Petra i izvodi ga iz tamnice.

Liturgijska slavlja posebno spominju anđele. Tako na primjer molimo u rimskom kanonu:

„da ruke svetog anđela tvoga prenesu ovo na tvoje nebeski žrtvenik“. Za vrijeme sprovodnih molitava molimo, recitirajući ili pjevajući: „U raj te povedi anđeli“. Svakako, za nas je najmjerodavnije Učiteljstvo Crkve. Bilo nam je drago čuti za naše vojnike u Afganistanu kad su ih stanovnici Afganistana nazvali „anđelima“. To je najveće i najljepše njihovo priznanje. Američki pjesnik John She je napisao: „Kad bih trebao reći svom sinu samo jednu mudrost, mogao bih šapnuti da je on imao svoga anđela, ne kao slugu ili omiljenog prijatelja, nego kao onog koji je imao svoju misiju u službi njega. On je uočio kolika je važna uloga biti anđeo čuvar u obitelji. To vrijedi i za druga djelovanja, na poslu na primjer, u međusobnom susretu“.

U vrijeme Domovinskog rata mnogi ste bili jedni drugima u ulozi anđela čuvara. Pričao mi je jedan branitelj iz Lasinje koliko je značila prisutnost njegove kćerke u ratu. „Bila je po zvanju bolničarka. Uvijek nas je pratila na bojišnici kao medicinska sestra. Bila nam je anđeo čuvar, uvijek spremna pomoći u slučaju bilo kakve nesreće“.

Dragi prijatelji! Slaveći danas dan kapelanije, koja je posvećena anđelima čuvarima, želim vam da i vi budete anđeli čuvari u obitelji i na radnom mjestu. U tom duhu još jednom svima vama čestitam vam Dan kapelanije koja je posvećena Anđelima čuvarima. *Amen* ■

Hodočašće Hrvatske vojske i policije Marija Bistrica, 3. listopada 2010.

„Da imate vjere koliko je zrno gorušičino, rekli biste ovom dudu: „Iščupaj se s korijenom i presadi se u more! I on bi vas poslušao“ (Lk 17, 6), veli Isus u današnjem evanđelju.

Braćo i sestre, dragi hodočasnici! U središtu današnjih liturgijskih čitanja nalazi se vjera. Što je vjera? Što ona znači u našem životu? Kako je živjeti?

Prvo čitanje spominje proroka Habakuka, koji je doživio krizu vjere. Živio je u vrijeme sukoba tadašnjih velesila Asirskog i Babilonskog carstva, godine 625. do 612. prije Krista. Bilo je to vrijeme općeg rasula, nasilja i nepravdi svake vrste, vrijeme pljačke, nesloga, a sve to još više je pojačavao vanjski napadač. Stoga prorok postavlja pitanje Bogu: „Zašto puštaš da gledam nepravdu, zašto da promatram ugnjetavanje?“ (Hab 1, 3). Proroku se činilo kao da je i sam Bog nemoćan pred zlom. No, i u takvim vremenima treba živjeti od vjere, živjeti po vjeri ustrajno, usprkos zlu vremenu. Na prorokovu jadikov-

ku Bog odgovara i zapovijeda mu da napiše za vječna vremena ovu pouku: „Propast će onaj čija duša nije pravedna, a pravednik će od svoje vjere živjeti“ (Hab 1, 4). Eto to je Božja poruka narodu.

Zar i mi, braćo i sestre, nismo bili u sličnoj situaciji u vremenima agresije na Hrvatsku, u vremenima naših nutarnjih trvenja, nemoći i međusobnih nepravda? Mnogi su tada postavljali pitanje, a mnogi ga i danas postavljaju: gdje je Bog? Zar nas ne čuje?

U svom proglasu na Veliku Gospu 1991. godine, kardinal Franjo Kuharić uputio je svoje pismo svećenicima, redovničkim zajednicama i svim vjernicima Zagrebačke nadbiskupije u kojem piše: „U Hrvatskoj proživljavamo nesreću ratnog stanja. Duboko proživljavamo boli obitelji koje oplakuju svoje poginule. Suosjećamo patnju ranjenih. Dijelimo tugu sve braće i sestara, potjerenih iz njihovih ognjišta i iz njihovih domova, s radnih mjesta i gospodarstava. Tjeskoba zarobljenih i talaca naša je tjeskoba. Taj nametnuti

rat hrvatskom narodu i svima prijeti teškim nevoljama“ (Kuharić: Mir je djelo pravde, str. 152). Kardinal je u tim danima pozivao vjernički narod na molitvu, na pouzdanje, na vjeru u Boga, Isusa Krista. On je u duhu gledao strahotu rata ali i pobjedu, zahvaljujući vjeri i nadi. Zahvaljujući vjeri, on je u tunelu mraka nazirao svjetlo izlaza.

Dragi hodočasnici! U današnjem evanđelju susrećemo se također s pitanjem vjere. Apostoli su bili svjesni da ih čekaju progonstva zbog vjere u Isusa Krista. Bili su svjesni da neće moći izdržati vlastitim snagama. Stoga mole Isusa: „Umnoži nam vjeru!“ to jest: „Udijeli nam Gospodine da sve drugačije vidimo i prosuđujemo. Udijeli nam snagu kojom ćemo moći nadvladati sve teškoće, pa i nasilnu smrt zbog tebe, bude li trebalo“.

Da bi naglasio i svojim učenicima izrazio snagu i moć vjere u njega, Isus im odgovara koristeći dvije slike koje su dvije skrajnosti: slika velikog i duboko ukorijenjenog stabla duda i slika jedva primjetljivog zrnca sjemena gorušice. Što nam Isus time želi reći?

Vjera, kolikogod izgledala malena, neprijetna i u očima svijeta beznačajna nosi u sebi neprocjenjivu snagu, onu snagu koja fizičke stvarnosti može premještati, a čovjekovu nutrinu može promijeniti. Ona je kadra sve na stranu staviti kad je osoba koja ju ima pred dilemom živjeti ili umrijeti zbog Isusa. Ovo su nam tijekom povijesti potvrdili mnogi kršćanski mučenici. Vjera se ne protivi razumu, niti ju ovaj može roditi. Ona ga nadilazi toliko koliko dragi Bog nadilazi čovjeka. Ona nam je darovana, a učinak joj je naše jedinstvo i zajedništvo s Bogom, Isusom Kristom.

Braćo i sestre! Za mnoge je vjera dio tradicije i folklor, koju se pokazuje prigodno, prema potrebi kulturoloških manifestacija. Međutim vjera se ne može svesti na puku vanjštinu, iako joj treba očitovanje. Ona pripada kategoriji „bisera“ i „zakopanog blaga“; ona je unutarnja snaga koja oblikuje život čovjeka, Crkve i društva. Ona nije prigodno odijelo koje bismo trebali obući onda kada hoćemo pokazati svoju kršćansku pripadnost. Ona je svjetlo hoda i života čovjeka, Crkve i društva, jer je božanska novost u svijetu. Nju ne možemo posve razumjeti, jer nadilazi mogućnost našeg uma. Isto svojstvo ima i ljubav, koja se ponekad čini iracionalnom. Nju razumije onaj tko život na njoj zasniva i čuva ju kao dobivenu dragocjenost. Ona se jednostavno živi. Ona nema potreba dokazivanja: ona svjedoči, pokazuje, kao i ljubav. Tu je njezina snaga uvjerljivosti, i upravo tu uvjerljivost naš razum rado prihvaća i opravdava. Talijanski nobelovac Guglielmo Marconi (Guljelmo Markoni) kojemu možemo zahvaliti bežično telefoniranje, pa prema tome i razvoj mobitela reče: „Izjavljujem s ponosom da sam

vjernik. Vjerujem u moć molitve. Ne vjerujem u to samo kao katolik, nego i kao znanstvenik“. On nam time posvjedoči da razum rado potvrđuje opravdanost vjere.

Upravo takva i ta vjera dojmila se svetog Ivana evanđeliste, pa će ju u svom Evanđelju spomenuti 98 puta stavljajući naglasak na njezinu nutarnju snagu i životnost. Tom se riječju i stvarnošću izražava živi i novi odnos čovjeka prema Isusu Kristu. Vjerovati Kristu znači prihvatiti Isusa kao Božjega Sina, prihvatiti njegovo evanđelje, držati istinitim ono što on naučava, otvoriti se nadahnuću Duha Svetoga.

Vjerovati Kristu znači prihvatiti njegove riječi kao Božje riječi. Prihvatiti da je on spasitelj, kruh života i pretvorbena snaga čovjeka, da je on Svjetlo, Život i Istina, da je on objavitelj Oca nebeskoga. Vjerovati znači dijeliti sudbinu s Isusom Kristom, dati prednost onim vrijednostima koje će nadići svijet raspadljivosti i trajati svu vječnost. Vjerovati znači ostati u ljubavi Oca i Sina i služiti u poniznosti braći. Vjera je rast čovjeka i svega što ga čini čovjekom. Upravo stoga Apostoli mole Isusa: „Umnoži nam vjeru!“.

Sveto Pismo vrvi živim primjerima vjere i nevjere. Za našu pouku sjetimo se rimskog satnika koji dolazi u Kafarnaum, tražeći Isusa za pomoć da mu izliječi slugu i moli Isusa: „Gospodine, sluga mi leži kod kuće, uzet u strašnim mukama“. Isus mu reče: „Ja ću doći i izliječiti ga“. Odgovori satnik: „Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će sluga moj. I ja premda sam čovjek pod vlašću, imam pod sobom vojnike pa rekнем jednome: „Idi!“ – i ode, drugome: „Dođi!“ – i dođe, a služi svome: „Učini“. Kad je to Isus čuo bio je zadivljen vjerom rimskoga časnika pa je rekao onima koji su išli za njima: „Zaista, kažem vam, ni u koga u Izraelu ne nađoh tolike vjere“ (Mt 8, 5-10).

Braćo i sestre! U 2. čitanju apostol Pavao podsjeća svoga učenika Timoteja da raspiri milosni dar Božji koji je primio polaganjem Pavlovihih ruku. Pavao je podnio mnoga progonstva i patnje svake vrste zbog Isusa Krista. I sada kao sužanj odvažno i neustrašivo svjedoči za istinu vjere. Potiče svoga učenika da se ne stidi toga i neka bude ponosan na onoga tko mu je posredovao vjeru, i na taj način neka dadne svjedočanstvo za Gospodina.

Dragi hodočasnici! Danas je i nama upravljena ova riječ, da obnovimo ovaj dar vjere u sebi, da ju čuvamo, razvijamo i po njoj živimo, jer je riječ o stvarnoj našoj životnoj snazi. U vremenu globalizacije ljudskih društava, svjetonazora i vrednota, značenje i govor vjere je presudan, gotovo da je važniji nego ikad do sada. Ona kao pozitivna

snaga i božanska novost u svijetu ima kvalitetnu poruku za svaki autentični oblik modernog života. Neupućenost u vjeru, u svijetu u kojem danas živimo, ne samo da je opasna avantura života, nego je gubitak one novosti koja svijet usmjeruje i mijenja. Vidimo da slabljenjem vjere društvo postaje grublje, nasilnije, ratobornije. Klima bez vjere postaje sve više zloćudna i razdražljiva.

Uskoro kao država ulazimo u Europsku uniju. Za očekivati je da će se ona razvijati prema zamislili njezinih osnivača, a koju simbolizira zastava s 12 zvijezda. Europska unija prihvatila je ovu zastavu kao svoju 1985. godine. Time je prihvatila međusobno jedinstvo država i ljudi, kultura i svjetonazora, vjera i vrijednosti s ciljem zajedničkog hoda prema onoj punini koja je dostojna čovjeka, naroda i zajednice. Simbol ove Europe nalazi svoj korijen u Knjizi Otkrivenja svetog Ivana u kojoj se opisuje veliki znak na nebu: "Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od 12 zvijezda" (Otk 12, 1). Dakle, Marija je prema tvorcu simbola EU trebala biti nadahnuće i logo za zaštitu ljudskih prava i svih kršćanskih vrijednosti u Europskoj uniji. Ona ih je u sebi i u svojim odnosima s ljudima svojega vremena doista i ostvarila.

U novije se vrijeme primjećuje kako se neke članice Europske unije žele udaljiti od temeljene poruke svoje zastave. Naime, ima zemalja članica EU koje su protiv moralnog zakona, nesmetano dopuštaju ubijanje nerođene, a začete djece, i toleriraju postupke uskraćivanja života bolesnima i teško trpećim ljudima. Da bi izbjegli strašnu riječ „ubijanje“, oni će ubojstva starih i teško trpećih ljudi nazivati eutanazijom, a ubijanje nevine djece abortusom. Abortus se pokušava opravdati pravom žene, a da se pri tom ne postavlja pitanje pravo začetog djeteta. Pokušavaju se legalizirati istospolni brakovi. Ako se oni stave na istu razinu s brakom, onda je budućnost čovjeka pred uništenjem. Ruši se izvorna kreativna različitost ljudskih bića i sve se svodi na nasilje emocija nad smislom različitosti. Nagriženo je dostojanstvo žene, majke i obitelji koja je utemeljena na zajednici muža i žene. Doista je opasno prihvatiti ovakav svjetonazor i k tome ga još legalizirati. Time ne želimo reći da ljudi nemaju pravo postavljati pitanja i tražiti odgovore na sve ono što u sebi nose, a ponekad se može činiti da je to i opravdano. Želimo jednostavno reći: temelj ljudske prirode, Božji i naravni zakon mora se čuvati, jer ako se on naruši eliminirali smo nadu u ljudsku budućnost. Obitelj kao temeljna stanica nikada ne smije doći u pitanje ni pod cijenu nevjerojatnih pritisaka medija i usmjeravane javnosti. Čini

nam se da se danas premalo čuje glas struke, a odviše riječ onih koji stvaraju senzacije i šire dezinformacije, a nerijetko manipulirajući ljudskim nevoljama.

Doista, braćo i sestre, na kršćanima leži veoma velika odgovornost za našu Europu. Hoće li se Europa definitivno otkačiti i otploviti u nepovrat ili će premišljati i, uvažavajući druge, tražiti izlaze dostojne svoje nade, uvelike će ovisiti o nama kršćanima i o svima drugima koji na ovom području dijele s nama istinu o Bogu i čovjeku. Ako se ovo premišljanje ne dogodi, onda bi ta ista Europa mogla postati bojišnicom tehničke nadmoći, koja bi u konačnici doista mogla biti neljudska.

Tko danas želi izgraditi Europu kao zajednicu prava i pravednosti, koja će vrijediti za ljude različitih kultura, može se pozvati na razum koji nikada kao takav nije izgubio moć pravorijeka. On će se bez prisile otvoriti Bogu. Razum, međutim, koji je sebi samodostatan i neće da išta znade o Bogu, ne pripada nijednoj određenoj kulturi, ali uzima sebi pravo da prosuđuje sve kulture po vlastitoj pameti. To je pogubno (Papa Benedik XVI).

Dragi pripadnici hrvatske vojske i policije, dragi vatrogasci, dragi hodočasnici! Blaženi kardinal Stepinac, čiju 12. obljetnicu proglašenja blaženim slavimo ove godine, veliki branitelj čovjeka, njegove slobode i njegovog prava da bude u svim vremenima i u svakom vremenu čovjek, zalagao se jako za tu snagu vjere i na kraju je to posvjedočio vlastitom smrću podnijevši mučeništvo za Krista i za istinu i pravo čovjeka. Blaženi Alojzije Stepinac bio je branitelj vjere i prava svakog čovjeka, branitelj Krista i njegove Crkve, branitelj demokratskog razvoja društva i svih vrijednosti koje su utkane u našu kulturu kao i u kulturu svakog naroda i ljudske civilizacije.

Nemojte klonuti u svom ljudskom i kršćanskom življenju. Vi ste Crkva i u vama je Božja snaga. Iskoristite svoje nevolje i rane te kroz njih vidite svoju sličnost s trpećim Kristom. Borite se za humanije odnose u društvu i čuvajte snagu vjere kao oganj koji vas grije kad sve mrzne stegom studeni. Naša vojna biskupija sve će učiniti, sa svojim svećenicima i osobljem, da vam pomognemo danas biti autentični i sretni, ponosni i blagoslovljeni.

Ocupljeni danas u nacionalnom svetištu Majke Božje na Mariji Bistrici recimo zajedno s Petrom: „Gospodine umnoži nam vjeru!“. Molimo i Blaženu Djevicu Mariju da svojom ljubavlju zagrlji sve narode Europe i svijeta, kako bismo se mogli oduprijeti utjecaju Zloga. Marijo, očuvaj našu vjeru, učvrsti ufanje. Obrati mila majčice sve izgubljene! *Amen* ■

Hodočašće hrvatskih branitelja Marija Bistrica, 16. listopada 2010.

Dragi hrvatski branitelji! Dično je zvati se „branitelj“. Možda ima ljudi koji vas ne cijene i ne vide dobro koje ste nam darovali. Nemojte se na to obazirati, jer živimo u svijetu u kojem nesebičnost nije više na cijeni, vrijednosti nemaju medijsku prođu, domoljublje postaje znakom plemenske kulture, čak su ga neki u novije vrijeme nazvali nacionalizmom.

Što je domoljublje? To znači imati ljubav prema svemu onome što čini dio domovine, a to su njezina povijest, njezina tradicija, njezin jezik, njezina prirodna oblikovanost. To je ljubav koja se širi i na djela sunarodnjaka i na plodove njihova stvaralaštva. Domovina je zajedničko dobro svih građana i kao takva ona je i velika obveza, da je izgrađujemo. Za razliku od nacionalizma koji priznaje i nastoji samo oko dobra vlastite nacije, a da ne vodi računa o pravima drugih nacija, domoljublje je ljubav prema domovini koje priznaje svim drugim nacijama ista prava koja se traže za vlastitu domovinu. Živimo u vremenu kada se napušteni i bespomoćni, djeca i starci smatraju viškom civilizacije. Takvi teško prepoznaju i priznaju da ste upravi vi jamci i njihovog mira. Treba im oprostiti i za njih moliti.

Dragi hrvatski branitelji, braćo i sestre! Sv. Pavao zbog vjere Efežana u Isusa Krista, u današnjoj poslanici piše: „ne prestajem zahvaljivati Bogu za vas i sjećati vas se u svojim molitvama“ (Ef 1, 16). Evo, danas vam, dragi branitelji, po tko zna koji put, u ime Crkve okupljene u Vojnoj biskupiji ponavljamo Pavlove riječi: „ne prestajem zahvaljivati Bogu za vas i sjećati vas se u svojim molitvama!“ Dužnost mi je kao pastira ove Crkve, izreći vam svoje intimno i duboko uvjerenje, očitovati vam nutarnji osjećaj o vašem braniteljskom djelu i njegovom značenju za narod i Crkvu. Vi ste imali smjelosti, hrabrosti, požrtvornosti i ljubavi izložiti sebe i svoju budućnost tolikim nišanima nasilnika, ljudi kojima drugi čovjek i druga zemlja nisu svetinja. Dapače, poneki su uživali i pjevali odu prolivenoj krvi onih koji su branili živote i vrijednosti koje svaki pošten čovjek i odgovorni građanin društva ima braniti. Svima nama, koji smo u duhu i molitvi bili s vama u tim teškim danima Domovinskog rata, bili ste i ostajete ponos, uzor i put koji nas uči kako se voli i brani čovjek i domovina snagom ljubavi.

Kad je eskalirao agresorki nacionalizam, hrvatski su branitelji krenuli u obranu. I dogodilo se pravo čudo. Gotovo goloruki obranili ste pod svojom zastavom svoju domovinu, predvo-

đeni dr. Franjom Tuđmanom. Stoga smo ponosni na vas, dragi hrvatski branitelji! Ponosni smo na vašu žrtvu i predanost, na hrabrost i dobrotu. Domovina vam je bila draža od života. Priznanje Hrvatske vaše je najveće odlikovanje.

Dragi branitelji! Svjesni ste da ima ljudi koji s nama žive u našim gradovima, stanuju u susjednim stanovima, šecu istim ulicama i rade u uredima, koji se obilno koriste blagodatima slobode koju ste nam podarili, a nemaju razumijevanja za vašu žrtvu, onemogućuju da zasjate u istinitom svjetlu, kako u medijima tako i u javnim odnosima društva prema vama. Stječe se dojam kao da im je stalo da marginaliziraju vas i vaše djelo, i time omalovaže ne samo njegovu plemenitost, nego i da pretvore ovu zemlju u plodan teren onih svjetonazora koji su daleko od svega što vas je nadahnjivalo i održalo u tolikim opasnostima obrane zemlje. Pred svim time, dragi branitelji, braćo i sestre, ne dajte se slomiti. Ostanite ponosni kao što ste bili u vrijeme obrane Hrvatske. Nemojte dopustiti da vas slomi bilo kakvo zlo ili nepravda. I danas, kada smo slobodni, kad se nalazimo pred materijalnom, a prije svega duhovnom obnovom, želim vam da pobjeđujete svoje ljudske slabosti u obnovi koja nas čeka. Želim vam i Gospodina molim da živite u slozi i ljubavi, u svojoj i našoj slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj.

Vojna biskupija, svi njezini vjernici sa svojim pastirima, učinit će sve pred Bogom i pred javnošću, da ostanete uspravni u svom ponosu i dostojanstvu, jer doista na to imate pravo, a dužnost nam je prije svega iskazati vam pažnju i zahvalnost. Na ove stavove nadahnjuje nas Riječ Božja, koja je čista istina, pravda i ljubav. Istina je, mi jako cijenimo sve što ljudi kažu i pažljivi smo na svaku njihovu riječ, ali naša savjest ne smije biti podložna promjenljivosti iskaza, mentaliteta i mijenama prilika. I zato združeni pred sv. Pavlom stojimo pred misterijem Boga i kršćanskog poziva i molimo: „Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave, dao vam Duha mudrosti i objave kojom ćete ga upoznati; i prosvjetlio vam oči srca da upoznate koje li nade u njegovu pozivu, koje li bogate slave u baštini njegovoj... i koje li prekomjerne veličine u moći njegovoj prema nama koji vjerujemo“ (Ef 1, 17-19).

Dragi branitelji! Vi ste upoznali Boga, jer ste ga ljubili. Ljubili ste ga u ljudima koje ste branili i u zemlji koju ste oslobodili. Mi ne veličamo ni prolivenu krv poginulih osvajača, ni zveket vašeg oružja. Naglašavamo samo činjenicu vaše

ljubavi kojom ste se izložili za slobodu čovjeka i zemlje. Vi ste znali da je vaše uporište Isus Krist koji je sebe izvrgnuo svim sramotama i pogibeljima, da bi svijet po njemu postao slobodan i dostojan čovjeka. Vi ste s njime u najcrnijim časovima svoga mraka i svojih strahova, bili povezani snagom vjere, i upravo jer ste upoznali „preko-mjernu veličinu u moći njegovoj“ izdržali ste ono što je svima izgledalo neizdrživim.

Danas bih skrenuo vašu pozornost na ovo naše vrijeme. Rekao bih da nije više čas da se borite protiv vojnih agresora i njihovih nišana. Ali jest vrijeme vaše borbe protiv agresije zla koje nas je otrovalo ili nas još truje: zlo međusobne klevete i podjela, zlo medijskih presuda i osuda prije nego se dokaže krivnja (bitna je senzacija), zlo korupcije i nepravde (bitno je da je osoba iz druge stranke), zlo besposlenosti i siromaštva, zlo droge, kocke i drugih moralnih i etičkih devijacija (a sve pod plaštem ljudskih prava). Onaj koji je prošao rat dobro znade da se bez hrabrosti vojnika i časnika ne dobiva nijedna bitka. To je dobro sažela naša narodna poslovice koja kaže: „Boj ne bje oružje, već boj bje srce u junaka“. To posebno vrijedi i za naše duhovno područje. Duhovni rat je puno teži. Boriti se protiv svojih mana nije lako. Knjiga Jobova kaže: „Život je na zemlji ratovanje“ (Job 7, 1). Da bismo uspjeli u tome, snaga nam dolazi od Boga. Samo s Bogom, Isusom Kristom, možemo pobijediti zlo u sebi i oko sebe. Stoga uložite sebe i svoj ugled u borbu

za čovječniju i pravedniju zemlju, za kvalitetne međuljudske odnose i suživot, za svetost braka i obitelji, za životnu važnost vjere i morala, za izgradnju kulture. Oslonimo se na Boga koji je u svakom vremenu s nama, jer je i sam izjavio: „Ja sam s vama do svršetka svijeta“.

Dragi hrvatski branitelji! Bili ste veliki u obrani. Budite veliki i sada kada ste u miru. Sva velika djela postižu se samo naporom i žrtvom, uprtim pogledom prema vječnosti. Stoga je veoma važno sebe izgrađivati. Toga se ne trebamo stidjeti. Biti bolji, biti plemenitiji, biti humaniji, biti više čovjek, biti više vjernik, to je bio i ostat će najplemenitiji rad jednoga čovjeka. Imajte povjerenje u bogatstvo i snagu vjere. Imajte povjerenje u Duha Svetoga koji u vama stanuje i koji je sposoban voditi vas i vrijeme. Imajte povjerenje u vašu solidarnost, to jest u povezanost koja ne poznaje druge interese osim dobra svih ljudi.

Svojom prisutnošću pokazali ste i dokazali da želite ostati na visini jedne takve baštine. Svojom prisutnošću i svojom molitvom pokazali ste se dostojnima da cijenite sve ono zašto ste se borili. Danas ste na ovoj euharistiji uzvanici Kristovi. On vas posjede za Stol s vama i dijeli samoga sebe da biste izdržali teret ljubavi. Neka vas dobri Bog sve blagoslovi! Našim haškim optuženicima želimo što brži povratak. Pokojnim hrvatskim braniteljima želimo da im dobri Bog udijeli pokoj vječni. Vidimo se iduće godine u jednom od naših svetišta Majke Božje. *Amen* ■

Sv. Luka - Dan policijske kapelanije Šibenik, 18. listopada 2010.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Pročitani odlomak iz Lukinog evanđelja prenosi nas u vrijeme Gospodinove odluke da pošalje sedamdeset i dvojicu svojih učenika, njih dva po dva, u svaki grad i svako mjesto kamo je kanio doći. Isusova je želja bila da Evanđelje dođe u susret svakom ljudskom biću. To svjedoči, noseći snažnu poruku, i simbolika brojki prisutnih u ovom tekstu. Naime, evanđelist Luka na taj način, u skladu s onovremenim vjerovanjem da 72 plemena pokrivaju broj naroda svijeta, želi reći da se poslanje Isusovo, pa stoga i Crkve, zajednice njegovih učenika, ne iscrpljuje samo u poslanju 12 apostola plemenima Izraelskog naroda. Poslanje je Crkve usmjereno na sve narode, prema svakom ljudskom biću, sve do kraja kugle zemaljske. Nema granica Božjoj dobroti, ni prostornih, ni vremenskih.

Iako evanđelist Luka nije u tekstu izričito spomenuo ni Šibenik ni Knin, u ovom trenutku drago mi je misliti kako je Gospodin mislio i na plavo pleme – naše policajce u ovim drevnim hrvatskim gradovima. Znam da nije prvi put da se susrećete s Evanđeljem, ali sam siguran da će od danas po kapelaniji utemeljenoj u vašoj Upravi, Crkva i Evanđelje biti prisutni na drugačiji način.

Činjenica da Isus šalje po dvojicu učenika ima svoje utemeljenje u konkretnom životu. Prema Izraelskom pravu, da bi svjedočanstvo bilo vjerodostojno, trebalo je imati dva svjedoka. Eto paralele i za djelatnike vaše kapelanije: u svakoj kapelaniji je svećenik i njegov pomoćnik. Oni, zajedno s vama vjernicima što službujuete u Hrvatskoj policiji, točnije u ovoj Upravi, čine opću Crkvu kojoj je središte sam Gospodin. I na njih se odnosi zadaća koju Isus daje svojim učeni-

ma. A što je ta zadaća? Najprije donijeti mir. Ne bilo koji i ne bilo kakav mir već onaj što proizlazi iz povezanosti s Bogom. Mir je za Isusa isto što i Kraljevstvo Božje. A ono je smisao, svrha i cilj Isusova djelovanja. Središte je njegova govora o Kraljevstvu Božjem istina da je svako ljudsko biće – svakom drugom ljudskom biću – brat ili sestra; i da smo svi ljubljani od Boga, Oca nebeskoga. Pa kad je već tako na objektivnoj razini, onda je zadaća Isusovih učenika svih vremena, da tu činjenicu pretvore i u stvarnost konkretnog življenja i to milošću Božjom. Isus je zbog toga došao na svijet. Za naše je dobro, za naše je spasenje trpio i umro na križu te treći dan uskrsnuo. To svjedočiti poslanje je svakog njegova učenika, poslanje je zajednice vjernika. No, ne iscrpljuje se poslanje Crkve samo u propovijedanju Radosne vijesti, nego i u oživotvorenju evanđeoskih vrednota u konkretnoj svakodnevnicu njenih članova. I po njima u sredini u kojoj žive.

Kako u Isusovo vrijeme, tako i tijekom cijele povijesti spasenja sve do danas, ima onih koji će se odazvati pozivu Gospodinovu, te će prigrliti Evanđelje, prepuštajući se milosti Božjoj. Neki će od njih, s jedne strane preuzeti poslanje izravnog širenja Radosne vijesti i privođenja svih ljudi među Isusove učenike, krsteći ih U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. S druge strane, učiti će članove Crkve, Isusovu svojtu, da čuvaju ono što nam je Gospodin zapovjedio. A zapovijed je njegova zapovijed ljubavi.

Vaša je uloga, dragi kapelane, zajedno s vašim pomoćnikom, biti svjedokom Božje ljubavi, donositi mir svakom čovjeku, donositi pomirenje u međuljudske odnose, poglavito u ovoj Upravi; i među ljude što pripadaju vašoj kapelaniji. Vaša je zadaća, dragi kapelane, dati potporu vjernicima vaše kapelanije, i ne samo njima, u traženju, usvajanju i čuvanju pravih evanđeoskih vrijednosti.

A vaša je zadaća, dragi policajci Policijske uprave šibensko-kninske, poglavito vas što pripadate zajednici vjernika, da na području koje pokrivete svojom profesionalnom službom, te ljudskim i kršćanskim služenjem, budete oslo-nac slabima, sigurnost prestrašenima, zaštita ugroženima; da budete čuvari reda i promicatelj pravde; da donosite mir tamo gdje ga nema. Ako to budete činili i iz svijesti svoje vjerničke pripadnosti, što drugo da vam kažem nego da ste shvatili Isusovu riječ upućenu svojim učenicima. A ne mogu ne pomisliti, sjećajući se Isusova susreta s rimskim satnikom, da se među vama kriju veliki potencijali. Znao da se Isus nekoliko puta za života susreo s onima koji su bili službenici s vašom zadaćom u društvu, dragi policajci, s čuvarima reda i mira. Štoviše, u

evanđelju Isus ističe primjere izrazite vjere ljudi koji su pripadali vojno-redarstvenim snagama. Eto baš u Lukinu evanđelju nalazimo spomenuti slučaj rimskog satnika, što imaše bolesnog slugu koji mu je bio veoma drag. Kad je satnik čuo za Isusa, poslao mu glasnike s molbom da mu ozdravi slugu. Isus se uputio prema njima, te kad se primakao satnikovoj kući, ovaj mu iziđe u susret govoreći: Gospodine nisam dostojan da uđeš pod krov moj. Zato se i ne smatram dostojnim doći k tebi. Nego reci riječ da ozdravi moj sluga. Isus taj slučaj, nakon ozdravljenja, zaključuje riječima: Kažem vam, ni u Izraelu ne nađoh tolike vjere (Lk 7, 9). Kakva je samo snaga vjere i predanja! Crkva kroz svu povijest spasenja, ponavlja ove satnikove riječi u svakoj svetoj misi.

Dragi policajci! Svojim poštenim služenjem, svjedoci ste onoga u što vjerujete i Onoga kome vjerujete. No nažalost, i danas, nakon dva tisućljeća, vidimo koliko je u pravu bio Isus kada je rekao: Žetva je velika, a radnika malo. Stoga nam je, koji smo u njegovoj službi, držati se Gospodinove upute: Molite ... gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetvu (Lk 10, 2). Da, treba Gospodin predanih radnika. Utemeljenje ove kapelanije i imenovanje kapelanom vlč. Darka, plod su molitava. Tu su sa svrhom. Vi što pripadate ovoj kapelaniji imate za zaštitnika i uzora sv. Luku, liječnika i slikara, čovjeka što ostavi zapis o Isusovu životu i djelovanju u jednom od četiri evanđelja, te o životu prve Crkve u Djelima apostolskim.

Vjerojatno je sv. Luka grčkoga porijekla. Stekao je naobrazbu u rodnoj Antiohiji. Nije poznato kad je i kako je postao kršćaninom. Vjerojatno je i on u Jeruzalemu slušao apostola Petra na blagdan Pedesetnice, kad je preko tri tisuće ljudi primilo krštenje. Poslije se pridružio apostolu Pavlu na njegovim misijskim putovanjima. Tada produbljuje pravo znanje, poznavanje Evanđelja. Poznavao je Luka mnoge Isusove suvremenike, pa i samu majku Gospodinovu. Predaja veli da je najstarija slika BDM, koja se čuva u bazilici sv. Marije Velike u Rimu njegovo djelo. Iz susreta s Isusovim učenicima sv. Luka gradi osobno vjerničko iskustvo, koje će rezultirati tekstovima autentičnog i neposrednog svjedočanstva, jer vjerno prenosi polog Radosne vijesti koju je zajednica primila od Gospodina.

Neka vjera sv. Luke potakne i nas na sve veće predanje i zalaganje u našoj pripadnosti grupi Isusovih učenika. Neka njegovo služenje bude uzorom i poticajem vama čije je služenje dragocjeno čovjeku, narodu i domovini. Vama što pripadate kapelaniji sv. Luke čestitam današnji blagdan. *Amen* ■

Sv. Ivan Kapistran

Vinkovci, 22. listopada 2010.

Ime sv. Ivana Kapistrana nije nepoznato u Europi, posebno ne među vojnim svećenicima. Naime, papa Ivan Pavao II. proglasio je Ivana Kapistrana 10. veljače 1984. godine za nebeskog zaštitnika vojnih kapelana.

Sv. Ivan Kapistran rodio se u talijanskom gradiću Capestranu 24. lipnja 1386. godine. Završio je u Perudi i Napulju visoke filozofske i pravne škole. Zbog jedne pobude došao je u zatvor. Tu je doživio veliku nutarnju promjenu. Postaje redovnik, a kasnije i svećenik. Zbog svojih sposobnosti među svojom braćom obavlja mnoge veoma odgovorne poslove. I pape mu povjeravaju mnoge mirovne i političke akcije. Poznat je po svojem propovijedanju. Proputovao je gotovo cijelu Europu, propovijedajući evanđelje i pobijajući krivovjerje, potičući kršćane na obranu od Turaka, što je urodilo obranom Beograda u mjesecu srpnju 1456. godine kad je kršćanska vojska pod zapovjedništvom Ivana Hunjadija- Janka Sibinjanina zaustavila jaku tursku vojsku. Od tada je prodor Turaka u Europu bio odgođen za sljedećih 55 godina, kad je Beograd 1521. godine pao pod tursku vlast. Vijest o tome došla je u Rim gdje je zavlдалo veliko veselje i papa Kalist III. je uveo svetkovinu Isusovog preobraženja kao uspomenu na taj veliki događaj.

Nakon bitke kod Beograda Ivan Kapistran odlazi u Slankamen, a 1456. godine dolazi u Ilok, gdje umire 23. listopada 1456. godine, shrvan naporima u borbi protiv Turaka. Nakon njegove smrti mnogi su hodočastili na njegov grob, jer su ga smatrali svecem još za vrijeme njegova života.

Sveci su ljudi koji su se digli visoko u svom vjerničkom životu. To posebno vrijedi za sv. Ivana Kapistrana. Papa Ivan Pavao II. je rekao za njega da ga treba i u ovo naše vrijeme kao primjer svetosti Božjem narodu, a posebno svećenicima, i onima koji bilo gdje provode dušobrižništvo.

Draga braćo i sestre! Danas će biti i krštenje djeteta pod sv. misom. Prve početke vjere dobivamo u krštenju. U krštenju se briše istočni grijeh, postajemo djecom Božjom i baštinicima kraljevstva nebeskoga. Krštenjem započinje jedan novi život, Božji život u nama ljudima, koji se kasnije razvija u nama. Kod mnogih ljudi, a posebno kod svetaca, vjera je bila duboko ukorijenjena u srcima ljudi. Apostol Pavao kaže: „Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist“ (Gal 2, 20). Vjera se može i izgubiti. Kao što biljka ne može rasti bez vode i zraka, tako i vjera ne može rasti i razvijati se bez molitve i slušanja Riječi Božje.

Vjera nije sustav znanja, pouka i poruka, nego je ona naš osobni susret s Isusom. Vjera je spremnost prihvatiti Božju riječ. Istina je da je to plod Duha Svetoga u nama, ali i suradnje vjernika s Božjom milošću. Međutim, Duh Sveti se služi vidljivim redovitim suradnicima, a to su u prvom redu roditelji.

Majka blaženog Alojzija Stepinca bila je jednostavna žena, ali obdarena mudrošću Duha Svetoga. Njezina se metoda odgoja sastojala od primjera osobnog pobožnog života, mudrih izreka, molitve i žrtve. Ona se svakodnevno molila za svoga sina Alojza (ili Lojzeka kako ga je ona od milja zvala) da postane svećenik. To mu je ona rekla kad je postao svećenikom. Gledajući primjer svoje majke blaženi je kardinal Stepinac često naglašavao važnost roditeljskog odgoja, posebno majčinog. On je to svoje uvjerenje temeljio na vlastitom iskustvu, rekavši da čovječanstvo ima veću potrebu za boljim ljudima negoli za boljim strojevima.

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Da bi u nama rasla vjera, ona ne može rasti i razvijati se bez naviještanja Evanđelja. Toga je bio posebno svjestan sv. Ivan Kapistran. On je bio neumorni navjestitelj evanđelja. On je bio poput Dobrog Pastira o kojem govori današnje evanđelje. „Ja sam dobri pastir“, veli Isus. Kad kaže: „Ja sam“ time izriče svoju božansku narav. „Ja sam“, „ja jesam“ znači Jahve, Bog, koji je spreman umrijeti za nas. On nije poput najamnika koji su unajmljeni i plaćeni da čuvaju stado. Ako je najamnicima stado u opasnosti, oni ga ostavljaju kako bi spasili svoje glave. Stado jednostavno prepuštaju na milost i nemilost vukovima. Isus ne bježi i ne napušta svoga stada pred „vukovima“, nego se predaje u ruke grešnika radi nas i našega spasenja.

Da je naviještanje evanđelja veoma važno u životu ljudi to je posebno istaknuo apostol Pavao u 1. čitanju, kad kaže: „Jao meni ako evanđelje ne navješćujem“. Pred kraj svoga života pisao je da mu nije ni najmanje stalo do života samo da dovrši trku svoju u službu koju je primio od Gospodina Isusa: svjedočiti za evanđelje milosti Božje“ (Dj 20, 24). U našem životu čine nam se mnoge stvari važnima. Pavao stavlja kao prioritet duhovno nad materijalnim, vječno nad prolaznim. Njemu je bilo veoma stalo navijestiti svakom stvoru evanđelje pa i uz cijenu života. Pavao kaže: „Jer premda sam slobodan od svih, sam sebe svima učinih slugom... Svima bijah sve... A

sve činim poradi evanđelja“.

Braćo i sestre! Uz navještaj i slušanje evanđelja nezaobilazna je molitva, posebno u obitelji. Ovdje svakako valja spomenuti i krunicu. Naime, danas vaša kapelanija slavi i blagdan Sv. krunice.

Veliki mislioci i mistici svih vremena veoma su cijenili krunicu. Papa Benedikt kaže da u krunici dopuštamo da nas nose mirnoća i jednodušnost ponavljanja, utoliko više što riječi nisu bez sadržaja. Naime, moleći krunicu dolaze nam u duhu brojne slike koje nam predstavljaju Marijin lik, ali i lik i život Isusa Krista. Krunica redovito smiruje čovjeka. Kada ponavljamo riječi molitve, često zaboravimo ono što nas najviše opterećuje. Ljudi koji mole smireniji su i lakše prihvaćaju svoj život, štoviše, raduju se životu.

Poznato je da je maršal Radetzky bio pobjednik u mnogim bitkama. On je bio veliki štovatelj Majke Božje. Rado je molio krunicu. Kad ga je posjetio mjesni biskup, našao je generala posve mirna. „Ovo sretno raspoloženje dugujem Majci Božjoj, koju sam cijeli svoj život štovao i zazivao u pomoć“, rekao je umirući general.

Slaveći danas sv. Ivana Kapistrana, svećenika i velikog obnovitelja tadašnjeg svijeta i branitelja ljudskih prava, slaveći blagdan Sv. krunice, neka nam bude uvijek pred očima ovaj Bogu dragi svećenik, koji se uzdigao veoma visoko u svom vjerničkom životu. Marija Majka Isusova, čiji blagdan danas slavimo kao blagdan Svete krunice, neka nam bude zagovornicom i pomoćnicom u življenju i rastu naše vjere. *Amen* ■

Uvođenje u službu kapelana za PU koprivničko-križevačku Đurđevac, 29. listopada 2010.

Draga braćo i sestre! Kao što čestita majka dijeli kruh svojoj djeci i hrani ih, tako i majka Crkva dijeli duhovni kruh svojoj djeci, kako bi ih ojačala u vjeri i poznavanju istina Crkve. To se događa i danas u ovoj svetoj misi: hranjeni smo Riječju Božjom i Euharistijom.

U današnjem evanđelju sv. Luka stavlja pred nas lik Isusa Krista, s neizravnim pitanjem tko je Isus Krist? Iako će na to pitanje najbolje odgovoriti apostol Petar, evanđelist Luka donosi nam vrlo bogat i zanimljiv izvještaj o osobi Isusa Krista i njegovom djelu. Sv. Luka kaže kako se Isus već šest puta odazvao pozivu ljudi na objed. Ovoga puta je došao nekom „farizejskom prvaku“. Tom su se Isusovom susretu pridružili i pismoznanci.

Bila je subota. Izgleda da je sam domaćin bolovao od neke vodene bolesti. I pismoznanci su pažljivo promatrali hoće li ga Isus subotom izliječiti. Ukoliko bi ga Isus izliječio, bio bi to prema njihovom tumačenju veliki prekršaj Zakona. Naime, subota je prema Mojsijevom zakonu bila posvećena Bogu. Toga dana nitko nije smio raditi. Još i danas postoji taj običaj kod Židova. Kad sam prije dvadesetak godina bio u Svetoj Zemlji nismo se mogli koristiti liftovima. Automatski su se otvarali i zatvarali samo u određeno vrijeme. Ukoliko bi netko pritisnuo dugme to bi značilo raditi subotom i tako činiti prekršaj.

Evanđelist kaže da su Isusa „vrebali“. Isus je znao što se događa u njihovim srcima (a to nam govori da je on Bog) pa je prvi uzeo inicijativu i postavio im je pitanje: „Je li dopušteno subotom

liječiti ili nije?“. Oni su ostali zbunjeni. Isus se dotakao bolesnog čovjeka i izliječio ga. Kako bi ih preduhitrio pitanjem, on je njima postavio pitanje: „Ako komu od vas sin ili vol padne u bunar, neće li ga brže bolje izvući i u dan subotnji“ (Lk 14, 6). Ako se već može spasiti jednu životinju, zar nije čovjek važniji od životinje? Prema tumačenju strogih židovskih rabina, koji kažu da se ne smije spasiti životinju subotom, Isus je prihvatio drugo prošireno tumačenje koje kaže da se može spasiti životinja. Pa ako se može spasiti životinju, zar čovjek nije važniji od nje? Isus je uvijek bio na strani tumačenja propisa koji su pomagali čovjeku da istinski bude sretan, zdrav i zahvalan. Isus činom ozdravljenja farizejskog prvaka ne samo da nadilazi njihovo tumačenje, nego pokazuje da je Bog koji je postao čovjekom, da je, drugim riječima, gospodar i subote, kako je to rekao na jednom drugom mjestu. To može činiti i tvrditi samo Bog.

Isusu je stalo više do vršenja ljubavi nego do doslovnog izvršenja zakona. Zakoni su tu kako bi bili u službi ljubavi – to je Isusova poruka.

Na ovom području posebnu ulogu imaju policajci. Oni bdiju nad sigurnošću i dostojanstvom čovjeka, bdijući nad zakonima. Privode i opominju one koji ih krše, ali u cilju spašavanja čovjeka i njegove sigurnosti, štiteći ljude od nasilnika i bezakonika.

Stoga je policijska služba za sve građane i društvo u cjelini veoma važna. Ako jedan policajac savjesno obavlja svoju dužnost, on pridonosi sigurnosti i miru ljudi. Da bi i sam bio donositelj

mira, mora se truditi da ga živi, jer nitko ne može dati ono što nema. U tom kontekstu uloga policijskog kapelana veoma je važna unutar vojno-redarstvenih snaga: biti vjernicima-policijcima na usluzi u primanju duhovnih vrijednosti i tako im omogućiti da žive svoju vjeru; što druge uči da to i sam živi. To posebno vrijedi za nas svećenike, tj. da ono što govorimo da to bude u skladu s našim životom. Vrijednost našega govora i naviještanja ima svoju snagu ako to svjedočimo djelima i životom. Svijet treba uzore.

Jedno takvo svjedočanstvo donosi nam apostol Pavao. Pavao je osnovao Crkvu u Filipima, u Makedoniji, između 50. i 52. godine. Crkva u Filipima ostala mu je draga i često je mislio na te svoje vjernike. Kad se našao u zatvoru zbog vjere u Isusa Krista i njegova evanđelja, Pavao im je poslao poslanicu u kojoj se osjeća njegova velika ljubav prema vjernicima. Mnogi tu njegovu poslanicu nazivaju pismom nježnosti i srdačnosti, što se vidi iz njezina sadržaja.

U samom naslovu Pavao spominje Timoteja koji je dobro poznat zajednici grada Filipa, jer je zajedno s Pavlom naviještao Božju riječ. Pavao naziva Timoteja i sebe "slugama Isusa Krista". Svoj pozdrav šalje svima "svetima", cijeloj zajednici. Svaki je kršćanin snagom krštenja svet i pozvan na svetost. Pavao posebno pozdravlja nadglednike i poslužitelje zajednica, koje su im povjerene. Krajem prvog stoljeća nadglednici kršćanskih zajednica postaju biskupi. Oni su bili okruženi svojim svećenicima i đakonima. Svima želi "milost i mir", koji nam dolaze od Boga.

Nakon toga slijedi Pavlova zahvala. Zahvaljuje najprije Bogu, a onda ljudima. Kadgod se sjetio svojih vjernika uvijek se zahvaljivao

Bogu na njihovoj vjeri koja nije ostala besplodna, štoviše, bila je veoma djelotvorna. Pavao na kraju piše da ih sve nosi u svome srcu i izriče svoju želju da u njima i dalje sve više raste njihova ljubav prema Bogu koja se najbolje očituje u ljubavi prema bližnjima.

Zašto vam toliko govorim o tom Pavlovom odnosu prema vjernicima i sunarodnjacima? Zato što je to naša škola: učiti od njega kako biti i raditi za braću u vjeri i kako cijeliti svoje sunarodnjake.

Vaš kapelan od sada pripada vama i vi pripadate njemu. Postajete predmet njegove posebne brige i ljubavi. Ona vam je suradnik i vi ste mu suradnici. Bit će vam onako kako budete surađivali i zajedno promicali dobro povjerenih vam ljudi. Njegova uloga među vama je pokazivati Boga svetoga i njegovom snagom uvoditi vas u taj ocean božanskih dubina u kojima ćete otkriti skrivena bogatstva koja vas mogu učiniti sretnima.

Želim da i vi budete ne samo ljudi koji će strogo paziti hoće li netko prekršiti zakon ili neće, nego da uspijete u sebi ostvariti ono za što ste poslani, da u svjetlu Kristovog evanđelja znate ocijeniti što je najbolje u očima ljudi i Boga.

Vama pak, velečasni, želim da u tome nastavite raditi kako biste kao svećenik bili u službi Isusa Krista i od velike duhovne pomoći onima kojima ste poslani. Na vas se posebno odnosi misao 1. čitanja u kojoj apostol Pavao kaže da će "Onaj koji u vama otpočine dobro djelo, dovršit će ga do dana Krista Isusa" (Fil 1, 6). Suradnici smo Božji u djelu spasenja. Zahvaljujem Vašem biskupu mons. Josipu Mrzljaku na razumijevanju i pomoći. *Amen* ■

Dušni dan

Zagreb, 2. studenog 2010.

Pitanje koje je oduvijek zaokupljalo čovjeka je pitanje života i smrti. Tu se svi slažu. Čovjek najteže prihvaća neumoljivu činjenicu da će morati napustiti ovozemaljski život. S tim su se pitanjem susretali manje-više svi. S njime su se susreli i Isusovi učenici. Isus im je dao do znanja da se približava njegova smrt. Najavio je i Judinu izdaju. Zbog toga su Isusovi učenici bili veoma uznemireni, tim više što su s Isusom proveli tri godine, radosni što su mogli biti sudionici i svjedoci Isusovih divnih riječi i njegovih čudesa, a iznad svega biti njegovi najbliži suradnici. A sada im se činilo da se sav taj svijet kojeg su gradili oko njega i zajedno s njim počeo rušiti, a pitanja o njihovoj budućnosti su navirala. Isus to njihovo stanje zamjećuje pa im veli da se ne uznemiruju. Kaže im da će njegov odlazak biti u stvari njegova pobjeda. Zato ih činjenica odlaska mora ispuniti radošću i mirom, a ne tugom. Da bi se u njima nastanio mir, on im kaže da vjeruju u Boga i u njega kao Sina Božjega kojega je Otac nebeski poslao. To nam govori da je ta vjera jača od smrti. Ona pobjeđuje svijet, kako kaže sv. Ivan (1 Iv 5, 4).

„U kući Oca mojega ima mnogo stanova. Idem pripremiti vam mjesto“. Tu će svaki vjernik nakon ovozemaljskog života naći konačno svoj mir, živjeti na posve nov način s Ocem nebeskim i njegovim Sinom Isusom Kristom.

Nama danas govori Isus: „A kamo ja idem, znate put“. Toma koji je to svojim ušima slušao primijeti: „Gospodine, ne znamo kamo odlaziš?“ Isus mu odgovara: „Ja sam Put, Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni“. Drugim riječima, ako si sa mnom, sve je riješeno.

U Starom zavjetu put je značio vršenje Božjih zapovijedi, a u Novom zavjetu put je sam Isus Krist. On nam je objavio svoga Oca, budući da je od njega došao, pa svi koji s njime idu doći će k Ocu.

Dragi prijatelji! Riječ Božja nam govori da je čovjek pozvan u život koji će vječno trajati. Smrt je prijelaz duše u vječni život. Ona će se združiti o ponovnom Kristovom dolasku s uskrsnulim tijelom. Sam Bog će joj dati uskrsnulo tijelo da čitav život živi egzistenciju koju je on odabrao, dakako, ovisno o tome jesmo li s ovoga svijeta otišli pomireni s Bogom i ljudima, ili nismo. Vječni život s Bogom jest nebo, a život bez i protiv Boga jest pakao, jer je izbor protivan životu. Stoga vjernik, očekujući smrt, živi u nadi. Posve je razumljivo da se svi ljudi boje smrti, jer stojimo pred jednom stvarnom i iskustvu nepoznatom činjenicom.

Mi kao razumna bića znademo da je to rastanak i prestanak postojanja ovozemaljskog oblika. Ali vjernik svojom vjerom, nadom, a nadalje čistom savješću, nadvladava taj strah pred smrću i prihvaća je kao dio svoga života i to u nadi da sa smrću nije sve gotovo. Tu će činjenicu apostol Pavao posebno istaknuti u 1. čitanju, kada piše: „Nećemo da budete u neznanju o onima koji su umrli, da ne tugujete kao drugi koji nemaju nade. Doista, ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, onda će Bog i one koji usnuše u Isusu, privesti zajedno s njime“. Siguran sam da mnogi od vas nose dirljiva iskustva smrti svojih najmilijih od kojih su mnogi u nadi i vjeri umirali; otišli su smirena lica i vedrine.

Veliki ruski pisac ljudskih sudbina Dostojevski piše: „Moja besmrtnost je neizbježiva, jer Bog neće počinuti nepravdu i posve ugasi vatru koju je zapalio za sebe u mojem srcu. Kako je moguće da ugasi moju radost i da me vrati u ništavilo? Ako postoji Bog, ja sam besmrtn“.

Pa i naša nacionalna povijest pruža nam snažna svjedočanstva vjere u besmrtni život. Sada mislim posebno na pismo Nikole Šubića Zrinskog njegovoj ženi Katarini uoči svoje smrti u Bečkom Novom Mjestu.

Mnogi su naši očevi i sinovi, braća i sestre, umrli nasilnom smrću, braneći domovinu od osvajača. Njihov život, odnosno smrt, gledamo kao onu koja je preporođena Kristovim otkupljenjem. Danas molimo Boga da oni koji su se preselili iz ovozemaljskog u vječni život budu u nj prihvaćeni s Božje strane. Stoga molitva za pokojne ima svoje opravdanje. Vjerujemo da možemo preko praga smrti odaslati svoju pošiljku, svoju molitvu, za naše pokojne. Crkva nas uči da osim pakla i neba, postoji i čistilište. Ukoliko ga ne bi bilo, bilo bi besmisleno moliti se za mrtve, budući da bi se nalazili u stanju u kojem im molitve ne bi bile više koristile. Tko je u paklu, tko je u nebu, tko je u čistilištu, to je najbolje znano Bogu. Na nama je da molimo za naše pokojne i na taj način da budemo solidarni s njima u hodu prema konačnoj sreći.

Današnji čovjek slabo je osjetljiv za istine vjere kao što su raj, nebo, pakao i čistilište. Razloge neosjetljivosti nalazimo u jednom zamahu sekularizacije, koja ide za tim da obezvrijedi temeljne istine i vrijednosti, kako bi nas usredotočila isključivo na materijalno i ovozemaljsko.

Isus Krist je došao među nas u svijetu kako bi nam rekao i pokazao istinu o Bogu i čovjeku.

A sv. Pavao kaže da Bog želi da se svi ljudi spase i da dođu do spoznaje istine (1 Tim 2, 4). Ta je misao temeljna za pogled prema posljednjim vremenima. Ako Bog to želi, a doista želi, onda svima daje snagu i mogućnost da to ostvare kroz Crkvu, posredstvom Duha Svetoga.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Danas, na Dušni dan, kad oživljavamo uspomene na naše drage pokojne, potrebno je dublje i više nego tijekom godine razmišljati o konačnom smislu našega života te o značenju vjere u prekogrobni život. Stoga vas pozivam da molimo, molimo se za pokojne, poglavito za poginule branitelje, i nestale. Njihova nesebična ljubav potiče nas da cijenimo i podržavamo njihove ideale za koje su živjeli. Svaki njihov grob i brojni spomenici koje smo

podigli, trajno nam zборе što se to dogodilo i zašto su poginuli. Oni nam poručuju da cijenimo njihovu žrtvu i dostojanstvo svake ljudske osobe te se i u miru borimo i žrtvujemo za slobodu i napredak svakog stanovnika drage nam domovine.

Živimo u vremenu malodušnosti koja sve više zahvaća ljude. Pa, zar je postojalo vrijeme kada nije bilo malodušnosti? Budimo realni. Vjernik će prevladati svoju malodušnost, uzdajući se u Božju pomoć i solidarnost svih građana ove zemlje. „Neka se ne uznemiruje srce vaše. Vjerujete u Boga i u mene vjerujte“, veli nam Isus danas. S tim osjećajima zahvalnosti i molitvom za sve naše pokojne, obnovimo danas vjeru u uskrsnuće Kristovo i u vrijednosti za koje su oni živjeli. *Amen* ■

Dvadeseta obljetnica osnutka “Tigrova” Zagreb, 4. studenoga 2010.

Draga braćo i sestre! Okupila nas je sveta misao zahvalnosti Bogu za proteklo vrijeme naše prošlosti; okupila nas je sveta misao molitve za vrijeme naše sadašnjosti; okupila nas je sveta misao nade za vrijeme naše budućnosti.

Ova prvostolnica prožeta je poviješću križa našega i poviješću nada naših. U njoj su vapili jednostavni i obični ljudi kao i vođe naroda i pastiri crkve. U njoj su podizali ruke Bogu i Blaženoj Djevici Mariji oni umorni i shrvani od nevolja života kao i oni koje je povijest jako kušala na razini vjere, morala, savjesti i dostojanstva. Ovdje su sveti i veliki pastiri Zagrebačke crkve trajno pokazivali svoju pastirsku skrb za povjerenju im Crkvu, a neizbježno nam je spomenuti velikana duha i vjere blaženog kardinala Alojzija Stepinca; spomenimo i koncilskog učitelja kardinala Šepera te mudrog čovjeka i svjedoka vjere kardinala Kuharića. Oni su na ovom svetom mjestu slušali muku crkve i naroda, bodrili i učvršćivali vjeru naroda i čuvali su nadu Crkve za narod.

Braćo i sestre! Ovo sveto mjesto je mjesto osobitog iskustva našeg vjerničkog i nacionalnog identiteta, mjesto svetosti i snage riječi Božje i ljekovitosti njegovih svetih otajstava. Ovdje će nam se ponuditi „odjeća“ koju nose Božji izabranici, a „svijet“ nam ju ne može dati. Ona je znak novih ljudi.

U 1. čitanju apostol Pavao priopćava nam vrstu odjeće, ali nas prije toga upozna s onim što se s nama dogodilo voljom Božjom: postali smo „izabranici Božji“ (Kol 3, 12) i dobili identitet izabranosti. Izabranost se dogodila činom našega

krštenja, kada je svećenik polijevajući nas vodom izgovorio riječi: „Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga“. Tu izabranost biskup je potvrdio sakramentom svete potvrde i poslao nas u svijet da budemo sjeme božanske novosti u njemu. Svi ste vi izabranici Božji. Zato ovoj izabranosti dolikuje i novost odjeće kojom se izabranici odijevaju, a sveti Pavao nas izričito potiče da se obučemo „u milosrdno srce, dobrotivost, poniznost, blagost, strpljivost“ i nalaže nam da podnosimo „jedni druge praštajući ako tko ima protiv koga kakvu pritužbu!“ (Kol 3, 12-13).

Biti „izabranik Božji“ znači biti čovjek prema kojemu sam Bog ima jedan posebni odnos povjerenja i zadatka, a svijet od izabranika očekuje djela Božja. Zadatak izabranika je upravo u tome da ponudimo svijetu novu ljestvicu vrednota koju svijet u sebi nema: srce koje prašta uvredu (milosrdno srce); stav dobrohotnosti prema ljudima (dobrotivost); stvorenost kao istinu o sebi i o svijetu (poniznost); nenasilje kao oblik izgradnje svijeta (blagost) i na kraju dati svemu vremena (strpljivost). Sve su to vrednote koje u sebi nose mogućnost izgradnje drugačijeg svijeta, onoga koji je primjeren čovjeku kao biću razuma, slobode i odgovornosti.

Ovakav svijet je moguće graditi samo zato jer nam je Isus Krist obećao da će ustvari on u nama i kroz nas djelovati kao ponuda novosti u svijetu.

U današnjem evanđelju sv. Ivan izričito nam priopćava odluku Božju da će on (Isus) sa svojim Ocem doći k nama i nastaniti se kod nas. Uvjet je da imamo ozbiljan odnos prema njegovoj

riječi: „Ako me tko ljubi čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti“. Kriterij za Isusa nije luksuz našega stana, nego higijena duše, a to je ljubav.

Draga braćo i sestre! Osoba koja svoju nutrinu gradi snagom ljubavi, postaje primatelj i nositelj mira koji je svojstven Bogu: „Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši“ (Iv 14, 27).

Vaša pokretačka misao „Prvi u ratu – prvi u miru – jednom Tigar – uvijek Tigar“, jasno govori da ste vi za sebe izabrali naziv „Tigrovi“ zbog mudrih, prepredenih, lukavih i snažnih načina snalaženja ovih grabežljivaca čije ime nosite. Motiv njihove snalažljivosti je opstati. U vrijeme vašega pojavka i kod vas je temeljna misao bila „opstati“ kao narod, kao zemlja i država. Ta lukavost i snaga tigrova bile su vam doista ne samo potrebne nego i presudne u danima kada ste nastajali u zemlji koja je tek preko postrojbi MUP-a mogla očekivati neku svoju zaštitu o kojoj govori pokojni predsjednik Tuđman u aktu osnutka „Zbora narodne garde“ (1990).

Upravo ste vi, 1. gardijska brigada (1991), dobili najbitnija zaduženja za spas domovine. Tako je bilo i ostalo do kraja. Gotovo nigdje bez vas, a svugdje s vama. I doista, trebalo je mnogo lukavosti, umijeća i snage da biste mogli suzbijati neprijateljske pobune, uvoditi i osiguravati javni red i mir, otkrivati i uhićivati teroriste, čuvati objekte od životne važnosti za zemlju, onemogućiti i uništiti ubojito oružje agresora.

Zar je bilo moguće ne očekivati da će ovakve delikatne zadaće proći bez žrtava. Znali ste vi u što idete i što vas čeka. Put vašoj hrabrosti i domovinskoj ljubavi otvorio vam je svojom pogibijom (na Plitvicama) vaš kolega „Tigar“ Josip

Jović. Već tada vam je bilo jasno da će ga tijekom operacija Domovinskog rata slijediti 363 žrtve, (345) i 1711 (1700) ranjenika.

U toj vašoj i domovinskoj kalvariji mnogi su osjetili nečovječnost čovjeka podnoseći stravične torture srpskih logora (201 pripadnik), dok još i sada tragate za 8 nestalih svojih kolega.

Obrambenom ratu pridružile su se i hrvatske žene, njih 145, a 4 od njih su nažalost izgubile svoj život u obrani Hrvatske.

Draga braćo i sestre, dragi slušatelji radijal! Ove brojke su ljudi koji našoj današnjoj javnosti u ime „Tigrova“ poručuju da je sloboda zemlje dragocjena i zahtjevna. Stoga, dragi „Tigrovi“, nikome, bez obzira tko to bio, nije dopušteno, a niti dolikuje, mahati sa zdvajajućim i sadržajno insinuirajućim izjavama o besmisleno uložnim životima u nastanak države Hrvatske, o njezinoj agresivnoj politici, o podijeljenoj odgovornosti agresora i žrtve. To su nebuloze ljudi koji nikada ovom narodu nisu željeli dobro. Ne samo to, nego zahvaljujući vašoj izloženosti smrti da biste obranili Domovinu, oni danas mogu nesmetano tako govoriti. Ali to je pitanje njihovog karaktera više nego li povijesne istine. Sve su to pokušaji da se skine sa sebe odgovornost, ili ako ništa drugo onda umiri vlastita savjest. Jedno i drugo ne prolazi. Samo iznošenjem istine mogu se najbolje liječiti rane. Samo iznošenjem istine može se graditi trajan istinski mir.

Dragi „Tigrovi!“, braćo i sestre! Cijela povijest govori da su „Tigrovi“ bili u funkciji mira i slobode ove zemlje. Naravno da bismo svi voljeli da je ova država nastala prirodnim procesom osamostaljenja: bez rata i bez krvi. Ali povijest je bila drugačija od naših želja. Oružje nikada nije bilo sredstvo na kojemu se dugotrajnije gradi suživot, zato i ne trebamo veličati snagu oružja

i njegovu razornu moć. Potrebno nam je, naprotiv, isticati ogromne potencijale vašega domoljublja i čovjekoljublja, vaše sposobnosti i neupitne otvorenosti da u Domovinskom ratu pridonesete uspostavi suvereniteta zemlje, a danas njezinom razvoju i izrastanju u demokraciji i blagostanju. Ako su ponegdje i od pojedinaca počinjena određena zla, ne treba ih prikrivati. Istovremeno ona ne mogu biti razlogom inkriminacije Domovinskog rata i vašeg sudjelovanja u obrani zemlje.

Obrana nevinih ne spada u kriminal nego u visoki imperativ morala i etičnosti. Stoga nas iznenađuje kada neki pokušavaju nazvati zakonitu obranu „zločinačkim pothvatom“. Takav pravni priručnik nigdje ne postoji, a još manje da bi zakonitu obranu nazvao „zločinačkim pothvatom“.

Vašoj naravi, dragi „Tigrovi“ pripada domoljublje, sposobnost i žrtva za slobodu zemlje, koju ste svom životom i dokazali. Stoga će Hrvatska živjeti s vječnom uspomenom na vas.

Kada sam prije 4 godine posjetio američkog vojnog biskupa dobio sam na poklon knjigu koja nosi naslov „Američki heroji“. Među njima ima i Hrvata. Iako još nije napisana knjiga o hrvatskim herojima, onda se može s pravom reći da ste to vi, dragi branitelji.

Psalam 85 (10-11) kojega smo čitali iza 1. čitanja kaže: „Slava će (Božja) živjeti u zemlji našoj. Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti“. Sada je vrijeme izgradnje domovine. „Slava Božja“, a sveti Irenej reče da je „Živi čovjek slava Božja“. Vrijeme je, dakle, izgradnje takve države u kojoj će moć boraviti „Čovjek – Slava Božja“. Bog nema druge slave osim sreće čovjeka i svakog čovjeka. Čovjekova patnja je njegova patnja, čovjekova neimaština je njegova bol, čovjekova nesloboda je njegov križ, čovjekovo siromaštvo je njegova oskudica.

Braćo i sestre! Ne smijemo zaboraviti muku domovinske slobode, ali istovremeno, danas se

valja okrenuti izgradnji zemlje na temeljima pravednosti, moralnosti i etičnosti da bi čovjek osjetio ljepotu svoga dostojanstva.

Slobodu je trebalo platiti visokom cijenom. Zato je moramo cijeniti. Stoga, kolikogod bili veliki socijalni problemi, oni nas ne smiju nadvladati, i neprilike nadjačati. Potreban nam je kruh svagdanji. U to nema sumnje. Za nj ćemo se zajednički boriti. I imat ćemo, ako Bog dade. Ali ako bi nam u ovom trenutku kruh bio važniji od slobode, ne bismo bili dostojni sami sebe, svoje braće i sinova koji su svoje živote dali za Hrvatsku domovinu, kao i svojih pređa koji su ginuli „za krst časn i slobodu zlatnu“. Povijest je htjela da ratni teret padne na vas, dragi branitelji. Treba ga prihvatiti i zajednički nositi.

Domovina je prerasla u državu. I treba je poštivati i zajednički graditi u slozi, zajedništvu i ljubavi. Sigurni smo u ovo: ako ste u Domovinskom ratu bili kadri izvrgnuti sebe smrti, onda ste danas sigurno sposobni pružiti ruku pomoći svima koji pomoć trebaju, ruku oprosta svima koji trpe zbog svojih postupaka prema vama, ruku znanja i dostojanstva svima kojima će to pomoći da ne propadnu, ruku strpljivosti svima koji bi preko noći prelomili nemila stanja. U konačnici: smisao svega uloženog je dobrobit čovjeka i zemlje.

Takav odnos je izgradnja Pravde koja traži Mir kao bezuvjetnost svoga ostvarenja. Iz tog zagrljaja (Pravde i Mira) niknut će nova nada za vas i za sve koji trebaju, pa će i zemlja ova tada pokazati svu ljepotu ljubavi kojom ste ju stvarali.

Dragi hrvatski branitelji, dragi „Tigrovi!“ Još jednom iskrene čestitke vama koji slavite 20. godišnjicu svoga osnutka i postojanja. Hvala vam na žrtvi i ljubavi koju ste uložili. Pokojnom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu i svim poginulima želimo sretnu i blaženu vječnost. Tako neka bude. Amen ■

Obljetnica služenja u misiji Sestara služavki malog Isusa Essen, 7. studenog 2010.

Teško bi bilo zamisliti cjelokupni župni rad ovdje u hrvatskoj katoličkoj misiji Essen bez prisutnosti časnih sestra. Poznato je da gdje god se nalaze sestre u župi, osjeća se njihova majčinska prisutnost i pomoć poput Blažene Djevice Marije u Kani Galilejskoj.

U pomoći naviještanja Radosne vijesti časne sestre su velika pomoć svećeniku. To se posebno vidi u iseljeništvu, čiji posao, počevši od katehizacije, pomoć u crkvi, pjevanju, domaćinstvu, na veliko mu pomaže u naviještanju Evanđelja čiji je cilj dovesti ljude k Bogu, Isusu Kristu, upoznati ljude s njihovim kršćanskim životom, dužnostima i obvezama, kako bi na kraju postigli svoj konačni cilj, a to je naš susret s Bogom, Isusom Kristom.

Navještaj evanđelja prvotna je dužnost svećenika. Evanđelje nije skup informacija ili znanstvenih predavanja nego je ono govor Božji nama. Ono objavljuje Boga, Isusa Krista. Bog po Isusu Kristu govori o sebi. Govori tko je on, tko je on u svom božanstvu. Bog ne govori samo o sebi nego putem evanđelja govori ono što on hoće i želi s nama. Stoga se evanđelje ne može pročitati. U Evanđelju se moramo susresti s Isusom Kristom. Krist želi da ga izaberemo. Život sestara pokazuje da evanđelje ima poruku života za čovjeka, a osobito za Isusove učenike. Evanđelje nije „slovo“ nego „sjeme života“.

Braćo i sestre! Isus Krist je umro na križu radi nas i našega spasenja. On je umro iz ljubavi prema nama kako bismo vječno živjeli zajedno s njime. Ako ne vjerujemo u život nakon ovozemaljskog života, onda je sve besmisleno pa i život, onda je uzaludno i naše propovijedanje, onda je besmisleno i služenje sestara. Na toj se liniji nalaze i današnja liturgijska čitanja. Kako se bliži kraj liturgijske godine, bogoslužje Crkve usmjerava naš vjernički pogled prema završetku zemaljskoga života.

U središtu današnjeg bogoslužja nalazi se rasprava sa saducejima, koji su nijekali život nakon smrti i uskrsnuće.

Crkva je za današnju nedjelju uzela i odlomak čitanja iz Knjige Makabejaca, o pogibli braće Makabejaca da bi na kraju bila izrečena pohvala vjerniku: „Blago onom tko umre u čvrstoj nadi da će ga Bog uskrisiti“. Na tu se misao,

braćo i sestre, nadovezuje i današnje evanđelje. Saduceji su pokušali uhvatiti Isusa, postavljajući mu često školska pitanja, kao što je pitanje o uskrsnuću. Prema Mojsijevu zakonu, ako jedan čovjek umre bez djece, njegov brat mora uzeti njegovu ženu i podignuti porod svome bratu. Tako je bilo sedmero braće, vele saduceji. Budući da nisu imali djece, kome će od njih pripasti žena, pitali su Isusa. Isus je odgovorio da Bog nije Bog mrtvih nego živih, da se o uskrsnuću niti žene niti udaju.

Apostol Pavao u 2. čitanju potiče kršćane da se ne uznemiruju zbog takvih pitanja i kojekakvih priča. Život kršćana treba biti prožet ljubavlju. Pogled kršćana treba biti usmjeren životu koji nadilazi kategorije poslovnog života. A taj život je Život, Bog koji je vječno život i vječni život. Biti s njime znači biti ostvaren. Čeznja za konačnom proslavom bila je uvijek pokretačka snaga mnogih vjernika tijekom povijesti. Upravo ta težnja za konačnom proslavom, nada u uskrsnuće, hranila je i poticala vjernike na zauzetost. Čeznja za konačnom proslavom, drage sestre, podržavala je i vašu nadu i vašu vjeru. Utkale ste puno žrtve i ljubavi u ovu hrvatsku katoličku misiju.

Život kršćana je usmjeren prema konačnom cilju, a to je Bog. Nikada se ne smije sustati, dok ne prijeđemo prag ograničenja i smrti i da zaživi u Bogu vječnim životom. Nije li se u tom vidu odvijao život sestara? Slaveći danas 50. obljetnicu nesebičnog služenja sestara Služavki Maloga Isusa želimo se prisjetiti svega što su sestre kroz to vrijeme učinile, a učinile su mnogo. Stoga im zahvaljujemo od svega srca, prije svega Bogu koji je izvor svakoga dobra.

Sv. Pavao piše zajednici u Solunu da sve dolazi od Boga: milost (to je sposobnost biti drugačiji), ohrabrenje (to jest korak dalje kad nas zahvati umor života i pitanje smisla), dobra nada (to jest motiv koji nas vuče u budućnost, koju ne poznajemo, a ona je naša. Želi im da budu čvrsti u svakom dobrom djelu (da ne klonemo kada dobro zahtjeva žrtvu). Neka dobri Bog blagoslovi vaš rad i vašu Družbu obdaru novim redovničkim zvanjima!

Na kraju ovog svečanog misnog slavlja dat ćemo hvalu Bogu pjesmom „Tebe Boga hvalimo“. Amen ■

Dan Zapovjedništva za potporu Velika Buna, 15. studenog 2010.

Svima nama je jasno, da se bez dobrog planiranja i provođenja plana, ne dolazi lako do konačnog cilja. Strategija je vlastita posebno u vojnim strukturama. No, ona je vlastita u svakom drugom ljudskom djelovanju. Dobar raspored osoblja te pravilna i brza upotreba sredstava preduvjet su sigurnijeg i lakšeg postizanja rezultata. Da je tome tako, da je logistika važna, vidjeli smo u svim događanjima u kojima smo uzeli udio, kako u Domovinskom ratu tako i u mirnodopskom razdoblju.

Kao primjer, spomenut ću vaš angažman oko pripreme i osiguranja hodočašća vojske i policije na Mariji Bistrici. I ovoga puta iskreno vam zahvaljujem na učinjenom.

Ne sumnjam da ste i u drugim zadaćama koje vam povjeravaju vaši pretpostavljeni jednako dobri i učinkoviti. Sve sa svrhom da u suradnji s ostalim komponentama vojske, pa potom i društva, pridonesete izgradnji sretnije zajednice kojoj pripadate.

No, osim materijalne, postoji i duhovna logistika, ne manje važna. Štoviše, ona je važnija. Isus je bio dobar logističar. Sredstva koja su mu bila na raspolaganju tako je koristio, da je o njemu zapisano da je prošao svijetom čineći dobro.

Današnje evanđelje iznosi očit primjer ne samo materijalne nego i duhovne logistike. Evanđelist Luka donosi nam izvješće o slijepcu koji je, čuvši da mimo njega prolazi veliko mnoštvo, tražio objašnjenje buci ljudi, te mu rekoše: „Isus Nazarećanin prolazi“. Za pretpostaviti je da je slijepac već prije čuo za njega. Eto, sad mu se pružila prilika da mu se i obrati. I iskoristio je trenutak. Uvjeren da mu Nazarećanin može pomoći dovikivao je: „Isuse, Sine Davidov, smiluj mi se!“

U njegovom dozivanju bijaše utkana vjera i pouzdanje, nada i očekivanje koji mogu proizići više iz duše i srca patnika, uskraćena u mnogočemu, negoli iz grla. Židovi su očekivali dolazak Mesije, osloboditelja. Mnogi političkog. No izgleda da je upravo ovaj slijepac, koji nije mogao gledati, vidio u Isusu ono što drugi nisu vidjeli. On je prepoznao u osobi Isusa iz Nazareta onoga u kojemu prebiva snaga Božja. On je u Isusu iz Nazareta prepoznao Sina Božjega. Stoga na Isusovo pitanje: „Što hoćeš da ti učinim?“ , hitro odgovara iskrenom vjerom: „Gospodine, da progledam“ (Lk 18, 41).

Njegova vjera bila je sredstvo njegova ozdravljenja. Jedino što je Isus Krist i inače tražio od svojih suputnika bila je vjera. Zato je i rekao: „Progledaj! Vjera te tvoja spasila!“ (Lk 18, 42). A što je vjera? Naučili smo iz katekizma da je ona dar Božji. Da je ona, uz ufanje i ljubav, stožerna

krepost. Ali što je ona u životu čovjeka? Ili još konkretnije: u mom i tvom životu, dragi prijatelju?

Isus želi da mu povjerujemo. Na posljednjoj će večeri Isus izravno pozvati apostole, pa preko njih ljude svih generacija, na temeljno opredjeljenje: „Vjerujte u Boga i u mene vjerujte“ (Iv 14, 1). Kod Cezareje Filipove pitao je učenike o mišljenju ljudi tko je on, a zatim i njih izravno: „A vi, što vi kažete tko sam ja?“ (Mt 16, 15). Može li svatko od nas ispovijedajući vlastitu vjeru, s Petrom iskreno izreći: „Ti si Krist – Pomazanik, Sin Boga živoga“ (Mt 16, 16).

Na onoga tko može tako iskreno reći, na njega se odnose Isusove riječi: „Blago tebi...“ (Mt 16, 17). Takvi ljudi potom postaju blagoslov za sredinu u kojoj žive, jer u život unose ozračje radosti i mira. Ta se činjenica vjere i njezino značenje ne može zanijekati u Europi jer Europa nije kontinent koji se potpuno može izreći zemljopisnim pojmovima, naprotiv, ona je kulturalni i povijesni pojam. To također vrijedi i za Hrvatsku, štoviše, ako je riječ o Europi onda je Hrvatska bila prije u Europi od nekih današnjih europskih zemalja.

Vjera je predanje. Vjera je povjerenje. Vjera vodi nutarnjem iskustvu prijateljavanja s Bogom. Susret s Kristom korjenito mijenja čovjeka. A onaj tko se s Kristom susretne, ne zaustavlja se na osobnom dobru. Učenik je Kristov, prijatelj ljudi. On baš kao i Učitelj hodi zemljom čineći dobro.

Dragi prijatelji! Bez sumnje, mnoštvo je problema danas: osobnih i društvenih, gospodarskih i ekoloških, materijalnih i duhovnih. Za njih pravih rješenja neće biti ako se ne rješavaju po načelu Isusova pristupa čovjeku i problemima čovjekovim.

Možda će se netko upitati, ali što ja tu mogu, ovako neznatan? Svijet je uvijek trebao, treba i danas, hrabrih i dobrih pojedinaca koji unose radost i nadu u život bližnjega i grade ljudskije međudnose. Svatko je od nas pozvan, najprije tražiti blagoslov Božji da ozdravimo, a zatim koristeći sposobnosti i talente koje smo primili, činiti dobro u sredini u kojoj živimo i radimo. Ispunjavajući korektno profesionalne zadaće, živeći dobre obiteljske odnose, pridonoseći izgradnji radosnog ozračja utemeljenog na pravednosti i istini... gradimo bolji svijet. Isus će reći: „Sve je moguće onome koji vjeruje“ (Mk 9, 23).

Slaveći danas Dan Zapovjedništva za potporu čestitam svim logističarima i želim da se ne umorite činiti dobro. Budite dobri logističari, i na materijalnom i na duhovnom području, koju vam nastoji pružiti vlč. Slavko. I neka vas u tom nastojanju oko dobra prati blagoslov Božji. Amen ■

Sveci unose Kristovo svjetlo na tamne stranice povijesti

Homilija predsjednika Vijeća europskih biskupskih konferencija kardinala Petera Erdöa na euharistijskom slavlju završetka proslave 50. obljetnice smrti bl. Alojzija Stepinca

Evandjelje: Lk 17, 5-10

Uzoriti gospodine kardinale, draga braćo u biskupstvu i svećeništvu, poštovani predstavnici građanskih vlasti, draga braćo i sestre!

1) U ovoj nedjeljnoj euharistiji slavimo veliku stvarnost: ozbiljnost i dubinu zauzetosti u biskupskoj službi koja se očitovala u životu blaženoga kardinala Alojzija Stepinca, koji je ostao vjeran sve do mučeništva. To je zauzetost i izazov biskupskog poziva s kojim se trebamo suočiti i mi, današnji europski biskupi. Kada tražimo temelj svoga jedinstva, možemo ga pronaći u samom biskupskom ređenju koje nas čini na najpotpuniji način dionicima trostrukoga Kristova poslanja. Povezuje nas s njime, jedinim Velikim svećenikom Novoga zavjeta; povezuje nas jedne s drugima, nas današnje biskupe s biskupima koji su živjeli prije nas.

2) Razmišljajući o današnjemu Evandjelju, već na samom početku odlomka koji smo čuli, pred nama se javlja temeljna istina. Svatko se može pouzdati u svoje dobre prijatelje. Imajući pouzdanja u neku osobu, vjerujemo da je istinito to što nam ona govori. Vjerujemo joj. U kontekstu današnjega Evandjelja postavlja se pitanje do koje mjere možemo vjerovati u Boga, kako trebamo u njega vjerovati. Molba koju učenici upućuju Gospodinu: „Umnoži nam vjeru“, smješta se u puno širi kontekst. Znamo da je Isus često izrekao riječi koje su pobudile čuđenje i negodovanje; govorio je o stvarima koje su bile kušnja i za njegove najvjernije sljedbenike.

Kako je moguće svemu tomu vjerovati? Stoga: „Umnoži nam vjeru“, jer ti želimo vjerovati, jer se pouzdajemo u tebe, jer te volimo. Učini, dakle, da možemo vjerovati ono što nam govoriš. Početna molba znači to. I Isusov je odgovor sličan. Premda nam se čini neobičnim i teško vjerojatnim ono što nam govori, u vjeri to možemo prihvatiti. To je istinska poruka prisposobe o dudu, kojemu možemo reći: „Iščupaj se s korijenom i presadi se u more“, i on će nas poslušati. Vjera je ta koja, ako je dovoljno snažna, može presaditi drvo čak i u more. Kristu možemo vjerovati i u tim stvarima koje nam izgledaju

nemogućima, jer on dobro zna o čemu govori, i zacijelo nas ne želi prevariti.

3) Snaga te vjere očituje se u životu svetih u svakome razdoblju povijesti Crkve. Božja je milost moćna, sposobna preobraziti život svakoga čovjeka. Tijekom povijesti Crkve, čovjek se, milošću preobražen na sliku Kristovu, javlja u raznim oblicima. Svaki svetac očituje snagu milosti na svoj poseban način. Dvadeseto stoljeće bilo je stoljeće velikoga razvoja, šireg priznavanja ljudskih sloboda i prava u pojedinim krajevima svijeta; bilo je to stoljeće koje je u mnogim narodima donijelo puno slobode ili čak suverenosti te mnoštvo demokratskih vrijednosti.

Taj je napredak, u nekim vidicima, prisutan i u razvoju zajednice naroda u Europi. Kada je 1957. Rimskim ugovorima zaživjela stvarnost koja se danas zove Europskom unijom, mnoštvo je kršćana radilo na tome djelu koje je od samoga početka pružalo i nastavlja pružati primjeren okvir za miroljubiv suživot, štoviše, za pomirenje među narodima. U tome smislu i mi ovdje, u Srednjoistočnoj Europi, imamo priliku – koju nam je ponudila Božja Providnost – da bratskom simpatijom gledamo druge naroda i pročistimo svoj spomen, svoju memoriju, kako je rekao sluga Božji, papa Ivan Pavao II. Mi, katolici, možemo dati svjedočanstvo toga pomirenja koje može postati stvarateljska snaga i na društvenoj razini.

4) No, povijest dvadesetog stoljeća je i krvava povijest. Najgrozniji ratovi, najstrašniji genocidi, najveće nepravde i diskriminacije obilježavaju to zadnje stoljeće. I u sadašnjosti se – barem u Zapadnom svijetu – pokazuju zabrinjavajući znakovi slabosti u intelektualnom razmišljanju i poteškoća u donošenju životnih odluka, kao što je izbor profesionalnog zanimanja, svećeničkog ili redovničkog zvanja, braka itd. Prisutni su također elementi relativizma koji prijeti oduzimanjem slobodi njezina pozitivnog sadržaja i pretvaranjem slobode u puko formalno načelo. Takva sloboda, bez uvjerenosti u istinu i njezine objektivne vrijednosti, ne govoreći o svim mogućim kratkotrajnim užiticima ovoga života, često u konačnici donosi razočaranje, gorčinu i očaj.

Na tamne stranice toga razdoblja sveci unose Kristovo svjetlo; oni su naši primjeri i naši nebeski zaštitnici. U teškim godinama Drugog svjetskog rata i komunističkog progona, pojedini su crkveni predstojnici na ovim našim stranama pružili ohrabrujući nauk za cijele narode, štoviše – za sveopću Crkvu. Blaženi Alojzije Viktor Stepinac, kardinal i nadbiskup ovoga grada, borio se tijekom rata za prava progonjenih i diskriminiranih, izazivajući bijes nacista. A nakon rata, usprkos pokušajima da ga se udalji od zajedništva sa Stolicom sv. Petra, uvijek je ostao vjeran Katoličkoj crkvi i nasljedniku sv. Petra.

Zbog toga je trpio u zatvoru i zbog toga je bio podvrgnut višegodišnjem progonstvu, da bi na kraju – teško bolestan zbog pretrpljenih muka u zatvoru – bio cinički otrovan. Neustrašivi ispovjednik vjere zapečatio je svoje svjedočanstvo vlastitim mučeništvom. Ne tako davno vidio sam fotografiju koja ga prikazuje pred komunističkim sudom 1946. godine. Iz njegova ozbiljna lica, iz njegovih otvorenih i mirnih očiju, iz njegova uspravnog držanja vidi se njegova spremnost da ostane vjeran sve do smrti. Postoji velika sličnost između te fotografije i fotografije kardinala Józsefa Mindszentya na sudu u Budimpešti dvije godine nakon toga. Kardinal Mindszenty, nešto stariji od svoga hrvatskog subrata, sjedi jednako tako uspravan i svojim dubokim očima i prodornim pogledom gleda do dna srca onih koji ga promatraju i u našim danima.

Bilo je ispravno da se papa Pijo XII. u svojem glasovitom apostolskom pismu koje počinje riječima „Dum maerenti animo” („Dok ožalošćena duha”), objavljenom 29. lipnja 1956, povodom petstote obljetnice apostolskog pisma koje je papa Kalikst III. uputio narodima Istočne Europe, obratio kardinalima Józsefu Mindszentyu, Alojziju

Stepincu i Stefanu Wyszyńskomu te svim biskupima, klericima i laicima zemalja Srednjoistočne Europe. Tri velika pastira, imenom spomenuta u tome papinskom pismu, bili su iznimni svjedoci vjere. Zagrebački nadbiskup prvi je među njima primio mučenički vijenac. Njihove osobnosti i njihovo svjedočanstvo, njihova duhovna baština povezuje narode naših zemalja i istinsko je vrelo bratstva među katolicima. Veliki papa obraća se trojici kardinala sljedećim riječima poštovanja i priznanja: „U našem je ožalošćenom srcu trajno prisutno sve ono što ste vi, nepravedno udaljeni od svojih biskupskih sjedišta i od svoje svete službe, pretrpjeli i nastavljate nepoljuljani trpjeti za Isusa Krista” (AAS 48, 1956, 549-554). Ove godine smo slavili pedesetu obljetnicu smrti kardinala Stepinca. Molimo njegov zagovor za nas, biskupe i svećenike naših zemalja i cijele Europe, kako bismo mogli služiti Kristu, njegovoj Crkvi i svim ljudima, u strpljivoj i radosnoj sigurnosti istine Evanđelja te otvorena srca, spremna oprostiti. Molimo njegov zagovor za hrvatski narod i za narod cijele Europe, kako bi se mogli hraniti Kristovom životnom snagom i naći ispravan put kršćanskog življenja u našem tako složenom svijetu.

5) Grad Zagreb gaji posebnu pobožnost prema Majci Božjoj. Ovdje se časti lik Blažene Djevice Marije koja čuva grad s Kamenitih vrata. Naši narodi, naši gradovi odnose se prema Bogorodici kao prema vlastitoj Majci i Zaštitnici. I pravo je tako. No, majka može imati više sinova, a ti su sinovi prava braća.

Molimo majčinski zagovor i zaštitu Djevice Marije, Majke grada Zagreba i zaštitnice Hrvatske, Velike Gospe i Majke cijele Europe, da štiti naše narode, naš kontinent te da nam da novu životnu snagu za naše kršćansko svjedočenje i za naše biskupsko služenje u ovim novim vremenima. *Amen* ■

Uloga katoličkog sveučilišta u visokom obrazovanju - zauzimanje za čovjeka i za sve što je ljudsko

Prigodna riječ zagrebačkog nadbiskupa i velikog kancelara HKS-a kardinala Josipa Bozanića, na otvaranju prve akademske godine na Hrvatskom katoličkom sveučilištu, Zagreb, 4. listopada 2010. godine

Dragi studenti i studentice, veleučeni rektore, profesori i djelatnici Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, uzvanici i gosti!

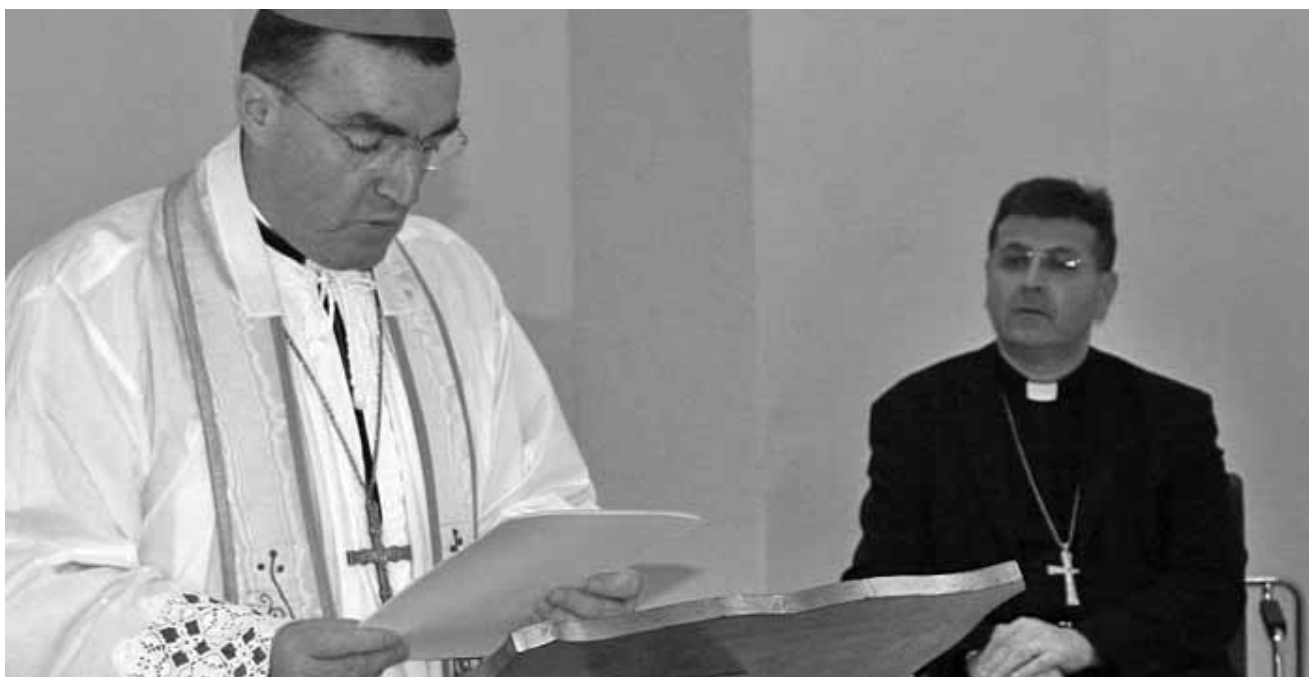
1. Istinska mi je radost i veliko zadovoljstvo srdačno Vas pozdraviti u ovoj predavaonici, nakon molitve kojom smo započeli prvu akademsku godinu i odvijanje nastave na Hrvatskome katoličkom sveučilištu. Poseban pozdrav upućujem veleučenom rektoru dr. Ivanu Šašku, naslovnom biskupu Rotarie, profesoricama i profesorima te studenticama i studentima Hrvatskog katoličkog sveučilišta.

Svojim pozdravom želim, s dubokom zahvalnošću, obuhvatiti sve koji su omogućili ovaj početak: od nekadašnjeg Povjerenstva za osnivanje katoličkog sveučilišta i Povjerenstva Hrvatskog katoličkog sveučilišta do današnjeg Poslovnog odbora HKS-a; sve koji su radili na programima i ostvarivanju uvjeta za početak nastave. Ta je zahvalnost usmjerena i prema Vladi Republike Hrvatske i njezinu Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta koje je pokazalo i pokazuje razumijevanje za naša nastojanja te podupire naš rad. Vjerujemo da će ta suradnja od sada biti još intenzivnija, jer učinjeni korak treba postati hod.

Hvala vama, dragi znanstvenici, profesori i stručnjaci, koji se na raznim poljima trudite osigurati primjerene uvjete studija. Na tom se području treba raditi bez predaha i otvarati nove mogućnosti te tražiti uvijek nova rješenja za širenje sveučilišnih aktivnosti. Znam da niste tu kako biste slušali pohvale, jer kad bi tomu bilo tako, ovaj projekt ne bi imao budućnosti. No, baš zbog vašeg nesebičnog zalaganja i predanosti, zahvala je itekako primjerena. Ono što ljudska riječ ne može obuhvatiti, neka učini Božja nagrada.

2. Posebno mi je drago što se mogu obratiti vama, dragi mladići i djevojke, studentice i studenti. Znakovito je da sveučilišni rad započinjemo upravo studijem povijesti. Svaka znanost ima svoje izvore i svoju metodu. Tako i studij povijesti svoje istraživanje i poučavanje temelji na dokumentima, provjerljivim izvorima.

Dopustite mi da i ovdje slijedim trag svjetla koji sam naznačio u liturgijskoj službi Božje riječi, ali na nešto drukčiji način. Spomenuo sam nekoliko epizoda koje obuhvaćaju biblijsku povijest ljudskoga roda, a koje se mogu različito podijeliti. Podsjećam da je riječ o sljedećim velikim temama: Stvaranje, Izlazak, Savez, Utjelovljenje,

Muka i smrt Kristova, Uskrsnuće, Pedesetnica i Ponovni Kristov dolazak ili vječni život. Na prvi se pogled čini da je teško iz tih osam odlomaka izvući nešto što bi se izravno ticalo studija povijesti, ali ipak pokušat ću upravo iz tih cjelina, iz svjetla s osam krakova, kako to pokazuje sveučilišni znak HKS-a, izvući osam karakteristika koje se tiču studija povijesti.

a. Iz Stvaranja možemo naučiti da je važno pronaći izvore, prepoznati koji su pravi, a koji lažni; selektirati, razlučivati, imenovati. Upravo to je Bog učinio na početku: stvaranjem se objavio kao jedini izvor života, razgraničio stvari, imenovao ih i postavio okvire. Ako se zanemari pristup izvorima, znanstveni je rad upitan.

b. Iz povijesti Izlaska učimo da u istraživanju treba imati hrabrosti i spremnosti izići; suprotstaviti se nasilju, ideologijama koje sputavaju čovjeka i slijediti istinu koja uvijek u sebi nosi obećanje, ali ne oslobađa od kušnje i napora.

c. Sklapanje Saveza s Bogom ističe snagu vjernosti. Razne ponude unutar znanstvenog svijeta mogu zamagliti pogled, biti privlačne do mjere da se u ime osobnoga probitka zaniječe istina.

d. Utjelovljenje iznosi na vidjelo važnost poniznosti. Bog koji postaje čovjekom izaziva svojom jednostavnošću i odricanjem od svemoćnosti, da bismo u bespomoćnosti i malenosti mogli prepoznati veličinu. Znanje, bez poniznosti lako se usmjeruje protiv čovjeka. Kristovo su rođenje spoznali ponizni ljudi, bilo da je riječ o nekim pa-

stirima, bilo o učenim mudracima. Poniznost ih je dovela do jaslica i poklonstva Kralju neba i zemlje.

e. Muka i smrt, očitovanje ljudskosti i prividan poraz, odnosi se na onaj dio učenja, istraživanja, pronalaženja zaključaka koji se tako često u znanstvenome radu i visokom obrazovanju suočavaju s kušnjama. Svatko tko se upustio u neku dublju problematiku te pokušao o njoj pisati, poznaje trenutke krize, nedostatak elemenata, nutarnji nemir i borbu u samom sebi glede pitanja treba li odustati ili nastaviti. Kristova muka govori o vrijednosti ustrajnosti, o vrijednosti da se ne posustane pod križevima.

f. Uskrsnuće pokazuje da krize u tom hodu imaju i svoju nagradu; da je vrijedno ustrajati u prepoznatom dobru. No, Uskrs govori i o nemirenju sa starim i svime što izgleda očito. Očitost smrti koči iskorak u novo. Uskrs je novi Izlazak, korak koji nadilazi zemaljsko te svijet promatra iz perspektive Božjega pogleda.

g. Događaj Pedesetnice i silazak Duha Svetoga nad apostole naviješta otvorenost nadahnućima; težnju za otvaranjem i zajedništvom; usvajanje govora koji svi razumiju; neustrašivost i slobodu. To je nova komunikacija koja se priopćuje i nudi drugima; životnost koja se razvija kao ljepota otkrivenoga.

h. Zadnja oznaka koju čitamo u drugom Kristovu dolasku jest otvorenost povijesti koja ponovno uvire u Boga. Jednostavnije rečeno: povjesničar ne smije biti zatvoren u povijest, jer povijest nije

zatvorena u samu sebe. Ona ima dublji smisao, koji je onkraj povijesnosti. Traženje konačnog smisla, znači izlazak iz okvira povijesnih dokumenata te pokušaj da se odgovori na posljednji: zašto? A taj nas upućuje na izvor iz kojega sve izvire.

Bez obzira je li povjesničar vjernik ili ne; kršćanin ili ne, smatram da za sve vrijedi ovih osam oznaka: oslonjenost na prave izvore, spremnost na iskorak i otklanjanje od ideologija, vjernost, poniznost, ustrajnost, nemirenje s uhodanim pretpostavkama, otvorenost novim nadahnućima i traženje konačnog smisla.

3. Ove oznake vrijede i za druge znanstvene discipline. One se tiču i drugih ljudskih djelatnosti, ali ih smatram posebno važnima za studij povijesti. U našem društvu postoji previše primjera koji govore o nedostatku otvorenosti povijesnom smislu, što brzo rasplamsava polemike kojima se razjedinjuje društvo. Ovaj studij je iznimno zanimljiv, jer u svojoj koncepciji kreće od suvremenosti. Ljudski hod u vremenu, kako običavamo reći, pokazuje stanovite konstante, zakonitosti, načela. Nažalost, premalo smo ih usvojili, da ih ne bismo ponavljali.

Osjetljivost za povijest tipično je kršćanska vlastitost koja se ne zaustavlja samo na životopisima pojedinaca, nego promatra čovječanstvo u njegovoj cjelovitosti i nudi značenje događajima.

Vjernik nije ravnodušan prema spomenu i prema povijesti. Zbog toga je i Crkva od davnina tražila ispravan odnos prema događajima koji

se tiču nje same, ali i svih drugih ljudskih zajednica, kultura i civilizacija. To zanimanje proizlazi iz načela inkarnacije, iz Kristove uronjenosti u povijest. Katolička sveučilišta, "rođena iz srca Crkve", otvorena su upravo onim istraživanjima koja povezuju kulture te vode k dijalogu. Upravo povijest je takvo polje koje može uvelike pridonijeti ne samo odnosu prema prošlosti, nego i odgovornosti za budućnost, u vremenu brzog razvoja koji se posebno odnosi na tehnička sredstva, često ostavljena bez traženja unutarnjeg značenja.

Uloga katoličkog sveučilišta u visokom obrazovanju, tragom kristološkog načela i eshatološkog značenja, zauzimanje je za čovjeka i za sve što je ljudsko. Iz tog je razloga Crkva tijekom povijesti osnivala i podupirala ustanove visokog obrazovanja, što čini i danas. Nije pri tom tražila svoju istinu, nego Istinu do koje se može doći raznim putovima; Istinu u kojoj se odražava dostojanstvo ljudske osobe i njezina sloboda, pravednost i društvena osjetljivost za slabije u uzajamnom poštivanju.

Dragi prijatelji, za svaki se dan može reći da je povijesni. I to je istina, ali ovaj nosi u sebi nešto što ostaje zabilježeno kao početak, a budući da početke redovito pamtimo, rado ćemo se vraćati i na ovaj dan. Želim vam svima plodonosan hod, kako bi radost vraćanja na ovaj povijesni početak bila veća.

Još jedanput svima hvala, uz ponovne želje i molitvu za Božji blagoslov! ■

Pozdrav mons. Ivana Šaška na početku Prve akademske godine na Hrvatskom katoličkom sveučilištu

Zagreb, 4. listopada 2010.

Vraćajući se u dane kada je trebalo prilično maštovitosti da bi se ovdje moglo zamisliti predavaonicu sa studentima, prisjećam se pitanja koje mi je češće prolazilo mislima: Tko će biti prvi profesori i studenti ovoga sveučilišta? Kakvo će biti lice, pogledi, imena onih koji će zakoračiti prve akademske korake? I našli smo se danas ovdje u ozračju početka koji raduje, privlači i otvara obzorja, pozivajući nas na odgovornost i zauzetost.

Stoga ćete razumjeti da moj prvi pozdrav pripada studenticama i studentima prve godine preddiplomskog Studija povijesti te njihovim profesorima i profesoricama s kojima će se od danas svakodnevno viđati i zajednički rasti u uzajamnoj povezanosti sveučilišnoga rada. Vama izričem svoju dobrodošlicu i čestitam početak ove akademske godine.

Iznimno mi je drago da je danas s nama naš uzoriti gospodin kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup i veliki kancelar našega sveučilišta. Na početak smo stavili molitvu ne samo za Božju pomoć, nego i izražavanje zahvalnosti koja obuhvaća naše životno ozračje. Inicijativa za uspostavu, koja je potekla od Vas, uzoriti, i samo osnivanje Hrvatskog katoličkog sveučilišta dobiva danas još jedan važan initium. Bez obzira na razne poteškoće koje smo susretali i susrećemo, znamo da ovo djelo nije prepušteno našim slabim ljudskim rukama i sposobnostima.

Zbog toga Vam hvala što ste s nama podijelili molitveni trenutak i što ste dionik ovoga zajedništva u predavaonici. Niti jedno djelo, prepušteno samo čovjeku ili oslonjeno isključivo na ljudske planove ne može donijeti istinski plod.

Svjesni smo da se toga trebamo neprestano spominjati, osobito u onim trenucima kada se ljudska oholost nastoji nametnuti poniznosti.

Vama, dragi suradnici, iskreno i toplo hvala na svemu što činite, ponajprije kao djelatnici Sveučilišta, zatim kao članovi Poslovnog odbora HKS-a te službe unutar Nadbiskupskog duhovnoga stola. Da bi crte lica Sveučilišta bile prepoznatljive na primjeren način ovisit će puno toga upravo o nama.

Radostan sam što je s nama državna tajnica u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa dr. Ivana Mrkonjić, kojoj zahvaljujem na osobnoj nazočnosti. U toj nazočnosti zahvaljujem za cjelokupnu suradnju s Ministarstvom, te Vas molim, gospođo državna tajnice, da naše pozdrave prenesete i gospodinu ministru i svojim suradnicima i suradnicima.

Naša je radost umnožena prisutnošću čelnika i predstavnika institucija s kojima surađujemo u provođenju nastave prvoga studija i s kojima želimo još snažnije razvijati suradnju.

Uvijek mi je drago u našoj sredini susresti gospodina rektora Sveučilišta u Zagrebu dr. Aleksu Bjeliša, koji je od početka osnivanja HKS-a pokazivao zanimanje i otvorenost za naša nastojanja. Cijenjeni gospodine rektore, ponesite sa sobom pozdrave gospodi prorektorima i ostalim suradnicima. Unutar Sveučilišta u Zagrebu nalazi se i naš Katolički bogoslovni

fakultet. Drago mi je da je s nama danas njegov dekan dr. Josip Oslić.

Susretljivost, razumijevanje i suradnja s Hrvatskim povijesnim institutom omogućila nam je da ostvarimo današnji početak nastave Studija povijesti. Stoga se radujem što je među nama ravnatelj Instituta dr. Stjepan Matković. Neka moja iskrena zahvala bude tumačenje osjećaja svih onih koji se raduju ovom početku. Jednako tako pozdravljam i duboko zahvaljujem Filozofskom fakultetu Družbe Isusove koji je ovdje predstavljen u osobi dr. Ante Mišića, a koji je već duže uključen u razne oblike suradnje. Tu prisutnost još snažnije naglašava nazočnost provincijala Družbe Isusove dr. Ivana Kopreka koji je aktivno prisutan na životnom putu Sveučilišta od samih početaka.

Znamo da svako sveučilište čine ljudi. O svima nama ovisi kakvo će biti njegovo lice, ozračje rada i sveučilišnog života koji ide onkraj akademskih aktivnosti. Sada smo na početku, a – prema Ciceronovoj riječi – *pricipia omium rerum exigua*: „početci svih stvari su maleni“. To nam govori i Isus, govoreći o gorušičinu zrnu, o kvascu, o malenosti.

Zato s neizmjernom zahvalnošću za ovaj maleni početak, sve vas srdačno pozdravljam, moleći Boga da vam udijeli snagu za njegova velika djela.

Hvala vam ■

Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj	Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)	Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)
Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij O. Jakov Mamić, biskupijski vikar za pastoral tel: +385 1 4568 574 Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarija tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr	Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662 Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 petar.klaric@vojni-ordinarijat.hr Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577 Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570 Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660	Policijska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496) Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523) Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) dsarkanj@mup.hr Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Staničeva 4 Zagreb	tel: 01/456-8080 faks: 01/456-7986	o. Ante Vukoja anto.vukoja@morh.hr mob: 098/484-025	npr Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	stn Dražen Čulig drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihajević, dekan Osijek ante.mihajevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Paučić“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel: 022/617-841	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr 091/533-8266	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Žic anton.zic@morh.hr 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I ZPO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori Mob: 099/5965-957
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	prč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816 mob: 091/908-3417
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krumice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovacek alozj.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dakic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722		sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vuković“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerijska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-781 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Bartolomej i sv. Petar Apostol“ 24. kolovoza	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić 098/337-162	prč Marijan Puljić mob: 098/903-9305

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOIDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelji“ 28. prosinca	ZZP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vlč. Slavko Rajić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	voj Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel: 01/6631-422	vlč. Željko Savić mob: 099/681-7267	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješacka pukovnija vojarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrijnska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4566 699	vlč. David Klarić dklarić@mup.hr 099/245-9276 (spec. 25 295)	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihael Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel: 01/2391-490 (526) faks: 01/2391-496	don Josip Stanić 098/311-274	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Minko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob. 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/6122-155	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vlč. Ivica Horvat 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vlč. Damir Vrabec 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Skorpika 5 22 000 Šibenik		o. Darko Poljak 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU kopriwničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vlč. Ozren Bizek 098/551-421	